

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TEM/AGUS

1984

Sayı: 58

2 DM.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Türk devletinin büyüyen ekonomik çıkmazı ve sürdürülen tartışmalar üzerine kısa notlar

Emperyalizme bağımlı Türk ekonomisinin çıkmazı derinleşiyor. Sözde çıkış için uygulanan ekonomi politikasının iflası, her gün daha da belirgin hal alıyor. Öyle ki, bu politikanın mimarları dahi başarısızlıklardan bazılarına kabullenmek zorunda kalıyor ve söz konusu politikayı kayıdan, köşeden onarma çabalarıyla, bunalmış sözde hafifletmeye çalışıyorlar. Bugün çok açık bir tarzda görülen gerçeklerden biri şudur ki; büyüme hızı en alt seviyelerde muazzam bir girdabın çıkmazı içinde debeleniyor. Hakim sınıfların çeşitli klikleri ve hatta cuntacı kesim dahi, bu probleme parmak basarak, kara kara düşünüyor. Hakim sınıfların çeşitli sözcüleri verdikleri beyanatlarda sanayi sektörüne yatırım oranlarının iktisadi büyüme ihtiyacının çok gerisinde olduğundan sızlanıyorlar. Ve bizzat kendi istatistiklerinden verdikleri örneklerle, imalat sanayindeki yatırımların sabit fiatlarla değerinin 1977'de 3,4 milyar iken, 1983'te 2,2 milyar dolara düştüğünü, yani % 35 bir azalmanın söz konusu olduğunu açıklıyorlar.

Öyle ki, imalat sanayii, her yıl bir öncekinin gerisine düşme vaziyetinde seyrediyor. 1983'teki imalat sanayii, 1974 seviyesini dahi aşmamıştır.

Hakim sınıf klikleri mevcut iktisadi krizin sebeplerini izah eden açıklamalarında söz konusu sonucun nedenini imalat sanayii yatırımlarında azalma-

dan görüyorlar. Esasında hakim sınıflar çeşitli sonuçların sistemin özü ile olan ilişkisini bulanıklaştırmaya çalışarak, düzeni aklamaya çalışıyor ve bazı başarısızlıkların nedenini uygulanan "kötü politikalar" veya "kötü devlet adamlarında" arıyorlar. Oysa gerçek bu değildir. Örneğin sanayinin gelişiminin önündeki engel nedir? Açıktır ki, ülkemizde iç dinamiğiyle gelişen bir sanayi; emperyalizme ve onun yerli sosyal dayanakları kösteklemektedir. Ve geliştiği söylenen sanayi emperyalizme göbekten bağımlı olan komprador sanayiidir. Bu da montaj sanayiidir. Üretken olmayan, tüketime dayalı bir oğudur. Emperyalizm ve sosyal dayanakları üretim güçleri ve ilişkilerinin gelişimi önünde barikat oluşturmaktadır. Ve esas fonksiyon olarak; geri üretim ilişkilerini koruma, mufaza etmek rolü oynamaktadır. Böylelikle sanayinin gelişmesini frenleyen esas faktörün ne olduğu sorunu açıktır. Peki bu neden böyledir? Emperyalizm doğası icabı çok daha kâr ve sömürüyü amaçlar. Oysa kendisine bağımlı bir ülkede gelişebilecek bir makinalaşma, sömürüdeki payını azaltır. Makinalaşma olgusu diğer yönde artı değer ve kâr oranının düşmesine yol açmaktadır. Değişen sermaye (yani emek), değişmeyen sermayeye (makinalaşma vs.) oranla ne kadar yüksek olursa, artı-değer, kâr o denli yük-

sek olur. Artı-değer ve kâr yaratmada değişen sermayenin rolü tayinedicidir. Demek ki, kâr hadlerinin düşmesi pazarına emperyalistler böyle bir makinalaşmadan yana olmazlar. Ve özellikle bunun içindir ki; bağımlı ülkeleri geniş tarım, çiftçilik, çobanlık alanları olarak tutmaktadırlar (ABD'li iş adamlarının Türkiye ziyaretlerinde önerileri tamda bunu içeriyordu).

Diğer yandan, bağımlı ülkelere yapılan sermaye ihracının karakteri kavranırsa, yatırımın neden yükselmediği sorusunda açıklık kazanır. Söz konusu sermaye kuponu, tefeci bir nitelik taşımaktadır. Bu tefecilikte bizzat uluslararası emperyalist kuruluşlar olan İMF, Dünya Bankası tarafından merkezleştirilmektedir. Yani gelen sermaye yatırım sermayesi değil, esas olarak borç niteliği taşıyan bir sermayedir. Böylelikle ülke tefeci, tüccar sermayesinin ağına düşmektedir. En azami sömürü bu yolla daha olanaklı olmaktadır. Tefeci-tüccar niteliğinde sermayenin ağırlığı diğer yönüyle de kapitalist gelişmeyi o denli geri durumda tutma sonucunu yaratmaktadır. Demek ki, sanayinin geri oluşu yatırımların düşük vaziyeti hiçte şaşılacak bir şey değildir.

Gerek büyüme hızının mevcut vaziyeti ve gerekse imalat sanayindeki yatırım düşüklüğü, sanayinin geri vaziyeti için sebebi mevcut ekonomik ve siyasal yapıdır. Bu altedilmedikten sonra, köklü değişikliklerin beklenmesi sadece ham hayal olacaktır. Olacak gelişme, emperyalistlerin ihtiyaçlarıyla orantılı olacaktır. Elbette ki emperya-

Peru'da Halk Savaşı Yükseliyor

ZAFER PERU HALKININ OLACAKTIR!

Devamı Sayf. 6'da

Nepal Komünist Partisi (Mashal) delegasyonu ile röportaj

İKK: Bugünkü dünya ve uluslararası komünist hareketin durumu ışığında, Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin İkinci Uluslararası Konferansının gerçekleştirilmesinin anlam ve önemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

NKP: Bu konferans, Çin'li revizyonistlere karşı önemli bir rol oynayan birinci konferansın bir devamıdır. Birinci konferans, Çin revizyonizmine karşı sağlam bir çizgiyi temsil ediyordu. Bu başarıya rağmen, ikinci konferansta, özellikle de RCP (ABD Devrimci Komünist Partisi)'nin geçmişteki ve günümüzdeki uluslararası komünist hareket hakkındaki tavır yüzünden, bir çok ihtilaf çıktı. Bu, belirli bir karşılığa neden oldu. Ancak, böyleli karşılık ve ihtilaflar yeni değildir, kaçınılmazdır ve hareketin yararlıdır. Aramızda önemli farklılıklar var. Birinci konferansta, herhalde işin sadece başı olduğu için, farklılıklar açık değildi. Özellikle uluslararası komünist hareketin geçmişi konusunda farklılıklar söz konusu. Dolayısıyla, bu konferansın önemi çok daha yüksektir. Fikirler, görüşler çok daha fazla açıklığa kavuşmaktadır. Yine de şunu vurgulamak gerekir ki, böyle bir iki çizgi mücadelesi yeni değildir ve olumludur. Bu yüzden, amacımız, bu mücadele yoluyla Uluslararası Komünist Hareketi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ve proleter enternasyonalizmi temelinde birleştirmek olmalıdır. Bu süreç içerisinde, farklılıklarımız da açıklığa kavuşacak, hangilerinin esasa ilişkin, hangilerinin tali olduğu ortaya çıkacaktır. Bu farklılıkların çözümlenip çözümlenmeyeceği, bir ayrılmanın söz konusu olup olmadığı belli olacaktır. Esasında, partilerin kendi içlerinde de farklılıklar mevcuttur. Bu konferans sayesinde bu farklılıklara daha gerçekçi bir şekilde bakma ve birleşip birleşemeyeceğimiz konusunda karar verme imkanı yaratılmıştır. Bu farklılıkları çözebiliriz de, çözemeyebiliriz de. Ayrıca zatlara dönüşebilirler.

Bunlardan dolayı, bu konferans çok önemli bir rol oynamaktadır. Revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini amaçlayan yegane konferans budur; dolayısıyla

tarihi önemi de çok yüksektir.

Beklentilerimize gelince, uluslararası komünist hareketi, esas olarak objektif gereklilik tayin eder. Revizyonizm de objektif olarak gereklidir. Dolayısıyla, istenilen seviyede bir birliğe varmazsak da, hatalar da yapsak, oynadığımız rol önemlidir, hayatidir. Aralarındaki farklılıklara rağmen, burada bulunan tüm parti ve örgütlere yol gösteren ilkeler aynıdır. Çok olumlu sonuçlara doğru gidileceğinden kuşku-muz yoktur.

İKK: Nepal Komünist Partisi, bu konferanstaki parti ve örgütler içinde en uzun tarihi olan komünist partilerden biridir. Uzun zamandır mücadele içinde olan bir parti olarak, uluslararası komünist hareket konusunda çıkarttığımız tecrübeleri açıklar mısınız?

NKP: Revizyonizmle çok uzun zamandır mücadele etmekteyiz —özellikle 20. kongreden sonra. Çıkarttığımız en önemli nokta, doğru çizginin her zaman tayin edici faktör olduğudur. Yanlış bir çizgiyle kısa dönemde ne gibi başarılar elde edilirse edilsin, uzun vadede bu kendisini belli edecektir.

20. kongrede tüm partiler, (hatta belli ölçüde Mao bile) yanlış fikirleri desteklediler. Fakat çizgileri yanlıştı, artık bu şekilde devam edemediler ve uluslararası komünist hareket parçalandı. Baştan verilen tüm desteğe rağmen bu çizgi sonradan mahkum edildi. Örneğin Hindistan Komünist Partisi çok güçlü bir partiydi, fakat yanlış çizgi yüzünden gücünü de kaybetti ve söndü gitti. Dünya çapında buna benzer birçok örnek gösterilebilir.

Vurgulamak istediğim şudur: Uluslararası Komünist Hareketin gidişatı çizgi temelinde tayin edilecektir. Bugün ne denli önemli bir rol oynarsa oynasın, çizgi doğru olmadığı takdirde devam edemeyecekler ve çok zarar verecektir.

Çin'deki karşı-devrimci darbeden sonra, Enver Hoca çok önemli bir rol oynayabilme imkanına sahipti, fakat bunu yapmadı. RCP'nin de Çin'deki darbeden sonra önemli bir rolü olmuş-tur, fakat görüşümüze göre temel yaklaşımları, oynadıkları önemli role rağmen, yanlıştır. Stalin'e saldırımları, u-

luslararası komünist hareket içerisinde ihtilaf yaratmaktadır. Bu yönelim esasında yanlıştır ve onlara da yarar sağlamayacaktır. Doğru çizgi her zaman kazanacaktır.

Doğru çizgi, devrimci pratikten gelir. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun çizgileri doğrudur. Çünkü bu çizgiyi pratikten çıkarttılar. Fikirleri tayin edenin objektif durum olduğunu gözönünde bulundurarak diyebiliriz ki, RCP'nin yaklaşımı diyalektik olmamaktadır. Fakat hangi çizginin çoğunlukta, hangisinin azınlıkta olduğu önemli değildir. Önemli olan hangi çizginin doğru olduğudur.

İki çizgi mücadelesi, her zaman olduğu gibi, uluslararası komünist harekette de temel çizginin ML olup olmadığına karar verecektir. RCP'nin çizgisinin ML'ye ne kadar yakın ya da ne kadar uzak olduğunu da bu iki çizgi mücadelesi tayin edecektir.

Bizim ülkemizde uzun süren bir iki çizgi mücadelesi oldu, fakat sonunda doğru bir çizgiyi benimsemiş olduğumuza inanıyoruz. Şimdi güçlü bir partiyiz ve sebebi de doğru çizgimizdir.

İKK: Nepal'deki genel siyasal durum, güçler dengesi, sınıf mücadelesi ve bu mücadelede partimizin yeri hakkında bilgi verir misiniz?

NKP: Nepal, Hindistan'la Çin arasında bulunan 15 milyon nüfuslu bir ülkedir. Nepal Hindistan'ın aksine şimdiye dek, hiçbir emperyalist gücün sömürgeci olmamıştır. Ancak Nepal'de aşağı yukarı iki asırdır monarşi hüküm sürmektedir. Bundan bir asır kadar önce, kralın iktidarı başbakan tarafından ele geçirildi. Yönetim, mutlak hakimiyete sahipti ve Britanya tarafından da destekleniyordu. 1951'de sözüm ona bir devrim gerçekleştirildi ve başbakanın saltanatı alaşağı edildi. Bunun sonucu olarak kral, bu "devrim" in tarafını tutarak yeniden iktidara geldi. Bu sıralarda benimsenen parlamenter sistemden iki yıl önce, yani 1949'da Komünist Parti kuruldu. Fakat bu parlamenter sistem dahi uzun sürmedi ve 1960'ta kral tekrar mutlak hakimiyet-

lini ilan ederek birçok kişiyi hapis-hanelere doldurdu. Kralın diktatörlüğü hala devam etmektedir.

Nepal'de sınıfların durumu, diğer yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki gibidir. Siyasi güçleri üç grupta ele alabiliriz: Birincisi; kralın önderliğindeki güçlerdir ve bunlar komprador-burjuva ve feodal sınıfları temsil etmektedir. İkincisi; Nepal kongresi denilen, ülkenin başlıca gerici partisini oluşturan partidir. Nepal kongresinin sınıf karakterini 1973'e kadar milli burjuva olarak tespit ediyorduk. 1973'te yaptığımız parti kongremizde bu tespiti-mizi değiştirerek, kongrenin kralın temsil ettiği siyasi güçlerle aynı sınıf karakterine sahip olduğu kararını aldık. Bu ikisi, Nepal'deki başlıca gerici siyasi güçlerdir.

Üçüncü olarak ise, sol siyasi güçler mevcuttur. Ve diğer ülkelerde de olduğu gibi ortada kalanlar, yani ara güçler pek kuvvetli değildir. Dolayısıyla esas olarak ikiye ayırmak doğrudur: Kralın ve kongrenin temsil ettiği gerici güçlerde, içlerinde komünistlerin de bulunduğu sol güçler.

Sol güçler arasında birçok grup vardır, Çin taraftan, Sovyet-yanlı güçler gibi. Başlıca örgütlü güç ise bizim partimizdir. Buna, gericilerde dahil herkes kabul etmektedir. Dolayısıyla partinin Nepal'deki politika konusunda önemli rolü vardır.

Nepal'deki genel siyasi durum budur.

Nepal'de yabancı güçlerin oynadığı role gelince, tüm yabancı güçler şu veya bu çapla rollerini oynamaktadırlar. ABD emperyalizmi, Sovyet emperyalizmi ve Hindistan tekelci burjuvazisinin uyguladığı yayılmacılık bunlardan en önemlileridir. Ekonomik ve siyasi olarak hakim olan Hindistan'ın sermayesi Nepal'de önemli bir rol oynamaktadır. 3 taraftan Hindistan'ın çevrelediği ve kuzeyinde de Himalaya dağlarının bulunduğu Nepal'de Hindistan yayılmacılığı baş düşmandır.

Nepal'de fazla siyasi parti yoktur, örneğin kralın da partisi yoktur. Dış güçler gerici ve revizyonistleri kazanmaya çalışırlar. Nepal kongresi ise esas olarak ABD emperyalizmi ve batılı güçler yanlıdır. Kral da öyledir. Fakat hiçbir gerici güç, Hindistan yayılmacılığının desteğini almadan varlığını sürdüremez. Dolayısıyla durumun ikili bir karakteri vardır.

Rus emperyalizmine destek oldukça zayıftır. 1960'ta Partimizin ikinci kongresinde Rusya yanlı bir grubu partiden atmıştık, ama zaten pek güçlü de değildiler. Çin yanlı gruplar daha güçlüdür. Çünkü Çin'in Nepal üzerinde kuvvetli bir etkisi vardır. Bir zaman

gerçekten Marksist-Leninist olmasından dolayı Partimizde desteklemişti. Şimdi Nepal'de, bizim partiden sonra sol güçler arasında en güçlüleri Çin yanlı güçlerdir ve Çin'den direkt destek de almaktadırlar.

Partimizin gelişme sürecine gelince, 1949'da kurulan parti 1951'de zayıf olmasına rağmen, silahlı mücadelede yer alarak gelişmeye başladı. 1952'de, iktidarda olanlara karşı bir hareket örgüllendi. Nepal kongresinin başarısı, dış güçlerde aldığı desteğe bağlıdır, hareketlerini dış güçler tayin eder. Dolayısıyla, kitle hareketlerinde esas rolü bizim partimiz oynar.

1952'de Partimiz yasaklandı ve bundan sonraki 4 yıl boyunca illegal çalışma sürdürdü. Bu süreç içinde de kitle hareketlerinde yer aldı, birçok silahlı çalışmaya, gösteriye, toprak işgaline katıldı. 1956'da, yani yasaklanmadan 4 yıl sonra, partinin yasaklanmasının ortadan kaldırılması için krala karşı bir hareket başlattık. Anayasal monarşiyi desteklersek, legal olabileceğimizi ilan ettiler. Biz de destekledik ve legalleştik.

Ancak bu durum, parti içinde büyük mücadelelere yol açtı. Bu sıralarda yapılan üçüncü kongremizle birlikte monarşiyi destekleyenler, partiden atıldı ve parti yeniden yasaklandı. Bir çoğumuz tutuklandık, 5-12 sene hapis cezasına çarptırıldık. Önder Merkez Komitesi üyeleri, hapse atıldılar. Fakat loyalistleri (monarşiye sadık kalanları —çn) partiden attıktan sonra dahi hala doğru çizgiyi savunma durumunda değildik ve bu, Merkez Komitesinin tasfiye edilmesiyle sonuçlandı. Bundan sonraki on yıllık süre içinde, partinin Merkez Komitesi yoktu. Sadece bölge komiteleri çapında faaliyet sürdürülüyordu ve ne bir birlik ne de bir merkezi program vardı. Yani parti içinde anarşik bir durum söz konusuydu.

1971'de, 10 yıl cezaevinde yattıktan sonra çıkan önder kadrolar yeniden örgütlenme yönünde faaliyete giriştiler. Mücadele etmemiz gereken çeşitli eğilimler vardı: Kralı destekleyen Sovyet yanlılar, kongreyi destekleyenler vs... Fakat teorik olarak doğru bir mücadele veremiyorduk. Sonunda 7 Merkez Komitesi üyesi birleşti ve doğru anlayış temelinde bir çekirdek oluşturduk. Kurucu önderlerden birisi uzlaştı ve loyalist oldu. Genel olarak, Sovyet revizyonizmi bizim için hiçbir zaman sorun olmamıştır. Daha önce de söylediğim gibi, Çin yanlı olanların rolü daha önemli olmuştur. Fakat şimdi onların partisinde tasfiye olmaya yüz tutmuş durumda.

Biz cezaevindeyken Çin'de Kültür

Devrimi başlamıştı; biz de çıkar çıkmaz destekledik ve savunduk. Bazılarımız Hindistan'a giderek HKP'nden destek aldılar. Hindistan Komünist Partisi'nin kurucusu Çaru Mazumdar'a göre: parti mücadele içinde oluşur, devrimde silahlı mücadeleden başka bir şey değildir; kitle örgütlerine gerek yoktur; Mao bizim de önderimizdir, başkanımızdır. Bu görüşler Çaru Mazumdar'ın çizgisidir fakat hatalıdır.

Teoride de oldukça büyük katkımız olmuştur Nepal'de. Özellikle 1973'te yapılan 4. kongremiz, sağ ve sol saptamalara karşı yoğun mücadelelerin yer aldığı bir kongre olmuştur. Zaten partinin Nepal'de daha fazla tanınması 4. kongreden sonradır.

Gazetemizin adı Mashal'dır; meşale anlamına geliyor. Partimiz kitle içinde NKP (Mashal) olarak tanınır.

Partimizde iki çizgi mücadelesi 4. kongreden sonra da devam etti. İki çizgi mücadelesi şu konularda sürdü: Ülkenin tabii, seçimlere katılma sorunu, birleşik cephe sorunu. Son üç senede, mücadele daha da derinleşti ve keskinleşti. Sonunda, bundan iki ay önce yaptığımız parti konferansında konferans, seçime katılmak isteyenleri partiden ihraç etti.

Partimiz ekonomik hareketler bir de siyasi hareketler olmak üzere iki tip hareket yürütmektedir. Bu ikisi arasında dinamik bir ilişkiyi muhafaza etmeye çalışıyoruz. Nepal'deki ekonomik hareketlerin karakterlerini çoğuna Partimiz önderlik etmektedir.

Birleşik cephe sorununa gelince, bunun oldukça önemli bir rolü vardır ve bu konuda hata yapılmamalıdır. Örneğin; Partimizde bazı kongre yanlısı ögeler vardı ki kongreyle birleşik cephe kurnayı savunuyorlardı. Bazı diğerleri ise Kral'la eylembirliğinden söz ediyorlardı. Şimdi ise, cephe politikamız, birleşik cephenin ilertci halk güçleriyle kurulması, Kral'la kongreyle ya da yabancı güçlerle ittifaka girilmesi şeklindedir.

6-7 ay kadar sonra bir kongre daha yapacağız. İki çizgi mücadelesi, doğru çizginin korunması için iyidir, faydalıdır.

Silahlı mücadele sorununa gelince, bizim genel değerlendirmemize göre, silahlı mücadele verilmesinin zamanı, ulusal ve uluslararası krizlerin baş gösterdiği zamandır. Nasıl ki Hindistan'ın güttüğü politika, Nepal'in politikasını etkiliyorsa, Hindistan Komünist Partisi de Nepal Komünist Partisini etkilemektedir. Nepal'de partimiz önemli bir rol oynamaya başladığında, Hindistan'daki partinin önderliği sağcıydı, silahlı mücadeleden vazgeçmişlerdi. Bunun

Karşı-Devrimci eylemlerini hızlandıran PKK nereye gidiyor?

20 Haziran 1984'te İsveç'in Upsala şehrinde Enver Ata, 7 Ağustos 1984'te Almanya'nın Rüsselsheim kentinde Zülfü Gök adlı devrimciler katledildiler. Her iki katliamın sorumlusu olan PKK geçmişten beri devam ettirdiği bu tür karşı-devrimci eylemlerine yol açan mantık silsilesini devrimci, yurtseverliğin tutarlı bir ölçütü olarak (!) hararetle şekilde savunuyor.

Bİlindiği gibi; PKK içerisinde ayrılıkların gündeme gelmesiyle birlikte, kamuoyu önemli gelişmelere sahne oldu. Bunlardan bazıları, PKK'nın ayrılanlar hakkındaki ithamlarıydı. Bu ithamlar kısaca; ayrılanlar cuntanın devrimci hareket içindeki ajan-provokatörleridir. Bunlar İçerde cuntanın teslim aldığı ihanetçi Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit hâllerinin yurtdışındaki uzantılarıdır. Cuntanın PKK'yı yıkma senaryosunun yurtdışı bölümünü hayata geçirmek için hareket eden bu provokatörler cunta denetiminde başta cezaevleri olmak üzere, örgütlenilen Genç Kemalistler örgütünün elemanlarıdır... şeklinde özetlenebilir. PKK, ayrılanlar hakkındaki bu tür düşüncelerini kampanyalar, gazete vb. gibi propaganda-ajitasyon malzemeleri aracılığıyla uzun dönem işledi. Kısaca, girişeceği eylemlere meşru bir zemin kazandırmak için çabaladı. Ne var ki, PKK bu konuda ciddi, inandırıcı verilerle dayanmıyordu. Bunun için getirdiği iddiaları ayakları havadaydı. "Bunlar PKK'yı yıkmak istiyor, yönetimini gözden düşürüyor, tabana hakaret ediyor" gibisindeki sözleri aşmayan gerekçelerle PKK ortaya attığı iddiaları ispatlayamıyordu, ispatlayamazdı.

Ve yine ayrılanların belgelerinde PKK hakkında söylenenlerden rastlanan bazı düşünceler ise; "PKK kast örgütüdür, eleştiriyi tahammülü yoktur, PKK'da demokrasiye yer yoktur. PKK örgüt için kendisine yönelen sesleri şiddetle bastırmaya çalışıyor, hali hazırda birçok insan bu yüzden tutukludur, ... vs." şeklindeydi.

Kısacası, gerek söylediklerinden ve gerekse PKK'nın bunlara ilişkin öne sürdüğü iddialardan yola çıkılarak, ayrılanların karşı-devrimciler olarak nitelendirilmesi mümkün değildir. Bunun

içindir ki; PKK'nın karşı-devrimci olarak ilan ettiği ve uygulanan şiddet eylemlerini meşru gören anlayışını doğru görmüyor, mahkum ediyoruz. Ve söz konusu eylemleri karşı-devrimci eylemler olarak değerlendiriyoruz. Bu eylemleri halk düşmanlarına yönelik eylemler değil, halktan insanlara yönelik bunun içinde devrimci mücadeleyi baltalayan hakim sınıflara kullanacakları malzemeler sunan ve ona hizmet eden eylemler olarak ele alıyor nefretle kınıyoruz. Bu karşı-devrimci eylemlere karşı çıkıştaki anlayışımız nedir? Bu basit bir kişisel hınc veya bunu dar grupsal çıkarlar için kullanmak, basit bir karalama, öç alma veya pragmatist bir yaklaşım değildir. Tavrımızın dayandığı temel sözkonusu eylemlerin muhtevası, yöneldiği hedefler, dayandığı anlayıştaki devrimci olmayan niteliklerdir. Kısacası, bu eylemlerin halkın davasına verdiği zarar ve karşı-devrimci besleyen özüdür. İşte bunun için bu eylemler karşısında vurdumduymaz davranmanın bırakalım ML olmakla, devrimci, demokrat, yurtsever olmakla da alakası olamaz. Biz devrimci zarar veren her tür saldırının karşısında olduk, olacağız... Halka, devrimci karşı sorumluluğu olanlar, devrimci mücadeleyi kekelemeye çalışan bu tür karşı-devrimci girişimlere kayıtsız kalmazlar, kalmamalıdır. PKK, kendisinden ayrılan veya kendisini aleştirilen devrimci, demokrat güçlere, halka şiddet uygulamaktan vaz geçmeli, buna kaynaklık eden anlayışların üzerine giderek, halka özeleştiriyi yapmalıdır. Devrimci, demokrat olan bundan çekinmez.

Enver Ata ve Zülfü Gök adlı devrimcilerin katledilmesi ve bunun PKK tarafından savunulması yeni şahit olduğumuz olaylar değildirler. Özellikle PKK'da bunun çok derin geçmiş kökleri vardır. Bu kötü mirası PKK'ten önceki gelenekselleştirme yolundadır. Bu yolun sonu karanlıktır, bataktır. Evet PKK geçmişte de bu tür eylemlere baş vurdu. Faşist cuntanın iş başına gelmesiyle birlikte, döşemin getirdiği bazı özelliklerin ve halk yığınlarının onun örgütlü devrimci, demokrat güçlerinin bu tür eylemlere tepkisi, eleştirileri, PKK'nın sözkonusu eylemlerle

yoğunlaşan teşhir vs. ortamında bir dönem kısmen geri adım atan PKK; aslında bu anlayışını hiçbir zaman kökleri olarak aşmamıştı. Hatta bu konuda özeleştiriyi yaptığımız söyleyen Politik Raporunda, böyle eylemlerini biraz daha kitabına uydurur şekilde savunuyordu. Bunu bizler o dönemde, daha sonraki zaman içerisinde de müteakip defalar gündeme getirerek eleştirdik. Bu tür sonuçlara yol açan anlayışlara karşı çıkarak, lkna ve eğitim çabasını elden bırakmadık. Amaç hem yığınları ve hem de hahsi geçen anlayış sahiplerinin doğru temelde eğitilmesi ve kötü gördüğü içerisinden olanların kurtarılmasıydı. Bu devrimci mücadele açısından son derece önem taşıyan bir meseleydi. Çünkü halk yığınları bu eylemlerden epeyce acı çekmişti. Devrimci mücadelede güvensizlik ve ilgisiz bazı davranışlarda sözkonusu karşı-devrimci eylemlerin küçümsenmeyecek derecede roki olmuştur. Hakim sınıflar ise, bu eylemleri devrimci saldıran için bulunmaz silahlar olarak ustaca kullanmışlardır. Bu karşı-devrimci eylemler, halk güçlerinin eylemlerliliğine muazzam zararlar vermiş, halkı birbirine düşürmede, devrimci güçler arasında düşmanlık körüklemeye vs. hakim sınıfların saltanatına önemli imkanlar sunmuştur. Öyleyse, nasıl olurda bu karşı-devrimci eylemlere sessiz kalınabilir? Kimden gelişse gelsin, böyle saldırılara karşı çıkmak, devrimci bir görevdir. Demek ki, PKK'ya karşı çıkışımızın temelinde yatan basit bir husumet değil, onun sözkonusu karşı-devrimci eylemlerinin halka getirdiği zarar, düşmana taşıdığı kârdır. Düşman ile halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi ile, halkın kendi arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi farklıdır. Ne var ki, PKK'da bu bakış açısı yoktur. O, kendisiyle çelişkisi olan herkesi aynı görmekte ve çelişkiliyi çözüme yöntemi olarak şiddetli savunmaktadır. Devrimci, demokrat güçlerin "sosyal-şöven", "düşman" güçler olarak değerlendirilmesi ve bunların "altedilmesi" için her tür mücadele yöntemini mübah görmesi, tam da devrim ile karşı devrim konusunda berrak bir düşünceye sahip olmamasından gelmektedir.

Oysa her devrimin temel sorunlarından birini dost ve düşman güçlerin doğru bir temelde tahli ve devrimde çeşitli sınıf ve tabakaların oynayacağı fonksiyonun tesbiti ve buna göre izlenecek ittifaklar vb. siyasetlerinin tutarlı bir şekilde ortaya konulması oluşturur. Bu nasıl belirlenir? Her ülkenin iktisadi ve siyasi yapısına göre sınıfların belli bir mevzilenişi vardır. Örneğin, yarı-feodal, yarı-sömürge bir iktisadi siyasi yapılanmaya sahip ülkemizde, hakim durumda olan devlet mekanizmasını ellerinde bulunduran güçler, emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Bunlar düşmanlarımızdır. Mevcut iktisadi ve siyasi yapıdan acı çeken, gelişmeleri frenlenen, menfaatleri olmayan, kısacası, sözkonusu yapının değiştirilmesinde (devrimle) çıkarları olan diğer tüm sınıf ve tabakalar dostlarımızdır. Bunlar; önder ve itici güç olan proletarya temel güç oluşturulan köylülük, küçük-burjuvazi ve millî burjuvazinin sol kanadıdır.

Yani bu güçler, ülkemiz ekonomik ve siyasal yapısına denk düşen Demokratik Halk Devrimi süreci içinde (tüm dönem boyunca) halkın güçleridirler. DHD'de menfaatleri vardır. Elbette halk kategorisi değişmez, statik bir olgu değildir. Çeşitli toplumsal ve tarihsel koşullara göre biçimlenir. Burada uzun boylu bunu, ittifakları, siyasetimizi (cephesini) vs. anlatmayacağız. Kaldı ki, onlarca kez sözkonusu düşüncelerimiz ortaya kondu. Parmak basmak istediğimiz sorun şudur. PKK'nın halk içerisindeki çelişkilere bakış ve onları ele alış yöntemli devrimci bir yöntem değildir.

Bizim karşı çıkışımız, şiddet olgusuna basitten bir karşı çıkış değildir. Halk düşmanlarına, onların kanlı saltanatlarına karşı, devrimci şiddet temel alınmalıdır. Bu irade değil, objektif gerçeklerin önümüze koyduğu zorunluluktur. Başka türlü iktidarın ele geçirilmesi mümkün değildir. Zira karşı çıktığımız şiddet; PKK'nın halka yönelik karşı-devrimci eylemleridir. Bu şiddet devrimci değil, karşı-devrimci karakter taşır. PKK kendi içerisinde de eleştiriye farklı düşüncelere karşı tahammülsüzdür. O, proletarya partisini veya devrim örgütlenmeleri homojen bir olgu olarak değerlendirmektedir. Oysa bu olgular, toplumdaki soyut değildirler. Toplumda kıyasıya siren sınıf mücadelesi, onlarada yansır. Toplumda kendilerini çepeçevre kuşatan koşullar ve sınıfları düşünceleri tartışmaları vs. onlar içerisinde yansır. Sınıflar toplumlar olduğu müddetçe ve sınıf mücadelesini yürüten bir araç olarak söz-

konusu olgulara gereksinim duyulduğu müddetçe, bu örgütlenmelerden yekparelik beklemek ahmaklıktır. Ne var ki; diyalektik tarihi materyalist dünya görüşüyle olguları, olayları kısaca, herşeyi yorumlama durumunda olmayan idealist dünya görüşünün kısırcı içinde şekillenen PKK'nın bu gerçeği anlaması mümkün değil. ML sınıf mücadelesi; ekonomi politik ve felsefe anlayışına sahip olmayan PKK en basit konularda devrimci pozisyonları terk ediyor. Açık ki, devrimci örgütlenmeleri kokuşmuş karşı-devrimci örgütlerden ayıran temel özelliklerden biri; gönüllü birlik, örgüt içi bilinçli demokrasi ve merkezîyetçilik vs'dir. Devrimci örgütlenmelerde zora dayalı bir birlik ve zorla belli amaçlar uğruna mücadele sözkonusu olamaz. Demokrasi, merkezîyetçilik, birlik mücadele vb. devrimci örgütlerde bir bütünü parçalarıdır. Biri olmadan diğerini düşünmek mümkün değildir. Ne var ki, PKK kitabında, bunun yeri yoktur. Ona göre, PKK aydadır, "kutsalıdır", öyleyse eleştirilemez, suçlanamaz. O, hata yapmaz, çünkü olağanüstüdür. Onun üyeleride kutsal olmalıdır. Kutsal varlıklarına eleştiriyle helal getirmemeliyiz vs. tam da idealizmin batağındaki mantık silsilesi budur. Bu bakış açısına sahip olan PKK bunun içindedir ki, kendisine yönelen her eleştiriye karşı-devrimci saldırı, ajan-provokatörlük olarak kolaydan adlandırabilmektedir. Gönüllü birliği değil, zoraki köf birliği savunmaktadır. Oysa, devrimci bir örgütlenmeye özgür bir irade ve bilinçlilikle nasıl girilirse, aynı şekilde ayrılmak da doğaldır. Fakat PKK'ya gelince bu iş olmaz. Açık ki, bunların her biri geniş olarak ele alınmak zorundadır. Gerek ML düşmanı bakış açılarının mahkum edilmesi ve gerekse de yığınların, devrimci çevrelerin eğitilmesi için bu gereklidir. Önümüzdeki dönem daha genişçe bunlar üzerinde tek tek duracağız. Bahsi geçen karşı-devrimci eylemler, PKK'nın çizgisinden soyut değildirler. Bu çizginin felsefi temeli, idealizm, pragmatizm, siyasi alanda burjuva milliyetçiliğidir. Ve sözkonusu çizgi, bugün tehlikeli bir yolda ilerliyor. Bu yol, RSE'ne yaranma yoludur. RSE'nin dünyanın mazlum halklarına yönelik saldırılarının alkışlanması yoludur. PKK, RSE'nin Afganistan işgalini bir devrim olarak selamlıyor. Polonya'da sosyal-faşist yönetimin kahpe saldırılarını "sosyalizmin korunması" olarak alkışlıyor. Libya devletinin yabancı ve yerli işçilere saldırılarını hatırlatma destekliyor. Libya'daki emekçiler üzerindeki korkunç zulüm ve sömürüyü ilerici devletin çıkarları-

nın korunması olarak görürken, işçilerin, emekçilerin istemlerini karşı-devrimcilik olarak karalıyor. Ve yine, keskin "ulusal kurtuluşçuluğu" Suriye'de kötü bir şovenizm olarak sırtıyor. Bindiği gibi, Suriye'de Kürtler ezilen bir ulus statüsündedirler. Ne var ki, PKK Suriye hakim ulusunun, hakim sınıflarının, Kürt ulusu üzerindeki millî baskısını objektif olarak onaylıyor. Suriye'yi sosyalist güdümlü, ilerici bir ülke olarak adlandırıyor. Oradaki mevcut statükonun korunmasını savunuyor. RSE'nin PKK'yı neden tanımadığından yakınlık, Çernenko'nun dostluk elini uzatmasını salık veriyor.

Kısacası, RSE ile flört yolunda ilerliyor. Bugün hala PKK'yı karşı-devrimci bir örgüt olarak nitelendirmiyoruz. Fakat, gidişatının tehlikeli bir yolda olduğunu söylüyor ve bu kötü yolda daha fazla mesafe katmeme için uyuyoruz. Sonuçlandırırken, şunuda belirtmek istiyoruz. PKK kendisinin karşı-devrimci eylemlerini mahkum eden tavırlarımız, eleştirilerimiz karşısında tehditler savurma yolunu terketmelidir. Zira aynı tehditlere, diğer halk güçleride maruz kalıyor. Öyle ki, bunlar açıktan gazeteleri aracılığıyla yapıyor. Bizim PKK ile şiddete dayalı bir mücadele yoluyla kavgaya tutuşmaya niyetimiz yok. Ve aynı şekilde yürüttüğümüz mücadele, basit bir karalama değil, siyasi ve ideolojiktir. PKK'nın bir diyeceği varsa, bu alanda (siyasi, ideolojik) söylemelidir. Biz, şiddetli karşı-devrimci eylemler, Eğer PKK için böyle birşey düşünmüyorsak, ondan çekindiğimiz için değil, sözkonusu metodu doğru görmediğimizden dolayıdır.

Eğer çekinseydik; şanlı komünizm davası için binbir zorlukla dolu olan bu kavgaya soyunmazdık. Herkes ve PKK'da bunu böylece bilmelidir. Ve yine şu da bilinmelidir ki, kimden olursa olsun, devrimci demokrat herkeşe, halka yönelecek her tür saldırının karşındayız. Önümüzdeki sayılarda, PKK'nın sözkonusu eylemlerine ve buna kaynaklık eden anlayışları daha etrafı ele alacağımızdan ötürü gündelik noktahyoruz.

Türk devletinin ...

Haftaraftı Sayı: 1'de

İstler kendisine rakip olacak veya çıkarlarını tehdit edecek vaziyetteki bir ekonomik gelişmeyi elleriyle yaratmayacaklar. Kendi ölüm fermanlarını elleriyle hazırlamayacaklarına göre; onlarla kalkınma sağlamalarını ve iktisadi büyüme, gelişmeyi gerçekleştirmelerini bekleyemeyiz.

Yani bugün ne varsa ve ne oluyorsa bu tamamıyla dünya emperyalist zincirinin bir parçası olan Türk ekonomi ve siyasal yapısının tezahürüdür. Hiçte bunun için hayrete gerek yoktur.

Sözüm ona; belli dönemlerde gözükten "imalat sanayii yatırımdaki" gelişme neyin ürünüdür. Tabii Türk ekonomisinin iç dinamiğinin sonucu değildir.

Bu; korkunç derecede dış açıkların sonucu olarak sözde gelişim gibi gözükken bir durumdur. Özellikle bazı hakim sınıf kliklerinin seçimlerde üstün gelme çabasının önemli bir aracı olarak emperyalist ağalardan muazzam buyutlarda faiz karşılığı aldıkları kredi sonucu olarak, sansasyonel havalar yaratılıyor ve imalat sanayii alanında ciddi yatırım ve gelişmelerin olduğu söyleniyorsa da, işin özü bu değildir. Yukarıda da değindiğimiz gibi, sözde gözükken bu gelişim her alanda emperyalizme köpekçe sadakatın ve en basit anlamda dahi iç kaynaklar yerine dış bağımlılığın iyice derinleştirilmesinin sonucudur. Ve neticede varlığı her yönlü emperyalizme bağımlı bu kompador sanayii, buhranın çepre çevre kuşattığı bir durum arz ediyor. Kendisini devam ettirebilmesi için gerekli ithalatı karşılayamaması sonucu kriz büyüyor. Zaten ithalle kıyaslandığında ona göre binlerce kat, geride olan ihracatın düşük vaziyeti sonucu iyice ağırlaştırıyor. Yukarıda bahsettiğimiz, dönem dönem sözde gözükken büyüme artışı dış sermayenin çok daha yoğun giriş atmasının ve içteki gelişmenin, sanayinin büyük darbeler almamasıyla orantılılık arz ediyor. Görüldüğü gibi, zaman zaman yapılan müreffah Türkiye yaratmak için güçlü kalkınma hamlelerimiz sonuç veriyor tarzındaki demogojiler, boş bir balondan başka anlam taşıyor.

Ve zaten hakim sınıfların kendileri dahi büyüme olarak adlandırılan dönemlerin dış borçların alabildiğince yoğun olduğu zamanlar, kendi ağızlarıyla söylüyorlar. Ve çözüm yolunun dış kaynaklara dayanmayı temel almadan sermaye birikimini yoğunlaştırmak olduğunu söylüyorlar. Sanayii ve diğer sektörlerdeki yatırımı bu yolla arttırmayla, işin içinden çıkılabileceği-

ni belirtiyorlar? Peki bu sistem dahilinde sözkonusu yol mümkün mü? Yaşamını emperyalizme borçlu olan onun verdiği kanla vücudunu işleten sistemin bunu becermesi mümkün değil. Aksisi, onun kendi kendini inkarı olur ki, bu da imkan dahilinde değildir.

Bırakalım emperyalizme bağımlı Türk ekonomisini, bugün emperyalist-kapitalist ülkelerde sermaye yoğun bir kriz içindedir. Kendi kendini yaniden üretmesi, yatırım alanları açması, işlemesi vb. konularda ciddi bir çıkmaz içinde debelenmektedir. Dünyanın bugünkü somut durumundaki bu vaziyet zaten herbat olan Türk ekonomisini iyice buhrana sürüklemektedir. Yani dert sadece Türk ekonomisinin değil, onun bir halkası olduğu emperyalist dünya sisteminde dertidir. Sözüm ona buhranı atlamanın ilaçları olarak denemeye sokulan Keynesci, Friedmancı politikalar beş para etmiyor. Ve zaten kendilerinde çözüm yolunun yamalarla olamayacağını hissediyorlar.

Bataklık içerisinde yüzen Türk ekonomisinin kurtarılması operasyonu olarak büyük tantanalara piyasaya sürülen 24 Ocak Kararlarının dayandığı "ekonomik model" durumunun daha da kötüleşmesini önleyemedi, önleyemezdi. Bunun nimetlerini hep birlikte gördük. Bırakalım halk kitlelerini itirazını, hakim sınıfların bazı klikleri dahi hoşnutsuzluklarını açıktan belirtmeye başladılar. Kendi sistemlerinin işleyişinin iyice bozulduğu yönünde homurdanmalar gün be gün yükseliyor. Özellikle uygulanan para politikası; bunların ilrazlarını iyice geliştiriyor.

Enflasyonla mücadelenin yolu olarak "sıkı para politikası" uygulamasının gerekliliğini savunan Özal; yükselen hoşnutsuzluklara rağmen yoluna devam ediyor. Dönem dönemde "hayır sıkı para politikası yok, normal olanı uyguluyoruz, zaten piyasada gereğinden çok para var, yaptığımız bunu çekmektir" diyen faşist Özal hükümeti uygulamalarına devam ediyor. Para çekme operasyonu yeni araçlarla takviye ediliyor. Son dönemlerde yüksek faizli hazine bonoları çıkarıldı. Bununla birlikte, tartışmalar iyice hareketlendi. Zaten gerekli kaynakları bulamadıklarını ve büyük sıkıntı içinde olduklarını öteden beri söyleyen bakanlar kazanı iyice kaldırdılar.

Nakit darlığı (sıkı para politikasından ötürü) yüzünden, bankacılık sisteminde para yerine, mal (ticaret) bankacılığının geliştiği son günlerde, başının önünde bir konusu haline geldi. Artık alacaklarını mal tahsil yoluyla gerçekleştirdiklerini söyleyen bankalar, iyice bağırmaya başladılar.

Aynı şekilde bazı işadamları ve sanayicilerde; yatırım yapamaz hale geldiklerinden şikayetçi oluyorlar. Sebepninde süreklilik arzeden devalüasyon ve % 70'lik kredi ile yatırım yapmanın olanaksızlığında görenler iyice çoğalmaya başladı. Bunun için yabancı sermayesinde sürekli devalüasyon durumundan ürktüğü için yatırımlarda çekingen davrandığını söyleyen bazı hakim sınıf klikleri, bir an önce bu olumsuzluğa çare bulunmasını istiyorlar. Özal ve temsil ettiği hakim sınıf klikli ise; durumda bir anormallığın bulunmadığı öyle "sıkı para politikasında" sözkonusu olmadığını ve yapıların normal bir uygulama olduğunu belirtiyorlar.

Özal; uyguladığı politikayla, bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bu politikayla bir yandan da küçük esnaf, zanaatkar ve küçük üreticinin elde avuçtaki tasarrufunu topluyor, yarattıkları kaynağı sözcülüğünü yaptığı hakim sınıf kliklerine ardına kadar açıp, onları memnun ederken, diğer hakim sınıf kliklerine bu imkanları yeterince açmıyor. Onların huzursuzluğu bu anlamda anlaşılır şey... Adına "sıkı para politikası" denilen uygulamayla, diğer yandan da 400 milyar dolayında açığa sahip olan bütçenin açığı birazda olsa geniletilmeye çalışılıyor.

Yüksek faizli hazine bonolarını "çekici" görüp, tasarruflarını yatırımların durumu altında daha da kötüye gidiyor. Atbaşlı tımanan enflasyon olgusu gözörüne alırsa, bu işte faşist Özal hükümetinin küçük tasarruf sahiplerine attığı büyük kazık görülebilir.

Bu kazık atma işi, en modern metodlarla, yoğun olarak sürdürülüyor. Hazine bonoları, köprü baraj satışları bunun araçlarından yalnızca bazılarıdır. Küçük üreticinin elindeki üç, beş kuruşa dahi göz dikken bu vampirler, uyguladıkları politika ile zaten hayatları felaket olan ezilenlerin üzerindeki kamburu iyice arttırıyorlar.

Herhalde yeni bir tasarruf bonozdeler tehlikesi kapıda bekliyor. Geçmişte eldeki, avuçtakini bir avuç kaneliye kapıran yığınları şimdide aynı şekilde faşist Özal hükümeti kazığı bekliyor. Açık ki, geçmişteki bankerlik olayıda devletin resmi bir politika-sıydı. Ve hakim sınıflar bu yolla küçük üreticilerin 52 milyar lira kadar tasarrufunu gaspetmişti. Neticede, kazayı şişirenler İsviçre'lere akın etti. Devlet ise, kendisini bu olayların dışında aklamaya çalıştı, oysa yapılan kaba bir demogoji idi. Yığınların bu sahtekarlıklara tepkileri yükselince, faşist devlet çeşitli manevralar geliştirdi. Banker alacaklarının taksitlerle ödeneceğini, bunun için gerekli kaynakların yaratılacağını söyledi. Oysa olacakların

karşlanması için eldeki malların paraya dönüştürülmesi sağlanır ve bazı bankerlerin alacaklarında tahsil edilirse, yine 13 milyarlık açık kayıyor. Yani tam bir yılan hikayesi. Öyle ki, banker olayında hala bugün milyonlarca milyon katan kanemcilerinin durumu basın konusu olmaktan geri durmuyor. Büyük bürokratlar, devlet adamları, iflas ortamından iyice yararlanıyorlar. Lüks yatılan, villaları ucuzca kapatıyorlar. Bazı nyanık bankerlerde, satılan malları ucuzca kaparak, geçmişteki operasyonlarına bir yenisini daha katıyorlar. Olan halka oluyor. Yani onlar zevk, sefa derdinde, halk can derdinde.

Parasızlıktan yakınan hakim sınıf kükleri, gerçekten parasızlar mı? Elbette hayır. Piyasada paramı yok? Var olmasına var, fakat istenilen ölçüde işleyebilmelerine yetmiyor, faizler yüksek, yaratılan kaynaklardan tüm hakim sınıf klikleri aynı oranda faydalanmıyorlar o kadar. Temmuz ayı istatistiklerine göre, emisyon hacmi 835 milyar lira. Özal'ın hükümet oluşundan bugüne dek, piyasaya sürdüğü miktar ise, 125 milyar lira...

Yukarılarda yatırımında hızlı bir düşüşün olduğunu söyledik. Fakat bunun esas sebebi, sistemin özündeki bozuklukta aranmalıdır. "Para bulunamıyor" feryatlarıyla bu gerçek küllenemez. Bizzat para bulunamıyor diyenler, ithal malı otomobil, villa, ve çeşitli tüketim malları için milyarları pekala bulabiliyorlar.

Demek ki, yatırım alanına yeterince sevkedilmemesi sorunu, para yokluğuyla izah edilemez. Sorun emperyalizme bağımlı sistemin özünde aranmalıdır.

Eldeki para yatırım alanında istenilen kârı getirmeyince, zorunlu olarak daha başka alanlara aktarılıyor.

Burada adına "24 Ocak programı" denilen ekonomik modelin ne olup olmadığı üzerine genişçe durmaya gerek yok. Zira, daha önceki sayılarımızda müteakip defalar bu konuyu çeşitli yönleriyle işlemiştik. Ve devam eden bu politikanın bir sonucu olan mimarlığını Turgut ve Yusuf Özal kardeşlerin yaptığı yeni 6 yıllık kalkınma planında gündeme gelmiş vaziyette. Gerek bu "planda" ve gerekse uygulamanın çeşitli yönlerinde bu politikanın hedefleri neleri götürüp, getireceği görülebilir.

Bilindiği gibi bu politikanın en temel özelliği; keskin serbest piyasa savunuculuğudur. Bu model, devletin ekonomiye müdahalesini azaltma ve asgariye indirmeyi savunur. Buna karşı, devletin ekonomiye "bilinçli müdahalesini" savunan; iki öğenin "sağlıklı" bir tarzda yan yana olmasını isteyenler

Özal'ın planlılığının nasıl olacağını merakla bekletiler.

Neticede çıkan "planın" salt yasal bir zorunluluğun yerine getirilmesi için göstermelik bir olgu olduğu görüldü. 6 yıllık kalkınma planı denilen bu programın karakteristik özellikleri şunlar;

a) Yatırımlar içinde özel yatırımın payının artırılması, devlet yatırımlarının alt yapı sahalarına ve "kalkınmada öncelikli yerlere" aktarılması, b) Sanayide devletin rolünün azaltılması, özel girişimlerinin fonksiyonunun artırılması,

İlk bakışta bir yanıyla "bu plan bir yönüyle iyidir, devlet baba yatırımını kalkınmada öncelikli alanlara kaydırma görevi alıyor (yani Doğu'ya) bunun içinde bugüne kadar yapılmayan yapıyor..." denilebilir. Oysa işin özü başkadır. Kalkınmada öncelikli yörelere teşvik primi (Doğuya) gibi kararnamele boş bir balon ve aldatmacadır. Bizzat kendi resmî ağızları şu gerçeği kabulleniyorlar. 10 tane özel teşvikte uygulanırsa, değişen bir şey olmayacaktır. Çünkü sözkonusu alanlarda yatırım için çok gereksinim duyulan gerekli alt yapı tesisleri yok; büyük tüketim merkezleriyle ilişkisi zayıf, bunu giderici yapıya haiz değil, diğer alanlara nazaran muazzam bir dengesizliği barındırıyor, buralardaki gelişmenin seviyesi, yatırım yapılmasını ciddi oranda tehdit ediyor vs... Bunun için bizzat Koç'lar dahi bunun sadece bir iyiniyetten öteye gitmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Bilindiği gibi, şimdiye kadar da teşvik primleri vardı vs. Ne var ki, sözde yatırımlar yarım kaldı. Adına yatırım denilenlerde kuru beton yığınları inşa etmekten öteye gidemedi. Gerek bu alanla diğer kesimler arasındaki dengesizlik olsun ve gerekse toplumsal ve ekonomik ilerlemenin önündeki engelleri kaldırmak sorunu olsun vs. Bunların tümü mevcut sistemin kökleri olarak değiştirilmesinden geçer. Bununda yolu devrimdir. Ülkemizdeki ekonomik ve toplumsal yapıdaki dengesizlik ve kötülüklerin tümünün kaynağı bugünkü sistemin kendisidir. Demek ki, doğu kalkınması görev olarak neden devlete verildiği sorusu böylece açıklık kazanıyor.

Açıklanan bu plana hakim sınıfların çeşitli kesimlerinden değişik tavırlar geldi. TÜSİAD başkanı Ali Koçman plana ilişkin açıklamasından "yeni planın daha öncekilerine nazaran özel sektöre dinamizm getirdiğini" söyledi. Diğer kliklerden çeşitli noktalardan itirazlar yükseldi. "Herşeyin piyasa koşullarına göre ele alındığı aşında bir planlanmanın sözkonusu olmadığı, büyüme hızını düşürücü fonksiyon taşıdığı

vb." sesler çıkarıldı.

Çok açıktır ki plan; 24 Ocak kararlarının daha aktif takip edileceğinin ilanıdır. Ve bu plan tamamıyla IMF ve dünya bankasının istemlerini ifade etmektedir. Kısacası, her alanda özel teşebbüslerin kesin hakimiyetini sağlamaya yönelik bir durum arz etmektedir. Daha doğrusu Friedmancı modelin cesaretle takip edilmesini öngörmektedir.

Elbette buna karşılık "devletin kontrolünü" kıyıyor diyenlerin öзде bildiklerinden farkı yok. Her birinin menfaatini kolladığı kesim, hakim sınıflardır. Aralarında sadece biçim farkları var. Zira "devletçi" kesimler elbetteki halkın menfaati alternatifini savunmuyorlar. Devlet kim, özel teşebbüs kim? Devletin komprador burjuva ve toprak ağalarının hakimiyet aracı olduğunu uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Yani çeşitli biçimler savunan hakim sınıf kliklerinin farkı öзде değil, uygulama metodundadır. Mesele serbest piyasa ekonomisi modeline karşılık, sözde başka alternatif savunan SODEP vb.'lerinin anlayışında şudur.

a) Devletin ekonomiye üretici ve düzenleyici olarak katılımının sağlanması,

b) Kamu ve özel sanayinin bir arada yürütülmesi,

Daha doğrusu, çeşitli dönemlerde uygulanan Keynesci politikanın devam ettirilmesi... Gerek Keynesci, gerekse Friedmancı model sömürücü sistemlerinin ayakta tutulması için ileri sürülmüş modellerdir. Bunlarla krizin atlattılması veya yumuşatılması sistemin sözde onarımı sağlanmaya çalışılmışsa da, pratik göstermiştir ki, bunlarda hakim sınıfları kurtaramayacaktır. Sorun sistemin kendisindedir. Şu veya bu yolla onun kesin olarak bunahmdan çıkarılabilmemesi mümkün değildir.

Son dönemlerde tartışmaların hareketlendiği önemli noktalardan birinde KİT'ler oluşturuyor. Bilindiği gibi, "serbest piyasa ekonomisi" savunuculuğunun bir sonucu olarak, Özal takımı; KİT'lerin özel ve yabancı sermayeye devredilmesini savunuyor. Devletin ekonomideki rolünü azaltma planının sonucu olarak buralarda "devlet tekel" yerine "özel tekeller" hakim kılınmak isteniyor. Böylece sözkonusu kurumlardaki verimin daha da artacağı, zararların kapanacağına mümkün olduğu ileri sürülüyor. Buna karşı, bazı hakim sınıf kliklerinde KİT'lerin satılmasına karşı tutum alıyorlar. "Ekonomide devletin kapı dışarı edildiği" itirazını yükselterek, halkçı kesiliveriyorlar. Aşında öncede bahsettiğimiz gibi, uygulama farklılığından hırlaşan bu

kesimlerin hepsinin ortak niteliği halka düşmanlıktır.

Halkçı kesimler, sömürü sisteminin uygulama modelinde farklı biçimler öneriyorlar o kadar. Bunlar; katlı kur sisteminin uygulamasına, ithalata yatırım yönelik ele alınmasını, kamu eliyle birikim ve yatırımın engellenmesini, özel birikimin korunmasını, yabancılara sermayeye karşı olmadıklarını ama teknolojiye getirilmesini vs. savunuyorlar. Kısaca, özde aynı sistemin savunucusu olan bu güçlerin tek derdi, sömürü düzenini daha iyi nasıl ayakta tutacakları tartışmasıdır. Bir bakıma bunlar Özal'a daha akıllı davranmasını öneriyorlar.

Genel hatlarıyla da olsa hakim sınıflar arasındaki ekonomi üzerine tartışmaların hangi noktalarda olduğu sorusu bir ölçüde cevaplanmış durumda. Şimdi de, Özal hükümetinin iş başına gelmesinden bu yana, hareketli tartışmalara sahne olan bazı konulara kısaca değinelim... Ve hakim sınıflar arasındaki hurlaşmanın bazı noktalarını daha açalım... Bunlardan bir tanesi; yeneden şiddetlenen HAYALI İHRACAT tartışmasıydı. Herşeyden önce, geçmişte de böyle sahtekarlıklar yapıldığına yabancı değiliz. (Yahya Demireller, Şeflefanlar gibi) kısacası bu tür sahtekarlıklar komprador patronlar ve toprak ağalarının normal bir uygulamasıdır. Peki gerçekten faşist Turgut Özal hükümeti bu sahtekarlıklara karşı mı? Tabii ki hayır. Öyleyse, namuslu (!) kesilip kopardığı gücünün sebebi nedir? Bu bir yönüyle halka şirin görünmek, diğer yönüyle de hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmada hasımlarını alt etmedir. (Ashında hepsi aynı sahtekarlığı, vurguncululuğu yapıyorlar) Özellikle suçlanan Holdingler ANAP dışındaki hakim sınıf kliklerinin temsilcilerini yaptıkları kurumlardır Yoksa ANAP'ın holdinglere "savaş açması" değildir. Holdinglerin kendi aralarındaki çıkar çatışmasıdır. Suçlanan Holdinglerden; Yaşar Holding, Okumuş Holding, MDP'ye yakınlıkları ile kamuoyunda tanınmaktadırlar. 6 Kasım seçimlerinde MDP'den yana açık destek vermiş olan bu holdinglerin sahtekarlığı işlerine geldiği için açığa çıkarılırken, ANAP'ın dayandığı Holdinglere leke sürülmemeye özen gösterildi.

Çok açık ki; hayali ihracat salt bahsi geçen Holdinglere has bir olgu değil, tümünün karakterlerinden birisidir. Ama ANAP, hayali ihracat gürlüğüyle kendi temsil ettiği holdinglerin dışındakilerini tokatlamaya çalışıyordu. Ve ayrıca kamuoyunda o dönemi yürütülen tartışmada, bu gürlüğünün belli bir değişikliği yapmayı gerektlendir-

mek için başlatıldığı söyleniyordu. ANAP'ında öncelikle vergi iadesi kararı aldığı, ancak bu uygulamanın IMF tarafından kabul edilmediği, bunun için uygulamayı kaldurma zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığı belirtiliyordu. Kaldırılmak içinde "IMF böyle istedi bizde böyle yapacağız" demenin mümkün olmadığı, bunun için "söz konusu uygulamayı istismar edenlerin bulunduğu imajının yaratılarak uygulamanın gündemden kaldırılması" daha elverişli yol olduğundan ötürü, bunların yapıldığı söyleniyordu.

Kısacası, iplik kendiliğinden pazara çıktı. Açık ki, ihracatta vergi iadesiyle kanemci patron ve ağalar, milyonlarına milyon kattılar. Hayali ihracat tümü için sözkonusuydu. Fakat her zamanki gibi sistemin yüce çıkarları için köüllük bazalarına yüklendi.

Ne var ki, yolsuzluğun tüm hakim sınıflara ait bir öge olduğu sadece bir iddia değildi. (Hem de ANAP'a ait olduğu.) Örneğin, hayali ihracat tatanasıyla ortabığı toza dumana boğan ANAP her ne hikmetse, Korkut Özal "bey"nin durumu hakkında tek laf etmiyor. İrak'tan petrol taşıma işi için oluşturulan şirketteşmenin, Suudi Arabistan desteğinde gerçekleştirilen Hak Yatırım kurumunun vaziyeti, faaliyeti hakkında ANAP hiçte ses çıkarmıyor. Üstelik kamuoyu önünde kendisine yönelen ithamlara rağmen suskunluğu tercih ediyor. Korkut beyin bu hareketli ticaret hayatında, Turgut beyin desteği tayinedilebilir. Şimdi Turgut efendinin neden alıncaya "özel finansman kurumlarının kurulması ve faaliyeti" kararnameyi çıkardığı daha iyi anlaşılıyor. Geçmişte Yahyalara sunulanlar, bugün aynen Korkutlara sunuluyorsa, bunda hiçte şaşılacak birşey yok. Ama kendilerini sütlüman ilan edince iş değişiyor. Görüldüğü gibi, hakim sınıfların hiç bir klığı kendisini mevcut adiliklerin dışında tutamaz.

Aynı çıkar çatışması BİRA üzerinde de yoğunlaştı. Sorunun esası gerçekten de alkole karşı çıkmaktan gelmiyor. Zira geçmişte bu yönlü keskin anti-alkol cephesi başını çeken MSP'nin CHP ile ortaklık dönemi gerçekleştirdiği bazı uygulamalar gerçeği yeterince izah ediyor. Sözde alınan tedbirlerle alkol tüketiminde gerileme yerine daha da ilerleme sözkonusuydu. Tantanann özü; "anti-alkolicilerin" arkasına adıkları meyve suları, Cola, gazoz kurumlarının çıkarlarının sağlama alınmasıydı. Diğer yandan da işlenmiş olan "dini bütün" temanın canlı tutulması, yığınların duygularının istismarıydı.

Mesela bira konusunda hüma uğrayan "Anadolu Endüstri Holding"

ANAP karşıtıydı. Yani hakim sınıflar kendileri arasındaki kavganın özünü böylece çeşitli biçimlerde maskelliyorlar. Hemde dayandıklarını söyledikleri felsefeyide işlemeye çalışıyorlar. Tabii ki bunda ANAP içindeki yeni MSP'lilerin rolüde var. Bunların artan etkinliğiyle ilişkisi içerisinde de sözkonusu olay sadece bir yönüyle telakkî edilebilir.

Bugün iflas eden salt 24 Ocak kararları değil. Zira daha önceleri çıkmaz çare (!!) olarak bu model gündeme gelmişti. Yani öncekilerin başarısızlığı resmen kabullenilmiş, yeni alternatif sunulmuştu. Bu alternatifinde iflas ortada. Öyle ki, şimdi bazıları (geçmişte aynı modeli savunanlardan) Bu iflasın kendilerine değil, Özal'a has olduğunu ispatlamak için dil ucuyla olsa yatırım yapma uğraşı içindeler. (Evren, Ulusu vb. gibi) Hakim sınıfların şatafatlı bir tarzda sundukları 24 Ocak kararları balonu söniyor. Bu kararların sözümona üstesinden geleceği ilan edilen enflasyon hızının düşürülmesi, hayat pahalılığının durdurulması teraneleri ne oldu? Aksine, eskisini artırtıcısına at başı yüzümedi mi? Ve bugünde sözkonusu sonuçlara külf bulunmaya çalışıyor. "Zaten satışlar karaborsaydı. Ve bundan vurguncular kârlı çıkıyordu. Üstelik mal bulamıyordu. Şimdi zam denilen zaten geçmişteki abm fiyatı idi. Bunun için yapılan sadece bir ayarlamadır" safsatlarıyla adı demogojide elden bırakılmıyor.

Oysa fiyat artışları ve atbaşı yürüyen enflasyon olgusunun nedenide emperyalizme bağlı, yarı-sömürge, yarı-feodal siyasi ve iktisadi yapıdır. Bu yapının bir sonucudur ki, üretim azdır, üretim araçları üretken sanayi kurulumlarıdır. Bunun yanı sıra, harcamalar fazladır. İhracatla-ithalat arasında korkunç bir uçurum vardır. Buralarda tanım ürünleri ve tarıma dayalı sanayi ürünleri değerlerinin çok altında ucuza kapatılmaktadır. Diğer yandan dışarıdan mamul madde, parça vb. almadan ayakta durması mümkün olmayan komprador sanayi gereksinimlerini fahiş fiyatlarla karşılamak zorundadır. Buna yüklü olan ağır borçlar, kredi faizleride eklenince, iş iyice çıkmaz oluyor. Sözde çare olarak ya karşılığı olmadan fazla para basma veya süreklî devalkasyon gündeme getiriliyor. Oysa bu da çözüm olmuyor. Mesela ardarda yapılan devalkasyonla ithal malları devamlı pahalılaştırıyor, iç piyasadaki fiyatlar trmanışa geçiyor.

Malların piyasada bollastığı ve herşeyin bulunur hale geldiği iddiasına gelince; ülkeyi açık bir pazar haline getiren Devamı Syf: 20'de

YENİLGİ ve ZAFER TOHUMLARI...

Bitki tohumdan çıkar!

Yenilgi! Bu kavram, mevcut ülke ve ülkelerarası objektif/subjektif şartlarda, son bir kaç on yıl içinde büyük gelişme ve değişimlere tanık olan, muazzam terribeler edinen enternasyonal proletarya, önderliğindeki ezilen halklar ve onların çeşitli ülkelerdeki özgül parçaları açısından derin bir anlam ve öneme sahiptir.

Biz bu yazımızda, yenilgi kavramının, gerek "derin ve ciddi bir kriz ile yüz yüze olmaya" devam eden Uluslar arası Komünist Hareket, gerekse soru-onhoş yıl içinde peş peşe gelen iki ağır yenilgi tecrübesi yaşayan ülkemiz devrimci ve komünist hareketi açısından taşıdığı derin anlam ve öneme diyalektik bir yaklaşım sağlamaya, sorunun bilimsel bir tarzda bilince çıkarılmasının zorunluluğunu vurgulamaya çalışacağız.

* **Yenilgi Sorununa Nasıl Yaklaşılmalıdır?**

Yenilgi ve zafer: Bu iki kavram karşılıklı diyalektik bir birlik ve bütünlük oluştururlar. Aralarında zorunlu bir iç bağlantı vardır. Yenilgi kavranmadan zafer, zafer kavranılmadan yenilgi kavranılamaz. Zafersiz yenilgi, yenilgisiz zafer düşünülemez. Tıpkı iyi-kötü, doğru-yanlış, eski-yeni, ölüm-doğum, savaş-barış, devrim/karşı-devrim vs. gibi. Soruna böyle yaklaşmamak, onu tek yanlı olarak ele almak ve özünde sorunu karanlıkta bırakmak olur.

Bu vahim hataya düşmemek için, birincisi tüm diğer sorunlar gibi, bu soruna da sınıfsal açıdan yaklaşılmalı, ikincisi, sorun diyalektik yöntemle ve bilimsel tarzda, maddi temelleriyle, objektif/subjektif faktörleriyle birlikte, zaman ve mekana bağlı olarak ele alınıp incelenmelidir. Sorun ancak bu şekilde gereği gibi aydınlığa kavuşturulmuş ve bilince çıkarılmış olur.

Bilindiği gibi, ilkel komünal toplulardan başka:

"Günümüze kadar bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir.

"Özgür insan ve köle, patrisyen ve pleb, senyör ve serf, lonca ustası ve lonca emekçisi -kısaça, ezen ile ezilen sürekli bir çatışma halinde, bazan gizli

bazan açıkça, ya toplumun devrimci bir biçim değiştirmesiyle, ya da çatışan sınıfların birlikte çöküşüyle sonuçlanan, kesintisiz bir mücadele yürüttüler." (Komünist Manifesto)

Tarihin tekerleğini ileriyeye doğru çeviren temel itici güç olan sınıf mücadelesi, proletarya/burjuvazi çelişkisinin ortaya çıkmasıyla birlikte yeni bir görünüm kazanmış, içinde yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ise, insanlık tarihindeki en amansız ve keskin biçimine bürünmüştür.

Bir yanda enternasyonal proletarya, ezilen halklar, tüm ilerici, devrimci güçler; diğer yanda emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gerici-lik. Bir yanda eski, bir yanda yeni. Bir yanda ezen, bir yanda ezilen. Bir yanda devrim, bir yanda karşı-devrim. Bir yanda çeşitli biçim ve görünümlerdeki gerici baskı, sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürme, diğer yanda bu düzenleri yıkmaya, proletarya iktidarını ve onun özgül biçimlerini kurma, tüm dünyaya sosyalizmi hakim kılma, insanlık toplumunu altın çağına, dünya komünist toplumuna doğru ilerletme şanlı ve tarihi mücadelesi.

Çağımızın, ya da içinde bulunduğumuz proletarya dünya devrimi sürecinin istisnasız tüm toplumsal olgularına damgasını vuran, toplumsal hayatın iktisadi, siyasi, askerî, kültürel vs. her alanına yansıyan, kıyasıya bir mücadeleye yol açan, keskin çatışmalara varan, her iki kutupta yer alan sınıf güçleri açısından da yenilgi ve zaferleri doğuran temel gerçek işte budur. Sınıflar ve sınıf mücadelesi var olduğu sürece de, bu gerçeğin kendisini acımasız biçimde ortaya koymaya devam etmesi, ilerici/gerici, devrimci/karşı-devrimci sınıf güçlerine, onların çeşitli ülkelerdeki parçalarına ağır yenilgiler ve büyük zaferler aldırması ve tattırması kaçınılmazdır.

Ancak burda hiç bir zaman unutulmaması gereken temel bir gerçek vardır, bu da sözkonusu iki tür 'yenilgi' ve 'zafer' arasındaki kalın ayırım çizgisi, hayatî nitelik farkıdır.

insanlık tarihi, zaman zaman geriyeye doğru zik-zaklar çizse de, özünde hep ileriyeye doğru gider. Bu anlamda, tari-

hin ileriyeye doğru gelişimini temsil eden, ileriyeye doğru gelişmenin mücadelesini veren sınıf güçlerinin, yani enternasyonal proletarya önderliğindeki ezilen halklar, tüm ilerici ve devrimci güçlerin, gerek uluslararası planda, gerekse tek tek özgül parçaları düzeyindeki mücadelelerinin yenilgileri geçici, nihai zaferleri kaçınılmazdır. Buna karşılık, toplumsal gelişmenin önündeki engel haline gelen, onu köstekleyen gerici sınıf güçlerinin, yani uluslararası gerici-lik ve onun tek tek özgül parçalardaki mücadelelerinin nihai yenilgileri kaçınılmaz, zaferleri ise geçicidir.

Kuşkusuz ki, sınıf mücadelesinin gelişim seyri, hiç bir zaman dümdüz bir hat izlemez. Bir dizi zik-zaklar, bir dizi dalgalanmalar, önemli gelişme ve değişimler göstererek ilerler. Ve mücadelenin olduğu her yerde de başarılar, zafer kadar, zaman zaman başarısızlıklara düşülmesi, zorluklara katılması, acılar çekilmesi, kazanımların kaybedilmesi de doğaldır. Başarısızlıklar, yenilgiler olur, zorluklarla karşılaşılır ve acılar çekilir diye mücadeleden vaz geçmek, ya da bundan mücadele edilmemesi gerektiği sonucunu çıkarmak, pasif bir tutumdur, mücadeleden kaçmak anlamına gelir. Böyle bir şeyi ise, ancak "ukalalar ve eli ayağı tutmaz bunaklar" iddia edebilir!

Çünkü bu mücadeleler, ulusal ve uluslararası düzeydeki sınıf savaşları, enternasyonal proletarya ve ezilen halklar açısından iyi bir okul durumundadır. Bu okulun zorlu pratiğinden geçmeden, acılar, başarısızlıklar, yenilgiler tadılmadan savaşın nasıl yürütüleceği öğrenilemez, acılar sevince, başarısızlıklar başarıya, yenilgiler zafere dönüştürülemez, düşman alt edilemez. Başarısızlık ve yenilgiler, enternasyonal proletarya ve ezilen halklara, başarı sağlamayı ve zafer kazanmayı öğretir. "Yenile yenile yenmesini öğrenmek", ya da "savaşa savaşa savaşmasını öğrenmek" sözlerinin anlatmak istediği diyalektik gerçek işte budur.

Sınıf mücadelesinin bu evrensel gerçeğini, M. Zedung yoldaş şöyle ifade etmektedir:

"Karşıklık çıkarmak, yenilgiye uğramak; yine karşıklık çıkarmak, yine yenilgiye uğramak.... ta ki yok oluncaya kadar. Halkın davası karşısında emperyalistlerin ve bütün dünya gericilerinin mantığı budur ve onlar asla bu mantığı terk etmeyeceklerdir. Bu, Marksist bir kanundur. "Emperyalizm kudurgandır" dediğimiz zaman, onun niteliğinin asla değişmeyeceğini, emperyalistlerin yok oluncaya kadar kâşap bıçağını asla ellerinden bırakmayacaklarını ve asla birer Buda olmayacak-

larını anlatmak istiyoruz.

"Savaşmak, yenilgiye uğramak, yine savaşmak, yine yenilgiye uğramak; yine savaşmak..... ta ki zafere kadar. Halkın mantığı budur ve halk bu mantığı asla terk etmeyecektir. Bu da Marksist bir kanundur. Rusya halkının devrimde, Çin halkının devrimde de bu kanunu izledi." (Seçme Sözcükler, Syf: 61)

Bu yanlış bir düşünce midir? Elbette ki hayır! Böyle bir iddia da bulunabilmek için, ya Marksizmin zıttı cahil olmak, ya da azılı Marksizm düşmanı olmak gerekir!

Sosyal pratiğin gelişim seyri, bu katı ve inatçı gerçeği, bugüne kadar sayısız kez ispatlamıştır, bugün de acımasız biçimde ispatlıyor, bundan sonra da sayısız kez ispatlayacaktır.

*Enternasyonal Proletaryanın Aldığı Büyük Yenilgi.

Açıktır ki, dünya tarihinin genel gelişim seyri hep dümdüz bir yol izlemez. Dalgalar halinde, zik-zaklar çizerek ve sıçramalar yaparak ilerler.

Lenin yoldaşın da vurguladığı gibi, "Dünya tarihinin hep pürüzsüz bir yol izlediğini, hep ileri gittiğini, arada bir geriye doğru devasa adımlar atmadığını sanmak diyalektikçe aykırıdır, bilimsel değildir, teorik olarak da yanlıştır." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Syf: 229)

Eğer bu diyalektik gerçek gereği gibi kavranamazsa, dünya tarihinin genel gelişim seyri, bilimsel bir tarzda izah edilemez. Ulusal ve uluslararası toplumsal gelişme ve değişimler, tarihsel kökleriyle birlikte, zaman ve mekana bağlı olarak, açık ve anlaşılır bir yorum tabii tutulamaz. Tarihsel gelişim sürecinin belli-başlı kilometre taşları yerli yerine konulamaz. Tarihi gelişme ve değişimlerin yönü isabetlice saptanamaz. Marks'ın, toplumsal "gelişmeler içinde yirmi yıl, bir günden fazla değildir, gerçi daha sonra yirmi yıl kapsayacak günler gelebilir" sözlerinin içinde taşıdığı derin teorik anlam kavranamaz. Tarihi gelişimin belli evrim süreçleri, ilerleme ya da bazan geriye doğru çizdiği zik-zaklar, gösterdiği dalgalanmalar, yaptığı sıçramalar gereği gibi görülemez ve teşhis edilemez.

Nitekim tarihin diyalektikliği, Marksizm bilimini, bugüne kadar ki gelişim sürecinde sağlam bir biçimde doğrulamıştır. Ve halen de bütün acımasızlığıyla doğrulanmaya devam etmektedir.

Dünya işçi sınıfı hareketi tarihi, bu gerçeği, çok yönlü ve geniş kapsamlı bir pratik olgu ve paha biçilmez bir tecrübe hazinesi olarak ortaya koymuştur.

Bilindiği gibi, modern sanayiın özel ve asıl ürünü olan; modern sanayiın ge-

lişmesiyle birlikte gelişip güçlenen; zincirlerinden başka kaybedecek bir şey bulunmayan; geçmişi değil, geleceği, yok olanı değil, büyüyüp gelişeni temsil eden; üretim araçları üzerindeki sömürücü sınıflar mülkiyetinin devamını değil, kesinlikle ortadan kaldırılmasını isteyen; bu nitelikleri dolayısıyla da sömürücü düzenlerinden acı çeken tüm insanlığın kurtarıcısı olma tarihi fonksiyonunu taşıyan proletarya sınıfının, sınıf bilinçli hareketi, 1848'de yayınlanan "Komünist Manifesto" ile başlar. Diyalektik ve tarihi materyalizmle dünyanın bilimsel bir yorumlama silahına kavuşan enternasyonal proletarya, bu silahın verdiği güçle dünyanın bilimsel olarak değiştirilmesi mücadelesine girer. Bu şanlı ve tarihi mücadele, belli tarihi evrelerden geçerek, bir dizi önemli gelişme ve değişimlere, başarı ve başarısızlıklara, yenilgi ve zaferlere tanık olarak bugüne kadar aralıksız biçimde süre gelmiştir.

Serbest rekabetçi kapitalizm dönemi, kapitalizmin henüz milletleri kurtarıcısı ve ilerici olma özelliği taşıdığı, bir proleter devrimin objektif şartlarının henüz yeterince olgunlaşmadığı, buna karşılık burjuvazi ve proletaryanın sınıf özelliklerinin iyice şekillenmeye başladığı bir dönem olma özelliğine sahipti. Bu dönemin sonlarına doğru patlak veren 1848 Devrimi, "özgürlük-eşitlik-kardeşlik!" sloganlarının çıktıkça burjuva sınıfının proletarya sınıfı karşısında gerçek düşman konumunu bariz biçimde sergiledi. Marks öncesi işçi sınıfı hareketine hakim olan ütöpik sosyalizm eğilimlerine ölümcül bir darbe indirdi. 1871 Paris Komünü deneyi ise, proletaryanın burjuvaziden aldığı ilk ağır yenilgi özelliği taşınmasına rağmen -ki bunun esas nedeni objektif şartların henüz bir proleter devrimin zafer kazanmasına elverişli oranda olgunlaşmamış olmasıdır- proletaryanın sosyal devriminin şafağı oldu. Bunu takip eden 1872/1904 "barışçı" evresi boyunca işçi sınıfı hareketi hızla gelişmeye başladı. Marksizm teorik zafer kazandı. "Tarihin diyalektikliği öyle işliyordu ki, Marksizmin teorik zaferi onun düşmanlarını Marksist kılığına girmeye zorladı. İçten içe çürüten liberalizm kendini sosyalist oportünizm biçiminde diriltmeye çalıştı." (Lenin, age, sf. 68) İşçi sınıfı hareketi saflarında pek çok taraftar buldu.

19. yy'ın sonlarıyla, 20. yy'ın başları arası dönemde, zıddı, bir üst ve son aşaması olan tekelci kapitalizm (emperyalizm, can çekilen ve çürüyen kapitalizm) halinde evrim gösteren serbest rekabetçi kapitalizm, kendi ölümlü fermanını bağında taşıyan özgül çe-

hşkilerini ortadan kaldırmak bir yana, onları tüm dünyaya yayarak, ötesinde proleter devrimin başladığı bir derinlik ve keskinliğe ulaştırdı. Burjuvazi devrimci barutunu bitirdi. Milletleri kurtarıcısı ve ilerici bir güçken, milletleri ezen ve gerici bir güç haline geldi. Bir proleter devrimine karşı tüm kapitalizm öncesi güçlerle kutsal ittifak içine girdi. Böylece burjuva demokratik devrimler çağını kapatıp, proleter devrimleri çağını açacak olan işçi sınıfının, nihai zafere (dünya komünist toplumunu kurma amacına) ulaşmasının objektif şartlarını hazırladı. Bugüne kadar geçen bir asra yakın zaman dilimi, karşılıklı olarak aldıkları yenilgi ve zaferler, her iki sınıfında toplumsal hayattaki gerçek rol ve konumlarını en bariz biçimde ortaya koymuş ve halen de ortaya koymaya devam etmektedir.

Kuşkusuz ki, proletaryanın ve önderliğindeki ezilen halkların, bu süre içindeki mücadelelerini, başarı ve başarısızlıklarını, yenilgi ve zaferlerini, bunlardan çıkarılması gereken tarihi önemdeki dersleri anlatmaya, özelleştirmeye ciltler dolusu kitaplar yetmez. Ancak şöyle bir dönüp geriye baktığımızda bu mücadelenin hiç de dümdüz bir yol izlemediğini ve bundan sonra da izlemeyeceğini rahatlıkla görebilir, Lenin yoldaşın yukarıdaki sözlerinin taşıdığı derin diyalektik özü rahatlıkla kavrayabiliriz.

Bu perspektifle soruna yaklaştığımızda ve özünde "anavatanı olmayan" proletaryanın, çeşitli özgül parçalardaki mücadelelerinin evrensel diyalektik birliğini gözden kaçırmadığımızda, onun yenilgiler hanesinin de, zaferler hanesinin de içini bilimsel bir tarzda doldurabiliriz. Eğer geçmişle ilgili bazı örnekler vermek gerekirse; Paris Komünü yenilgisini, 1905 yenilgisini, Çin Devrimi'nin 1927 ve 1935 yenilgileri, İspanya devriminin 1936-39 yenilgisini, sosyalizmden geriye dönüşün getirdiği tüm yenilgiler vs. enternasyonal proletaryanın yenilgiler hanesine; başta 1917 Büyük Ekim Devrimi olmak üzere, 2. dünya savaşı sonrasında bir dizi ülkede gerçekleştirilen devrimleri, 1949'da tamamlanan Çin Demokratik Halk Devrimini ve 1966/67 Büyük Proleter Kültür Devrimini vs. ise zaferler hanesine kaydedebiliriz.

Ama her halükarda da, 2. dünya savaşı sonrasından günümüze kadar geçen son bir kaç on yılın, enternasyonal proletaryanın yenilgi ve zaferleri açısından başlı başına bilimsel bir değerlendirilmeye tabii tutulması özel bir anlam ve öneme sahiptir. Çünkü bu dönem; enternasyonal proletaryanın dünya çapında öneme hazırlayan ağır bir yenilgi aldığı, aşağı-yukarı tüm kazanımlarını

uluslararası gericiliğe kaptırdığı bir dönem olma özelliği taşımaktadır.

Bilindigi gibi, 1917 Büyük Ekim Devrimiyle gerçekleştirilen SSCB zemininde bir sosyalist anavatan (kurtarılmış üs alanına) kavuşan uluslararası işçi sınıfı hareketi, hızla gelişip güçlenmeye, dünyanın dört bir yanına yayılmaya başladı. Sosyalist sistem, 2. dünya savaşı dönemindeki ve hemen ardındanki zaferlerle, dünya toprakları ve nüfusunun 1/3'ünü kapsayan bir sosyalist kampa dönüştü, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri görülmemiş bir ivme kazandı. Ancak savaşın ve savaş sonrası dönemin yarattığı bir dizi gelişme ve değişimler; proleter dünya devrimi dalgasının geriye doğru büyük bir zik-zak çizmesinin, enternasyonal proletaryanın uzun on yıllar süren amansız ve zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını esas olarak silip-süpürüp, yeniden uluslararası gericiğin hanesine kaydırmasının objektif zeminini yarattı. Başka bir deyişle Tito ile uç veren modern revizyonizm mikrobü ve onun çeşitli biçimleri, enternasyonal proletaryanın çeşitli mevzû başan ve zaferlerine ve Büyük Proleter Kültür Devrimi gibi dünya çapında öneme sahip zaferine rağmen, sonunda bütün bir sosyalist sistemi zehirleme, enternasyonal proletaryanın kazanımlarını esas olarak (hatta hemen hemen bütünüyle) gassetme, uluslararası komünist hareketi çağımız içindeki en zayıf ve cılız duruma sürüklenme başarısı gösterdi. Böylece, devrimi sürdürmenin devrimi yapmaktan çok daha zor olduğu evrensel gerçeğini enternasyonal proletaryanın bilincine, bu ağır yenilginin acı tecrübesiyle birlikte adeta dilmeyecek biçimde kazandı.

Kuşkusuz ki, bunun nedenleri (objektif ve subjektif) başlı başına çok yönlü ve geniş kapsamlı bilimsel bir araştırma-inceleme-tartışma konusudur. Ve bu görev, uluslararası komünist hareket ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan ülkemiz komünist hareketi tarafından mutlaka yerine getirilmek zorundadır. Çünkü gerek enternasyonal proletarya, gerekse onun tek tek özgül parçalarının yeniden eğitilip örgütlenmesi ve zafer kazanır hale getirilmesi ancak bu şekilde mümkün olabilir. Dahası bugün en alt seviyelerde sayreden proleter dünya devrimi dalgasının, süreç içinde yerini büyük bir kabarığa bırakması, bunun enternasyonal proletaryanın bilincine yansarak geleceğin güçlü uluslararası komünist hareketin yaratılmasının objektif zeminini oluşturmaya muhtemel (hatta kaçınılmaz) gerçeği, bu görevin yerine getirilmesinin zorunluluğunu çok daha önemli, anlamlı ve acil kılmaktadır.

Diğer yandan, yenilgi dönemlerinin kendisine has belirgin özellikleri, bu görevin yerine getirilmesinin anlam, önem ve aciliyetini bir kat daha arttırmaktadır. Çünkü uluslararası önemdeki bu dönemler, yine uluslararası önemdeki bir dizi gelişme ve değişimlerle birlikte geçmektedir.

Moral bozukluğu, yılgınlık, inançsızlık, davayı terk ediş, felsefi idealizme kayış, tanı arayıcılığı vs. gibi bir dizi hastalık, özellikle bu dönemlerde yayılma ve devrimci safları etkileme zemini bulmaktadır. Devrimci saflardaki ayrışma ve saflaşma, özellikle bu dönemlerde had safhaya varmaktadır. Sözüm ona geçmişten, geçmişte yaşanmış olan başarısızlık, hata, zaaf, eksiklik ve yenilgilerden, "bugün" için "doğru" dersler çıkarma adına, çeşitli renk ve tonlardaki sağ ve "sol" sapmalar, yine özellikle bu dönemlerde siyaset sahnesinde boy göstermektedir.

Örneğin; Uluslararası Komünist Hareketin, Marks sonrası başarısızlık ve hatalarından Marks ve Engels'in; Lenin sonrası başarısızlıklarından Lenin'in; Stalin sonrası başarısızlık, hata ve yenilgilerinden Stalin'in; Mao Zedung sonrası hata, zaaf ve yenilgilerden Mao Zedung'un sorumlu tutulmaya kalkışılması; ya da bir sonra gelen ustanın bir önceki usta sonrası dönemin hata, zaaf, eksiklik ve yanlışlarından dolayı suçlanması; veya proletaryanın büyük öğretmenin ve önderlerinin birbirlerinden karşısına konularak, zaman ve mekandan kopuk bir biçimde çatıştırılması; bu basit mantık kuralından kalkılarak, bir dizi sakat anlayış ve çizgilerin peş peşe piyasaya sürülmesi; ve bütün bunların da enternasyonal proletaryaya hiç de küçümsenmeyecek oranda ciddi zararlar, kayıplar verdirmesi, onyıllar süren zorlu mücadeleler sonucu elde edilmiş bir dizi kazanımlarını silip-süpürüp götürmesi ve süreç içinde heder etmesi, evrensel gerçeği, elbetteki sadece tesadüflerle izah edilemez.

Bu nedenle biz, bu tür hastalık ve sapmalarla, aramıza kalıp bir çizgi ve her hangi bir yanlış yorumlamaya meydan vermemek açısından, Uluslararası Komünist Hareketin tarihi mirasının, olumlu ve olumsuz yönleriyle, doğru ve yanlışlarıyla, hata ve sevaplarıyla, bir bütün olarak ele alınıp, değerlendirilmesi gerektiğini bir kez daha vurgulamayı zorunlu görüyoruz.

"Dünya proletaryasının ve halklarının, Türkiye proletaryasının ve halkının devrimci mücadelelerinin tecrübelerinden ders çıkarmayı" ilke edinilen Partimiz, (bkz: TKP/ML Tüzüğü, 1. Bölüm, (d) fıkrası); enternasyonal proletaryanın tarihi mücadelesinin önemli kilometre taşları olarak gördüğü Paris

Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Demokratik Halk Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübelerine kararlılıkla sahip çıktığını; 1., 2., 3. Komünist Enternasyonallerin tarihi mirasını kararlılıkla savunduğunu; enternasyonal proletaryanın büyük öğretmenin ve önderleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un ışıklı yolunda yürüme karar ve azminde olduğunu, bir kez daha dost-düşman herkese ilan eder.

Bu bilimsel ve diyalektik bakış açısıyla yaklaştığımız ve esas hattını Marksist-Leninist kabul ettiğimiz Uluslararası Komünist Hareketin bugüne kadarki tarihi mirasını savunma sorumluluğunun, iki yönlü yüce ve zor bir görevi karşımıza koyduğunun bilincindeyiz: Bir yandan onun esas hattını derinden kavrama, her türden sapmaya karşı kararlılıkla savunma, yaratıcı bir tarzda hayata uygulayıp, süreç içinde geliştirip derinleştirme, zenginleştirme; diğer yandan bilimsel ve seviyeli bir yaklaşımla onun tecrübelerini doğru biçimde özetleme, ondan doğru sonuç ve dersler çıkarma, eksiklik, hata ve yanlışlarını, içinde ortaya çıktıkları zaman ve mekânı objektif ve subjektif koşullarına bağlı olarak düzeltme, mahkum etme, yerine doğruları geçirme.

Marksist öğretiyi yeniden dünyayı titreten güçlü bir silah haline getirmek, enternasyonal proletarya ve ezilen halkları yeni yeni zaferler kazandırma yolunu açmak ancak böyle bir yaklaşımla mümkün olabilir. Biz bunun doğruluğuna inanıyoruz. Bu doğrultuda elimizden gelen her türlü gayreti sarfetmekten geri kalmayacağız.

* **Ülkemiz Devrimci ve Komünist Hareketinin Yenilgisi.**

Ülkemiz devriminin özgül gelişim seyri de, elbetteki proleter dünya devriminin bu genel gelişim seyrinden ayrı, kopuk ve soyut ele alınamaz, yorumlanamaz ve kavranamaz.

Bütün ülkeler proleterleri ve halkları gibi, ülkemizin çeşitli milliyetlerden proletaryası ve halkı da, "tarihi yaratan biricik güç" olarak şanlı bir mücadele geçmişine sahiptir. Tarih çeşitli milliyetlerden ülkemiz proletaryasının ve halkının, gerici sınıfların tahakkümüne, baskı, sömürü ve zulmüne karşı giriştiği sayısız direniş, isyan ve mücadele destanlarına tanıktır. Kuşkusuz ki, bütün bunları olumlu ve olumsuz yönleriyle, başan ve başarısızlıklarıyla, yenilgi ve zaferleriyle birlikte ele alıp incelemek, değerlendirmek ve tarih içindeki yerli yerine koymak tek doğru, bilimsel ve diyalektik yöntemdir. Eğer böyle bir mantıkla hareket edemezsek, çeşitli milliyetlerden ülkemiz

proletaryası ve halkının, bundan sonraki başarısızlıklardan ve yenilgilerden kaçınıp büyük zaferlere doğru başarıyla ilerlemesini sağlayamayız. Dahası, yeni yeni başarısızlık ve yenilgilere uğranılmasını muhtemel, hatta kaçınılmaz kılarız.

Ülkemiz toprağında komünist bilincin uç vermesi ve bir komünist hareketin filizlenmesi I. dünya savaşı sonrası yıllara rastlar. Osmanlı devletinin emperyalist savaşta Alman emperyalizminin suç ortaklığı yapma rolünün adeta harebeye çevirdiği ülke ekonomisi, hemen ardından başlayan emperyalist işgale karşı kendiliğinden yükselen milli kurtuluş mücadelesi ateşi ve Büyük Ekim Devriminin dünyayı dalga dalga saran etkilerinin ülkemizdeki yankıları... Bütün bunlar komünizmin kırmızı bayrağını ülkemiz devriminin gönderine çeken Türkiye Komünist Partisi'nin doğuşunu birlikte getirdi.

Ancak, dünyanın en kanlı ve haksız devlet geleneği tecrübesine sahip olan ülkemiz sömürücü sınıflarınca, Anadolu'da parlayan bu kıvılcığın, daha hızlı tutuşturulmaya başlar başlamaz söndürülmesi uzun sürmedi. TKP'nin kurucu önderi M.SUPHİ ve 14 yoldaşının, Milli Kurtuluş Savaşının önderliğini ele geçirerek, onu anti-sömürgeci ve güdük bir anti-emperyalist karaktere burandıran Türk ve Müslüman komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi olan Kemalistlerce, Karadeniz'de hunhara boğdurularak katledilmesi, ülkemiz komünist hareketine indirilmiş ağır bir darbe oldu. Partinin yönetimi ni ele geçiren Ş. Hüsnü klığı, süreç içinde onu Kemalizm davakukçusu orta burjuva reformist-revizyonist bir parti haline getirdi. Komünistlerin gözüne kıl serpmiş olma başarısının da verdiği avantajla, bu reformist-revizyonist TKP, uzun yıllar boyunca ülkemiz işçi sınıfı ve devrimci hareketi üzerine çörekledi. Komünizm bilincinin yeniden yeşermesinin yolunu tıkadı.

Komünist bir hareketin bilinçli önderliğinden yoksun kalan ve uzun yıllar boyunca kendiliğindenci bir seyir izleyen ülkemiz proletaryası ve halkının sınıf mücadelesi, değişen uluslararası ve ülke şartlarına da bağlı olarak, özellikle 1960'lar sonrası dönemde, yeni bir ivme kazanarak, hızla yükselmeye başladı. 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi ile doruk noktasına vardı, giderek silahlı mücadele biçimlerine büründü.

1960/70 arası bu devrimci dalganın ülkemiz devrimi açısından ikili bir rolü oldu; bir yandan ülkemiz devrimci hareketini en genel planda sınırlayan orta burjuva reformizmi-revizyonizminin çemberini kırdı; diğer yandan, dünyayı

sarsan Büyük Proleter Kültür Devriminin ülkemize de ulaşan etkileri ile de birleşerek, ülkemiz toprağında komünist bilincin yeniden fişkirmasının ve komünist hareketinin yeniden filizlenmesinin ortamını hazırladı.

Partimiz Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist, M. SUPHİ önderliğindeki gerçek TKP'nin mirasçısı ve doğrudan devamı olarak, karşı-devrimin yükselen devrim dalgasını geri püskürtmek ve bastırmak için giriştiği ağır saldırı ve baskı şartlarında, 1972 yılı başlarında, keskin ve çok yönlü bir sınıf mücadelesi ateşi içinde doğdu. Bu Türkiye devrim tarihinde çığır açan bir olaydı.

Nitekim hakim sınıflar: "Türkiye'deki komünist mücadele yimdeki halde en tehlikeli olan İBRAHİM KAYPAK-KAYA'nın fikirleridir. Onun yazılarında sunduğu görüşler ve öngördüğü mücadele metodları için hiç çekinmeden ihtifalci komünizmin Türkiye'ye uygulanması diyebiliriz." (TKP/ML Davası Dosyasındaki MİT Raporlarından -1973) sözlerinde ifadesini bulan aların zillerini çalarak, bütün güçleriyle Partimiz üzerine çullanmakta gecikmediler. Henüz kuruluş görevlerini daha tamamlamamış genç bir komünist hareket olmanın doğduğu zaaf, eksiklik ve hatalar, hakim sınıfların genel olarak devrimci harekete, özel olarak da komünist hareketimize karşı yönelttiği ağır saldırılarla birleşince, ağır bir yenilgi kaçınılmaz hale geldi. Partimizin kurucu önderi İ. KAYPAK-KAYA işkence altında hunhara katledildi. Bir çok yoldaşımız öldürüldü, bir çokları ağır cezalara çarptırılıp zindanlara dolduruldu.

Devrimci durumun durgunlaşıp düştüğü, devrim dalgasının önemli ölçüde geri püskürtüldüğü, gerek devrimci hareketin, gerekse komünist hareketin ağır kayıplar verdiği bu yenilgi yılları (1971-73) sonrası dönemde yeniden yükselen ve kabaran devrimci durum ve dalgaya ayak uydurmakta Partimiz epeyce güçlük çekti, hatta önemli ölçüde gerisinde kaldı. Bunda dıştan gelen karşı-devrimci saldırılar kadar, partimizin içten maruz kaldığı ideolojik, siyasi, örgütsel saldırı ve darbelerin de önemli rolü oldu. Partimiz yenilgi-

den gereken dersleri zamanında çıkaramadı. Zamanında derlenip toparlanamadı. Yaralarını saramadı. Uluslararası planda ortaya çıkan yeni saldırılar ise, bu görevin yerine getirilmesini daha da zorlaştırdı. Bütün bu çok yönlü objektif/subjektif nedenler sonucu, ancak 1978'lerde belli bir merkezi yapı ve işlerliğe kavuşabilen Partimiz, daha henüz derlenip toparlanma fırsatı bul-

madan, hata-zaaf ve eksikliklerini gidermeden, bünyesini kemiren ideolojik-siyasi-örgütsel hastalıklarından alıtmadan, sınıf mücadelesinin genel gelişim seyrinin önüne yığıdığı ağır görev ve sorunların yükü altında, kendisini içten ve dıştan gelen yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya buldu.

Hakim sınıflar, içinde debelendikleri ekonomik-siyasi buhranın ağır yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkımızın omuzlarına yıkmak, hızla yükselmeye devam eden devrim dalgasını geri püskürtmek ve sarsılan otoritelerini yeniden tesis etmek için 12 Eylül 1980 Hareketiyle doruk noktasına ulaşan azgın bir karşı-saldırıya geçtiler. Esas olarak küçük-burjuva devrimciliğinin çemberinde bulunan ve kendiliğindenci bir hat izleyen ülkemiz devrimci hareketine kısa sürede ağır bir darbe indirdiler. Bu darbeden, tam da bu ağır baskı şartlarında Yurtdışı Hizibi nezdinde içten gelen bir ideolojik-siyasi-örgütsel saldırıyla da karşı karşıya kalan Partimiz de nasibini aldı. İkinci bir ağır yenilgiden kendisini kurtaramadı.

1978, 26 Aralık Maraş katliamı sivil faşist provakasyonuyla başlayan, 12 Eylül askeri darbesiyle doruk noktasına sıçrayan ve 6 Kasım 1983 seçim aldatmacasıyla yeni bir biçime bürünen ve hala bütün acımasızlığıyla içinde yaşadığımız bu ağır yenilgi yılları da, gerek ülkemiz devrimci hareketi, gerekse Partimiz açısından başlı başına bir değerlendirmeye konusudur. Partimiz, ülkemizin çeşitli miliyetlerden proletaryasının sınıf bilinçli hareketi olarak üzerine düşen tarihi fonksiyonu adına layık şekilde yerine getirememesinin ülkemiz devriminin bu yenilgisinde oynadığı tayinedici subjektif faktörün bilincinde olarak, üzerine düşen sorumluluğu, her şeyden önce kendi hatalarına karşı; insafsız olarak, cesaretle, ciddiyetle ve samimiyetle yerine getirmeye çalışarak, bu yenilgi yıllarının hesabını işçi sınıfı ve halkımıza verecektir. Bunu sosyal pratiğin gelişim seyrinin, içinde bulunduğumuz aşamada Partimiz önüne koyduğu en önemli görevlerden birisi olarak kabul ediyor ve bilânce çıkarıyoruz. Çünkü bizce hata ve yanlışlara, başarısızlık ve yenilgilere karşı takımlıca tavır sorunu bir ilke sorunudur ve bunu proletaryaya, halka, devrime bağlılığın en önemli ölçütlerinden birisi olarak kabul ediyoruz.

"Bir siyasal partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu," diyor Lenin yoldaş; "bu partinin ciddi olup olmadığı kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlarına karşı görevlerini yerine getirecektir, getiremediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanlışlarını iç-

tenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışya yol açan koşulları tahlil etmek, yanlışlığı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte, ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve arkasında da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir." ("Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, sf. 58)

"Bugüne dek bütün devrimci partiler, kendilerini beğenmişlikleri, güçlerinin nerede olduğunu göremeyişleri ve eksikliklerini ortaya koymaktan korkmaları yüzünden yıkılıp gitmişlerdir. Ama biz yıkılmayacağız; çünkü, biz eksikliklerimizi ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları yenmeyi öğreneceğiz." (Lenin'den alıntı SBKP(B) Tarihi, sf. 449)

1973, 1. ağır yenilgisinin acı tecrübesine rağmen, on yıl içinde daha doğru dürist ayaklarımız üzerine doğrulmayı bile adımıza yakışır biçimde beceremedik, 2. bir ağır yenilgiye sürüklenmemiz, bizim Marksizm-Leninizm'in bu evrensel gerçeğini hala gereği gibi kavrayamadığımızı ve hala yeterince akıllanamadığımızı göstermektedir. Bu eksikliğimizi gidermenin ve zafere açılan kapıyı aralamanın zamanı artık gelmiştir.

*Yenilgi ve Zafere Tohumları.

Bir çokları "yenilgi" sözcüğünü ağzlarına almaktan öcü gibi korkuyorlar. Onlar, bu sözcüğü bir kez ağızlarından kaçırınca, hemen yıkılıp gideceklerini sanıyorlar. Bunu engellemek için de, deve kuşu misali kafalarını kuma gömerek, gerçekleri gizleme yoluna gidiyorlar, pisliklerinin üzerini telaşla örtmeye çalışıyorlar. Böylece, kendilerini yozlaşmaya, çürümeye mahkum ediyorlar.

Böyleleri korkusuz materyalistler olamazlar. Marksist-Leninist teoriye vakıf değildirler. Hayata düz mantıklı yaklaşıyorlar, meselelere tek yanlı bakıyorlar, olumsuz içindeki olumluyu, başarısızlık içindeki başarıyı, yanlış içindeki doğruyu, yenilgi içindeki zafere göremiyorlar. Sadece görünürdeki kaba çizgilere takılıyor, meselelerin özüne inemiyorlar. Dolayısıyla olumsuzluklarla, başarısızlıklarla, zorluklarla ve yenilgilerle karşılaşınca da, ne yapacaklarını bilemez hale geliyor, soğuk kanlılıklarını kaybediyor ve sonunda kaçınılmaz olarak pusulayı şaşırıyorlar. Yanlışları doğruyu, olumsuzlukları olumluya, başarısızlıkları başarıya, yenilgileri zafere dönüştürmenin yol ve yöntemlerini arayıp bulmak, bu doğrultuda on kat, yüz kat daha büyük bir enerjiyle çaba harcayıp mücadele etmek yerine; meselelerden kaçıyorlar, kendi dar kabuklarına çekiliyorlar, yu-

ğınğa kapılıp dökülüyorlar. Ya da böyle bir mücadeleyi sadece günah çikarma derekesine düşürerek, bu sorunu halledebileceklerini sanıyorlar. Deyim yerindeyse kaçak güçleniyorlar.

Bütün bunlar, "kolay" değil zor devrimcilik dönemleri olan yenilgi yıllarının, kendilerini tekrar tekrar ortaya koyan acı gerçekleridir. Bu yılların anlamını, sanıyoruz ki Lenin yoldaşın Rusya devriminin acı tecrübesini özetleyen şu sözlerle, en açık biçimde dile getirmektedir:

"İrtica yılları (1907-1910). Çarlık zafere ulaşmıştı. Bütün devrimci partiler ya da muhalefet partileri ezilmişlerdi. Siyaset yerine durgunluk, yulgunluk, bölünmeler, dağılma, davayı terkediş, ahlaksızlık geçmişti. Felsefi idealizme doğru, artan bir eğilim görülmüyordu; gizemcilik, karşı-devrimci bir ruh halinin büründüğü kâhktı. Ama aynı zamanda, devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren, siyasal savaş yulmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğreten de, bu büyük yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felâket anında tanır. Yenilgi, ordular için iyi bir okuldur." ("Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, sf.17)

Evet, biz de artık bu okuldan geçmesini bilmeliyiz ve dostlarımızla düşmanlarımızı, sahte dostlarımızla gerçek dostlarımızı ustalikle ayırmasını öğrenmeliyiz. Çürüyenle çelikleşeni; yozlaşanla bilene; yulgunğa kapılanlarla direnenleri; bölünüp dağılanlarla birleşip safları sıkılaştıranları; davayı terkedilenlerle davaya daha büyük bir inanç ve samimiyetle bağlananları; felsefi idealizme, tanı arayıcılığın, sözüm ona "bağımsızlığa" sapanlarla felsefi materyalizme daha kararlılıkla sarılanları; yurtdışı hizbi şefferi gibi devrim kaçkınları ile SÜLEYMAN CİHAN gibi parti uğrunda, halk uğrunda devrim ve komünizm davası uğrunda gözünü kırpmadan ölümü kucaklayanları; davaya ihanet edenlerle ona zerre kadar toz kondurmayanları kesin ve kalın çizgilerle birbirinden ayırmalıyız.

Eğer yenilgi yıllarının bütün bu gerçekleri bize öğretme gibi ayudedici bir özelliği varsa, ya da böyle bir olumsuz yönü bağrında taşıyorsa, o zaman yenilgilerden korkmamak gerekir. Burda tayinedici öneme sahip olan sorun; her yenilgiye, kapsamlı ve çok yönlü bir tarzda yaklaşmak, onu bilimsel ve diyalektik bir tutumla zaman ve mekana bağlı olarak ele alıp incelemek, ona yol açan objektif ve subjektif nedenleri arayıp bulmak, bunları gidermek için canlı başla çalışmak, ondan gereken dersleri sağlıklı biçimde çıkarmak, yani subjektif düşüncemizi objektif ger-

çeğe uygun hale getirmek, bir daha aynı başarısızlık ve yenilgilere düşmemek, böylece zafere giden yolu aralamaktır. Halkın yenilgilerinin içlerinden zafere tohumları taşımalarının gerçek anlamı budur işte.

Çünkü başarısızlık ya da yenilgiler gökten zembille inmezler. Sınıf mücadelesinin gelişim seyri içinde izlenen yanlış düşünce, anlayış, siyaset, çizgiler sonucu ortaya çıkarlar, pratik bir hal alırlar. Bu evrensel gerçek, ister tek tek kişilerin, ister grupların, ister partilerin, isterse sınıfların hayatında, ister ulusal, ister uluslararası planda ortaya çıkmış olsun, istisnasız tüm başarısızlık ve yenilgiler için geçerlidir. Örneğin biz, tapkı Yurtdışı Hizbi gibi ayda yaşamının teorisini yapsaydık, "iki aşamalı bolşevik parti inşası" adına devrim kaçkını, azlık menşevik parti tasfiyecisi yeni tür bir mülteci revizyonizmine dört elle sarılıydık, elbetteki 2. bir yenilgiye karşılaşmazdık. Açaktır ki mücadelenin olmadığı bir yerde, herhangi bir yenilgiden söz edilemez. Ama biz, tüm hata zaaf ve eksikliklerimize rağmen yine de mücadele etmeye çalıştıysak ve her şeye rağmen kendimizi bir 2. yenilgiden kurtaramadıysak da, bu pek o kadar kötü bir şey değildir. Nasıl ki, Bolşevik Partisi'nin yenilgileri Bolşevik Partisi'ne, Çin Komünist Partisi'nin yenilgileri Çin Komünist Partisi'ne her hangi bir leke getirmeydiyse, bizim yenilgilerimiz de bize herhangi bir leke getirmeyecektir. Tam tersine, biz yenilgilerimizden öğreneceğiz, partimizi, sınıfımızı, halkımızı yenilgilerimizden çıkardığımız dersler üzerinde eğiteceğiz. Böylece, yenmesini öğreneceğiz. Ve bu mantığı ısla terketmeyeceğiz.

İ. KAYPAKKAYA yoldaşında ta yıllar öncesinde, Partimizin henüz kuruluş aşamasında ortaya koyduğu gibi:

"...her yenilginin iki sebebi vardır. Birincisi objektif sebep: Objektif şartlar, belli bir gücün aleyhine, diğerlerinin lehine ise zayıf olan için bu şartlarda yenilgi kaçınılmazdır. İkincisi, subjektif sebep: Objektif şartlar başarı kazanmaya elverişli olduğu halde, hata yapan, yani dış dünyanın kanunlarını kavrayıp, düşüncesini ve davranışlarını bu kanunlara uydurmayan, yani gerçeğe aykırı davranan, yenilgiye uğrar. Hangi sınıf, grup, örgüt, kişi yenilirse yenilsin, sebep yukarıdakilerden birdirir veya her ikisidir..."

"....."halkın yenilgileri, içinde zafere tohumları taşır" deniliyor. Evet, ama niçin? Çünkü halk, yani işçiler ve köylüler objektif olarak yenme imkânı sahibidir; subjektif olarak gerçeği kavradıktan ve mücadeleyi bu gerçeğe

Devamı Sayf. 27'de

Peru'da halk savaşı yükseliyor

ZAFER PERU HALKININ OLACAKTIR!

Peru'da silahlı mücadele halk savaşı yolunu izleyerek yükseliyor.

Peru halkının yeni-demokratik devrim mücadelesi, gerici rejime ve onun arkasındaki emperyalist efendilerine darbeler indirerek gelişip güçleniyor. Her geçen gün yeni yeni başarılar kazanıyor.

Peru Komünist Partisi bu mücadelede önderlik ediyor. Peru işçi sınıfını, yoksul köylülerini ve emekçi halkını, yeni-demokratik devrim mücadelesinin başlıca üç silahlı olan Komünist Partisi, Halk Gerilla Ordusu ve Devrimci Halk Savunma Cephesi içinde örgütleyip, gerici Bleaunde rejimine ve emperyalist efendilerine karşı mücadeleye seferber etmeye çalışıyor.

Özellikle kırsal alanda yoğunlaşan bu mücadele, daha şimdiden önemli başarılar sağlanmış, kaza rejime darbeler indirmiş, belli kurtarılmış alanlar ya-

ratmış, buralarda kızıl siyasi iktidarların kurulması yönünde bir hayli mesafe katılmıştır.

Peru halkının bu şanlı mücadelesi, Peru Komünist Partisinin başlattığı "Büyük Atılım"la yeni bir ivme kazanmıştır. Şimdi silahlı mücadele daha da kızışarak yeni yeni alanlara yayılıyor, yeni yeni başarılar kazanıyor.

Bu başarılar, çağımızın, proleter dünya devrimi sürecinin geriye doğru büyük bir zikzak çizdiği, enternasyonal proletaryanın uluslararası gerici karşıtı ağır bir yenilgi aldığı ve uzun on yıllar süren zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımlarını esas olarak kaybettiği bir dönemde, Peru'da alevlenen halk savaşı ateşini çok daha anlamlı ve önemli kılıyor. Emperyalistlere ve gericilere korku veriyor, ezilen halklara ise umut kaynağı oluyor.

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi Merkezi Büro raporu'ndan: "Yeni askeri kampanya üzerine"

22 Temmuz'da, "Büyük Atılım Başla!" adlı yeni bir askeri kampanya başlatıldı. Bu kampanya, bu ülkede, içinde gelişmekte olduğumuz siyasi konjoktüre yönelik çeşitli ardarda kampanyalara ikidir, ki bu konjoktürün bir parçası 1985 genel seçimleridir. Şimdiki kampanya, "Us ele geçirme" (devrimci üs bölgeleri anlamında) siyasi stratejisinin bir parçası olarak gelişmektedir ve "Halk Komitelerini Güçlendir, Üs Alanlarını Geliştir ve

Halkın Yeni Demokratik Cumhuriyetini İlerlet" yöneliminin somutlaşmasına hizmet etmektedir.

"Objektif şartlar geniş çapta elverişlidir, gelişen bir devrimci durum, silahlı mücadelenin de zorlamasıyla ilerlemeye devam etmektedir. Bizim devrimci güçlerimize gelince, dikkate değer çapta çoğalmıştır: Parti üyeliği açısından, bilhassa yoksul köylüler yönünden büyük çapta büyümüş, güçlenmiş ve daha da sağlamlaşmıştır;

Şimdi uluslararası gericilik, ortak bir koro oluşturmuş vaziyette, bütün zehirlerini kusarak Peru devrimine saldırıyor, bu kuvvetimin daha yayılmadan söndürülmesinin ortamını hazırlamaya çalışıyorlar. Bundan aldığı güçle, Peru gerici rejimi de, halka azgınca saldırıya devam ediyor, her ne pahasına olursa olsun, devrimi boğmaya çalışıyor. Bu saldırıların, önümüzdeki dönem içinde daha da vahşi biçimlere bürünerek yoğunlaşması muhtemeldir.

Bu şartlarda, Peru devrimi için her türden uluslararası enternasyonal desteğin yükseltilmesi ve Peru halkının yalnız bırakılmaması özel bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Bizler enternasyonal proletaryanın Türkiye parçası olarak, Peru halkının şanlı mücadelesini bütün gücümüzle destekliyor, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının Peru halkının yanında olduğunu bir kez daha haykırıyoruz!

Bunun bir parçası olarak, Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesince Partimize ve Devrimci Enternasyonalist Hareket içinde yer alan tüm diğer parti ve örgütler iletilen, "Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi, Merkezi Büro" raporunun "Yeni Askeri Kampanya Üzerine" bölümünü, İKK'nın bu sayısında yayınlıyoruz. Buna Peru'lu büyük devrim savaşçısı L.Z. Padilla'nın hayalının kurtarılmasıyla ilgili çağrımızda ekliyoruz. Sanyoruz ki, okuyucularımız, Peru'daki gelişmeler hakkında daha yakından bilgilensinler olacaktır.

ınma Cephesi, şehirlerde ise Devrimci Silah Savunma Hareketi şekillenmektedir; son olarak, 1983 yılı, silahlı mücadelenin sürdürüldüğü 4 yıl içerisinde gerçekleştirilen 15.000 silahlı eylemin yarısından fazlasına şahit olmuştur. Dolayısıyla, şunu söyleyebiliriz ki, (Gerilla eylemlerine karşı, 1982 sonlarında, şu anda Ayacucho, Huancavelica ve Apurimac'ın 13 eyaletini kapsayan olağanüstü durum bölgelerinde, bir tuğgeneralin emrindeki Siyasal Askeri Komite'nin kurulması ile ortaya çıkan) silahlı güçlere karşı mücadelenin bu yılı, devrimin gelişmesi için her alanda çok verimli olmuştur.

"Yine de, gerici devlet, temsilcileri aracılığıyla, belirli bir planı yürütmeyi bıraktığımız ve yeni bir kampanyaya hazırlık dönemine girdiğimizde çoğunlukla her seferinde yaptıkları gibi, püskürtüldüğümüz, geri çekildiğimiz, ve aldığımızı iddia ederek böbürlenmekteydiler; öyle ki, onlara kalırsa bize darbe vurduklarını iddia ettiklerinde biz geri çekiliyorduk. Sonuç olarak, "Büyük Atılıma Başla!" kampanyası, onları gafil avladı ve şimdi, hem genişliği (şu durumda ülkenin toplam 24 bölgesinin 16'ında, hem dağlarda, hem kıyıda, hem dağlık ormanlarda askeri olarak aktif durumdayız), hem silahlı mücadelemizin varmış olduğu daha yüksek düzey açısından şimdiye kadar yürütmüş olduğumuz en büyük saldırıyı başlatmış bulunuyoruz.

"Gericiliğe, onun silahlı güçlerine ve polisine çok ağır darbeler indiriyoruz ve daha da önemlisi, kaybettiğimiz bölgeleri yeniden ele geçiriyoruz, aynı zamanda faaliyetimiz yeni bölgelere erişiyor.

"Mücadele çok vahşi bir şekil almaktadır ve gericilik karşı saldırıya hız verdikçe kan dökümü daha da geniş boyutlara varacaktır, dolayısıyla uygulanan baskı her yönden daha da genişleyecektir. Fakat ülkede gericiliğe yük olan derin problemleri ve çelişkileri; herşeyden önce de objektif şartları ve devrimci güçlerimizin gelişimini hesaba aldığımızda, ne olursa olsun, ülkede silahlı devrimi ilerletmenin bedelini ödeme kabiliyetine ve kararlılığına sahibiz, inşası başlamış olan Yeni Devleti kurmaya sarsılmaz bir şekilde kararlıyız, Çünkü, Lenin'in söylediği gibi "İktidar elinde değilse, herşey bir hayaldir."

"Peru devrimine, ondan da öte parçası olduğumuz, hizmet ettiğimiz ve edeceğimiz dünya devrimine olan yeminimiz ve sorumluluğumuz budur."

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi,
Merkezi Büro,
1984

PERU'LU BÜYÜK DEVRİM SAVAŞÇISI LAURA ZAMBRANO PADILLA'NIN HAYATINI KURTARMAK İÇİN SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

L.Z Padilla derhal serbest birakılmalıdır!

Peru gerici rejimi halka saldırılarını sürdürüyor.

Bunun en son örneklerinden birisi ise Laura Zambrano Padilla'nın durumudur.

Bir öğretmen olan ve aynı zamanda "Meche" adıyla da tanınan bu büyük devrim savaşçısı 21 Temmuz'da tutuklanmış, ağır baskı ve işkencelere maruz bırakılmıştır. Aynı vahşi baskı ve işkenceler hala bütün şiddetiyle sürdürülmektedir. Gericici rejim, Gastelu isimli DIRCOTE (Polla anti-terörist kumandanlığı) başkanı açık beyan ettiği gibi, onu her ne pahasına olursa imha etme kararındadır. Çünkü bu gerici kanlılar, onun şahsında devrimci halkın

komünizm davasına olan inçlerini kurtarmak istiyorlar. Böylece ömürlerini biraz daha uzatabileceklerini, çöküşe gidişlerini biraz daha engelleyebileceklerini sanıyorlar.

Nitekim onlar, kadın siyasi mahkumlara karşı giriştikleri vahşi saldırılarıyla, bunun bir başka örneğini veriyorlar.

25 Temmuz'da, (Ouechua'da) adları "Llapan atig" olan 80 tane Guardias Republicanas (polis), Callao'da 84 kadın savaşçının kapatılmış olduğu hapishaneyi basmış, kadın mahkumlara azgınca saldırıya, içeriye gözyağartıcı bombalar atmış, mahkumları işkenceden geçirmiş, on kişiyi yaralamışlardır. Dahası, hapishanede işe yarar ne eşya varsa çalmış, geri kalanlarını ise parçalamışlardır. Böylece kendi zavalılıklarını da en iyi biçimde yeniden sergilemişlerdir.

Bunlara peş peşe tezgahlanan katliamlar, dağ tepelerinde ve dere derininde bulunan sayısız cesetler de ekleneince, gerici rejimin barbar karakteri çok daha iyi açığa çıkmaktadır.

Bizler Peru gerici rejiminin bu vahşetlerini şiddetle kınayarak, L.Z. Padilla'nın hayatının kurtarılması için sesimizi bütün gücümüzle yükseltmeli, Peru halkına elimizi uzatmalıyız!

—LAURA ZAMBRANO PADILLA
DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!

—YAŞASIN PERU HALKININ ŞANLI MÜCADELESİ!

—TÜRKİYE HALKI KARDEŞ PERU HALKININ YANINDADIR!

Hakim sınıf partilerinin gerek kendi aralarındaki, gerekse her partinin kendi içerisindeki dalaşma, tartışma son dönemlerde özellikle daha da yoğunlaşarak hareketlendi. Her biri halkçılık, demokrasinin menfaatlerini kollama nutuklarında mangalda kül bırakmıyor. Bu tip hayallanmış manevraları ve sözkonusu hırslamalara yeni taniç değiliz. Kamuyu bu tür gelişmelerin en hareketli dönemlerine, en rezilce oyunlara çokca sahne oldu. Böyle sonuçları doğuran öz nedir?

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge yarı-feodal bir iktisadi, siyasi yapıya sahip olan ülkemizdeki hakim sınıflar, yek pare bir bütün değildiler. Elbette devlet mekanizması ezilen yığıllara karşı tümünün menfaatini kollar ve tümünün hak yığılları üzerindeki haki-miyetinin aracı rolünü görür. Bunun için devlet mekanizması, hakim sınıfların şu veya bu kliğine has bir olgu değil, emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının tümünün silahıdır. Zira bu gerçek; hakim sınıfların yek pare olmadıkları veya devlet iktidarı içinde birinin diğerine nazaran daha güçlü mevziler ele geçirmesi veya ağırlıklarını koyması, işleri elinde bulundurması için girişimlerini kavgalar vb. olgusuyla çelişmez. Bunda anlaşılınarak hiçbirşey yoktur. Aynı iplikten dokunmuş olmaları, öz olarak aynı sistemin savunucuları oldukları sonucu, sözkonusu gerçeği de görmeye engel değildir. Örneğin; kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmi veya onunla birlikte oluşan emperyalist dünya sistemini ele alalım. Bu kategorinin ve onun ürünü olan dünya yapılanmasının ortak bir niteliği, özü vardır. Peki aynı temele sahip olması gerçeğinden hareketle; onun kendi içindeki çelişmelere, ve bu çelişmelerin sonucu olarak doğan çeşitli tarzdaki gelişmelere ve de en önemlisi hızzat emperyalist güçlerin kendi aralarındaki dalaşmaya gözlerimizi kapayabilir veya bu nasıl oluyor diyebilir miyiz? Hayır. Çünkü onların kendi aralarındaki kavgaya hayretle karşılır. Bunun sözkonusu sistemle çelişen hiçbir yanı yok. Aksine, sistemin kendi çelişmelerinin, işleyişinin yapısının bir tezahürü olarak bunun tahli edilmesi hiçte zor değildir.

Evet, tarihte bunu ipe sapa gelmez sapma düşüncelerle bulanıklaştırmaya çalışan epeyce revizyonist, oportünistler tanıtılır.

"İntegrasyon", "çelişmelerin yumuşadığı, bütünleşme hali aldığı" ve zıvalıklarla, onların kendi aralarındaki kavganın özünü bulanıklaştıran veya yığılları uyanıksızlaştırmayı amaçla-

Hakim sınıflar arası dalaşmanın özü ve gerçekler

yan mantık sisilelerine çokça rastlandı. Düz, kaba ve idealist bir karaktere sahip bu bakış açılarının diyalektik tarihi materyalist dünya görüşüne taban tabana zıttır. Bu tür siyaset tellallarına karşı "emperyalistler arası birlik geçici, rekabet mutlak" sözleriyle cevap veren büyük ML öğretmenler, herşeyin yorumlanması ve doğru tahli edilebilmesinin zorunlu temeli olan diyalektik tarihi materyalizm öğretisini, ML düşmanı akımların karşısına panzehir olarak yeniden diktiler. Bugünde onların izdaşlarına karşı sarılmaları gereken silah budur.

Çelişki denilen olgu, salt iki düşman kutuba (burjuvazi-proletarya gibi) ait bir olgu değil, doğada, insan düşüncesinde kısaca herşeyde vardır. Bu mutlakdır. Ancak, onun her belli özgüldeki durumu, sözkonusu belli olgunun kendine has çelişkileriyle anlam kazanır. Yani mutlak evrensel olanın her özgülde kazandığı bir anlam vardır.

HAKİM SINIFLAR ARASI İT DALAŞI SALT GÜNÜMUZE HAS DEĞİLDİR

Hakim sınıflar arası kavgalar, salt günümüz döneminin bir sorunu değildir. Faşist Mustafa Kemal'den bu yana sözkonusu çalışmalar dönem dönem daha da yoğunlaşarak devamede gelmiştir. Bunların kavranması, günümüzdeki gelişmelerde ışık tutacaktır. Örneğin, ekonomide bugünkü "serbest piyasa ve devletçilik savunuculuğu" biçiminde gözükken hakim sınıflar arası kavgaya, geçmişte de sözkonusuydu.

Mustafa Kemal'in CHP'si ilk oluşturduğu dönemde de "devletçilik" alternatifinin savunucusuydu. O dönemdeki iktidar, zamanında (ki ipler tümünden Kemalîst burjuvazinin elindeydi, tek partililik dönemi idi. Yani devlete her alanda Kemalîst burjuvazi hakimdi) Devlet imkanları Kemalîst burjuvaziye sunuluyor, ekonomide devletin rolü pekiştirilerek ve kesin hakimiyeti sağ-

lanarak devlet imkanlarından gereği gibi yararlanamayan diğer hakim sınıf kliklerinin ekonomide Kemalîst burjuvaziye karşı rekabeti oldukça zorlaştırılıyordu. Bu dönemler müteşebbüslikle hükümet üyeliği gittikçe birleştiriliyordu. Kemalîst burjuvazinin bürokrat karakterinin bir nedeni de budur.

O dönemlerdeki (1929-30) dünyayı çepeçevre kuşatan ekonomik buhranın Türkiye'de de derinleştirdiği çıkmaz, bu yolla aşılmaya çalışılıyordu.

Hakim sınıfların yukarıdaki alternatifinin savunucusu, uygulayıcısı olan kampına karşılık, diğer kesiminin vaziyeti ise şöyleydi. Bunlar devlet cihazı içinde diğerlerine nazaran daha zayıftılar. Ve devlet imkanlarından istenildiği gibi yararlanamıyorlardı. Bunun için bir yandan devlet imkanlarından kendilerinin gerektirdiği ölçüde yararlanmalarını sağlamak ve bunun içinde ağırlıklarını koymak için mücadele ederlerken, diğer yandan da "hür teşebbüscülüğün" bayraktarlığını yapıyorlardı. Çünkü bu alternatif çıkarlarına daha da denk düşüyordu.

Yine Kemalîst burjuvazi, her alanda olduğu gibi, orduya da hakimdi. Bunun için diktatörlüklerini orduya dayanmayı temel alarak sürdürdü. Zaten Kemalîst diktatörlük aynı zamanda askeri faşist bir diktatörlüktü.

Ekonomide diğer kurumlarda olduğu gibi, ordu içerisinde de Kemalîstlere nazaran daha zayıf konumda olan diğer hakim sınıf klikleri, bunun için başka alternatiflere sardımak zorunda ka-byoriardı. Bu kesim bir yandan devletin değişik kurumları içerisinde etkinlik kurma mücadelesi verirken, diğer yandan da (esas olarak) kuvvetini taşradaki toprak ağaları, tefeci bezirganlar, din adamlarından alma yolunu temel alarak seçiyordu. Bunlara dayanarak geniş köylü yığılları üzerinde haki-miyet kurmaya çalıştılar ve süreç içerisinde epeyce mesafe katettiler.

"Tek partli sistemine" karşılık, "çok partililik" alternatifini çıkarttılar.

Bilindiği gibi; bir dönemler esas o-

larak, Fransız-İngiliz emperyalizmine şaklık eden Türk devleti ve onun iktidar mevkisindeki CHP, 1935'ten sonra Alman emperyalizminin uşağını üstlendi. Hitlerin bir oyuncu haline gelmesine rağmen, dünyanın o dönemdeki mevcut güçler dengesinin kendisi açısından elverişsizliğinden vs. ötürü, emperyalist savaşta fiilen yer almadı. Ancak buna bakarak, onun Alman emperyalizmiyle olan ilişkisini bulanıklaştırmamak lazım. Zira, kurulan Saraçoğlu hükümeti, CHP ve iktidarının Alman emperyalizminin uşağı olduğu gerçeğini daha berrak gösterdi. CHP'nin Alman emperyalizminin uşağı haline gelmesi, o dönem Almanya'da Hitler faşizminin başta oluşu sorunuyla birlikte ele alırsa, zaten faşist olan karakterinin nasıl daha da koyulaştığını görürüz.

CHP iktidarının koyu faşist uygulamalarından diğer hakim sınıf kliklerinde nasibini alıyorlardı. İşte onları "serbest seçimler", "çok partili hayat" savunuculuğuna götürmede bu durumun önemli rolü vardı. Koyu faşist zulmün acı pençesinde kıvranan ezilen yığınların istemlerini kendi faşist emellerinin kuyruğuna takmayı beceren DP, neticede hükümet oldu. Bir yönüyle de halk kötüler içinde iyi arama terahine düştü. Bu dönem, komünist bir alternatifin olmayışının sözkonusu vaziyette önemli payı vardır.

DP'nin iktidar oluşunu bazıları devrim, bazılarında karşı-devrim olarak değerlendirdiler. Oysa böyle değildi. Hakim sınıfların iki siyasal kampı arasında öteden beri süregelen çatışmanın DP lehine sonuçlanmasındı. Yani bir bir hükümet değişikliği idi. (Hakim sınıf klikleri arasında.) Esas olarak Alman emperyalizmine bağımlı "tek partili" faşist diktatörlük yerini "çok partili" faşist diktatörlüğe bırakmıştı. Değişen bir diğer şeyde, Alman emperyalizminin gerileyen gücüne nazaran ABD emperyalizminin etkinliğinin artmasıydı.

Sözkonusu değişiklikler, dünyanın o günkü objektif koşullarıyla ilişkisi içerisinde ele alırsa neden bu yönlü gelişmelerin gündeme geldiği daha berrak kavranacaktır. Açık ki, özleri aynı olmasına rağmen, burjuva devletlerin şu veya bu biçim alması iradi bir zorlama değil, ulusal ve uluslararası tarihsel siyasal, iktisadi vb. koşullarla yakın ilişkilidir.

Yukarılarda bahsettiğimiz tek partili dönemde uluslararası durum neydi? (1929-30'lu yıllar.) Bunların başında uluslararası planda emperyalizmin buhranının doruk noktasında oluşu geliyordu. Sözde buhran atlatmanın yolu olarak geliştirilen emperyalist savaş ha-

zarlıkları muazzam boyutlara erişmişti. Bunun bir parçası olarak, burjuva devletler daha koyu baskıcı tedbirlerle pekiştirilmeye çalışılıyordu. Almanya'da faşizm iktidara gelmişti. Almanya, İtalya, Japonya'nın başını çektiği faşist mihrak uluslararası alanda önemli mesafeler katetmişlerdi. Yer aldığı kampın gereksinimleri ve mevcut uluslararası koşullar, Türk devletinin biçimi olarak tek partili bir sistem haline almasını zorluyordu. Gerekse ulusal koşullarda tayinedici düzeyde bunu gerektiriyordu. Uluslararası plandaki ekonomik buhran ulusal düzeyde daha da yıkıcı bir hal alıyordu. Faşizmin ülkemizde en koyu bir hal alması, gerek ulusal, gerekse uluslararası koşulların bir sonucuydu. Başka türlü olmazdı. Zira bu durum hakim sınıfların iradesinden bağımsız nesnel bir olguydu. Yoksa bazı hakim sınıf kliklerinin kötü, bazılarının daha az kötü olması ile bu izah edilemez. Hakim sınıf kliklerini gerici daha az gerici biçiminde telakki eden zıvalıklara düşülmemelidir. (Bunu daha ileride izah edeceğiz.) Neticede, II. dünya savaşı sonrası, uluslararası planda belli bir istikrar sağlanmıştı. Savaş döneminde "özgürük" nutuklarıyla yüzünü önemli ölçüde maskeleymiş ve aldatmada ciddi mesafeler katetmiş olan başını ABD emperyalizminin çektiği kamp yeni dönemde bu silahını daha ustaca kullandı. Mevcut uluslararası koşullarda böyle davranmaları için elverişlilik arz ediyordu. (Ekonomik buhran epeyce geriletilmişti vb.) Dünyanın en büyük emperyalist gücü haline gelen ve baş jandarma olan ABD emperyalizmi önemli mevziler kazanmış ve yaygınlaşması daha süratli hal almıştı. Bilindiği gibi, kendisine rakip olan 3'lü emperyalist mihrakın başı çektiği kamp yenilmişti. Diğer yandan da güçlü bir sosyalist kamp vardı. Ve sözkonusu durumda "özgürük, hürriyet" numaralarına ABD ve diğerlerinin neden çok daha fazla sarılmak zorunda olduklarında bunun da payı küçümsenmez orandadır. ABD emperyalizminin ülkemizdeki uzantıları açısından da gerek ulusal, gerekse uluslararası koşullar elverişli bir ortam sunuyordu.

Ulusal düzeyde tek partili faşist diktatörlük döneminin vahşi zulüm ve sömürsünde perişan olmuş yığınların tepkileri önemli boyuttaydı. Bunu doğru hedeflere yöneltecek ML bir KP yoktu. Bu durum, hakim sınıfların tepkiyi kendi potalarına çekme işini kolaylaştırıyordu. Ayrıca, mevcut ulusal koşullar çok partili bir faşist diktatörlük biçimi içinde elverişliydi. Üstelik bu keskin demokrasicilik oyununun tutması içinde hakim sınıflara muaz-

zam puan kazandıyordu. Bir taşla birkaç kuş vurulması böylece kolaylaştı. Durumun bilimsel bir tabilini yapacak, aldatmacaları açığa çıkaracak alternatifin bulunmaması üstelik devrimci, demokrat geçinenlerin dahi hakim sınıfların sözkonusu kesimini alkışlar vaziyet alması onlar için iyi ni-metti... Neticede, bunu kullanan DP iktidar oldu ve "çok partili" dönem başladı.

Elbette DP'nin sözkonusu biçim savunucusu kesilmesi, diğerlerine nazaran "daha az" faşist olmasından gelmiyordu. Faşist DP'nin bu alternatifine o dönemin mevcut koşulları zorluyordu.

Demek ki; faşist diktatörlüğün dönem dönem en vahşi şekilde koyulaştırılması bazanda kısmi bazı demokratik haklarla veya söziim ona daha "ılımlı" bir hal alması, bazı hakim sınıf kliklerinin farklı niyetleri veya karakterlerinden kötü veya iyi oluşlarından gelmiyor. Sözkonusu dönemlerin kendine özgün koşullarıyla şekilleniyor.

Yoksa hiçbir (hakim sınıfların) faşizme karşı değil. Veya faşizmi uygulamalarında bir niyet sorunu değildi.

ÜLKEMİZDE HAKİM SINIFLARIN Tümü FAŞİST KARAKTERLİDİR

Ülkemizde hakim sınıflar faşizme iten zorunlu koşullar vardır. Ülkemizin iktisadi siyasal yapısının bir sonucu olarak burjuvazi zayıftır. İktidarını ayakta tutabilmeye için yığınların mücadelesini zor veya şiddetle bastırma mecburiyetindedir. Zayıf burjuvaziye iktidarda toprak ağalarında ortaklık. Bu sınıfın kanunu olan sopa ve cebrde devletin bir üyesi olmaktadır. Kısacası ülkemizde hakim sınıfların faşizme başvurmadan iktidarlarını devam ettirmesi mümkün değildir. Bunun için başından beri ülkemizde devletin biçimi faşist feodal karakter taşımıştır. Faşizm ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar biçimidir. Onun yıkılması ancak bir devrim sorundur. Aksi halde, komprador burjuva ve toprak ağaları iktidarının altedilmesi mümkün değildir. Yani faşizmin yıkılması bir iktidar meselesidir. Zaten devrim sorununun temel probleminde iktidarın ele geçirilmesidir.

Gerek Kemal dönemi, gerek DP, 27 Mayıs, 12 Mart ve sonraki dönemler, faşist diktatörlük devam etmiştir. Çünkü ülkemizde komprador burjuvazi toprak ağaları iktidarın süregelmiştir. (Bu iktidarın biçiminin neden faşist karakterli olduğunu yukarıda izah ettik.)

Konumuza dönerek şurada parmak

basamak gerekir; Türkiye'de parlamento ilk kez DP iktidarıyla birlikte gündeme gelmemiştir. O; Kemalist iktidar döneminde de (daha da uydurma ve kaba olarak) vardı. 1950 ile birlikte olan değişiklik bu yüzden ki parlamentosuz bir iktidarın yerini parlamentosuz iktidarın alması değildir. M. Kemal dönemi komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sadece hakim sınıfının partisi vardı. 1950 "çok partili sistemle" diğer kliklerin (hakim sınıfların) partileşmesine olanak sağlamıştır. İşte oynadığı fonksiyon budur. Yoksa devlet iktidarının niteliğinde değişen hiçbir şey olmamıştır. Hatla 1946'dan itibaren söz konusu partileşmelere belli oranlarla imkanlar sağlanırsa da, işlerin bozulma yönünde gelişmesiyle bunların ezilmesi, bastırılmasında da tereddüt edilmemiştir. 1950 ile birlikte sözde değişiklikte o dönemin uluslararası koşullarına da dikkat çekmiştik. "Toparlarsak; "Çok partili sistem" gelişmesinin sebebi, ABD ve İngiliz emperyalizminin uşağı olarak gündeme gelen DP'yi (daha önceleri muhalefet olan, örgütlenme imkanı bulunmayan komprador burjuvazi, toprak ağaları sınıfının bir klığı) örgütlenme imkanı kavuşturmak ve iktidara getirmekti. DP klığı, o dönem birden gündeme gelen tesadüf değildi. Bu partinin sözcülüğünü yaptığı hakim sınıf kesimleri daha öncede mevcuttu. Terakki perver ve serbest fırka içinde muhalefet olarak bu güçler öteden beri mücadele ediyorlardı.

Demek ki, hakim sınıf partileşme tek partili veya çok partili, parlamentodan yana veya yana olmama şeklinde koparıkları güvümler gerçeği zerrece değiştirmiyor. Özeri aynı olan bu illişlerin şu veya bunu savunur biçimde komplaşmalarına temelinde yatan it dalaştır. Yoksa, hiç biri devlet iktidarına helal getirmiyor. Aksine, onu daha iyi nasıl ayakta tutacakları mücadelesi veriyorlardı. Kaldı ki, sorun tek partili, çok parti veya parlamentonun olup olmaması değil, bunların neye hizmet ettiği meselesidir. Mesela, parlamento ülkemizde başından beri faşizmin yüzünü maskeleyen için kullanılmış, ama çok kaba ve uydurma bir araç olmaktan öteye geçememiş bir kurumdur. Onun varlığı veya yokluğu devletin niteliğine ilişkin bir değişiklik arzuetmez. Ve zaten emperyalistler uşakları aracılığıyla hakimiyetlerini parlamento yoluyla sürdürmezler. Hakimiyet aracı devlettir. Öyleyse, onun olup olmaması, hakimiyetin olup olmaması sorusuna cevap değildir.

Komprador burjuvazi, toprak ağalarının devletine sözüüm ona demokratik bir görünüm kazandırmak için kul-

lanılan bir ahır, yeterli işlev görmediğinde tereddütsüzce bir kenara atılabilmektedir. Öyleyse, mesele devlet iktidarının kimin elinde olduğu sorudur. Veya bu konuda hangi iktidarın (devlet) savunulduğu ve uğruna mücadele edildiği sorudur. Bu noktada ele alır yağılırsak; hakim sınıf kliklerinin hiç birinin bugünkü iktisadi ve siyasi yapıya (yarı-sömürge, yarı-feodal) karşı olmadıkları, aksine, mevcut sistemi ayakta tutma yarışında oldukları görülecektir. Zaten menfaatleride bunu gerektiriyor. Öyleyse, onların aldatmacalarına nasıl prim verilebilir?

Buraya kadar anlattıklarımızda öteden beri hakim sınıf klikleri arasında gözlemlenen devletçilik, hür teşebbüsçülük, parlamentodan yana olma, yana olmama veya tüm hakim sınıf kliklerine örgütlenme vb. imkanlar sağlamada daha toleranslı olma veya olmama biçimindeki siyasi komplaşmalar olduğunu gördük. Ne var ki, hakim sınıfların hiç bir klığı her zaman aynı alternatifin savunucusu olmamıştır. İşine geldiğinde şunu, başka bir durumda bunu savuna gelmişler. Demek ki, hangi biçimi savunacakları sorusunda menfaatlerine bağlı olarak şekilleniyor. Mesela tek partili CHP sonra neden çok partili demokratik hayatın en keskin savunucusu kesildi. Çünkü biraz kuyruğuna basıldı. Revizyonist, oportünist mihrakların çoğu özlerine bakmadan şu veya bu biçimli sonuçlar ileri süren hakim sınıf kliklerini ilerici, gerici diye bölüyorlar. Mesela, "devletçi" olanları iyi diğerlerini kötü gösterme gibi... Oysa soruna böyle dar kafayla yaklaşırsa, Hitler'in en büyük ilerici olarak adlandırılmaması için neden kalır mı? Veya eskiden sosyalist olan daha sonra yeni burjuvazinin partisi ve devlet iktidarını gaspederek burjuva karargahlar haline getirmiş ülkeleri "en büyük sosyalistler" olarak adlandırmamak için sebep kalır mı?

Tabiki söz konusu bakış açılarına göre kalmaz. Ve zaten onların çoğu bugün sözde "sosyalist ülkelere" bakarak buralarda klasik kapitalizm biçiminde bir örgütlenme görmedikleri için buralara sosyalist demiyorlar mı? Veya ben sosyalistim etiketi vuran herkesi devrimci, sosyalist değerlendirmiyorlar mı? Tam da öyle yapıyorlar veya nerde devlet mülkiyeti görüyorlarsa, oraları sosyalist, ilerici olarak adlandırıyorlar. Elbette sorunu idealist, ML ile ilişkisiz bir bakış açısı böyle görür. Oysa bizim için önemli olan özdür. Veya devlet iktidarının kimin elinde olduğu şu veya bu şeklin neyin hizmetinde ele alındığı hangi koşulların ve zeminin sonucu olduğu, neden

öyle savunulduğu meselesidir. ML b'bakışla yorumlandığında, bütün bur, va alternatiflerin nasıl aynı öze sahip olduğu görülür. Öyleyse, şu gerçeğin altını çizmek gerekir. Hakim sınıf kliklerinin "halkçı, özgürlükçü vs." kesilmeleri, onların niteliğinde zerrece birşey değiştirmiyor. Özellikle muhalefette iken bu şatafatlı sözlerin ardına saktanların, iktidar olduklarında nasıl bunları bir çırpıda unutup, daha başka şeylerle vahşetlerini gizlemeye çalıştıkları Türkiye'de hakim sınıfların gelenekselleşmiş bir demogojisidir.

Sahtekarca "demokrasi, bağımsızlık" nutukları atarak, iktidara gelen DP'nin daha sonraki vaziyeti buna verilecek yüzlerce örnekten sadece biridir. DP iktidarı döneminde, emperyalizme bağımlı ülkemizin kapılarının daha yoğun nasıl emperyalizme peşkeş çektiğildiği, hakim sınıfların sömürüsün" nasıl daha pervasızca bir hal aldığı, k mi demokratik kınutuların nasıl peşpeşe gaspedildiği ve zulmün nasıl daha da yoğunlaştırıldığı taptaze hatırlardadır. Ve tek parti döneminde barbarlığın, soygunculuğun bir simgesi olarak tanınmış faşist CHP'nin nasıl yeniden "özgürlük, demokrasi" çıkartkanlığıyla sahneye çıktığını ezilenler kendi pratik deneyimleriyle de gördüler. Bu seferde halkın DP iktidarına olan öfkelerini kullanan esas olarak CHP'nin sözcülüğünü yaptığı hakim sınıf klığı orta burjuva muhalefetinde peşine takarak, 27 Mayıs darbesini gerçekleştirdi.

Kısacası; 27 Mayıs darbesi, esas olarak Kemalist-İnönücü önderliği altında ve onun damgasını taşıdı. Darbe içerisinde hakim sınıfların diğer kliklerinden sözcülüğünü Türkeş'in yaptığı, fanatik, milliyetçi kesimde her ne kadar yer alırsa da, buntar İnönücü klik rafından sonradan tasfiye edildi. Tasfiye edilen kesim; parlamentonun feshini ve daha koyu faşist uygulamaları savunuyorlardı.

Ancak orta-burjuva muhalefeti peşine takmış ve bunların etkisini çok iyi bilen diğer yandan da geniş halk yığınlarının düzene karşı DP şahsında nasıl yoğunlaştığını gören İnönücü klik bu alternatifte karşıydı. Kendi menfaatlerine söz konusu biçimin uygun olmadığını görüyordu. Diğer yolun seçilmesinin başlarına daha büyük belalar açacağını hesap eden İnönücü klik, keskin demokrasi havarisi kesildi. Öyleyse, söz konusu dönemdeki bazı demokratik hakların neden verilme zorunda kaldığı görülmelidir. Herşeyden önce, bunlar hakim sınıflar tarafından halka bahşedilmiş müskafaatlar de Halkın mücadelesinin sonucuydu.

Ve 27 Mayıs'cı faşistlerin neden demokrasi havarisi kesildikleri o dönem

hakim sınıfların kamplaşmaları ve son-
aki gelişmeler içerisinde birbirleriyle
neyin kavgasını yürüttükleri sözkonusu
zamanın objektif ve subjektif koşulla-
rıyla ilişkisi içerisinde irdelenirse görü-
lecektir. Bu sorun yazıyı daha da ge-
nişleteceğinden ve bununda konumuz
açısından mümkün olmadığından ötürü
kısaca geçmek zorundayız.

Çok kısa olarak 12 Mart darbesine
değinirse; bu AP, DP, MGP ve CHP'
nin ortanın göbekçisi takımının aşgari
bir anlaşması temelinde gündeme gel-
miş bir darbeydi. Bazıları 12 Mart dar-
besinden CHP'yi dışlıyorlar. Oysa o
dönem kurulan I. ve II. Erim hükümet-
lerinde İnönü klüğün ağırlığı sözkou-
nusuydu. Ve bizzat bu dönemde ha-
kim sınıflar arası kamplaşmalar, it da-
laşı süregitti.

Konumuz açısından hakim sınıflar
arasındaki çelişkiler ve her dönem
angi türden kamplaşmaların olduğu-
nu ve bunların altında nelerin yattığını
ana hatlarıyla koymaya çalıştık.

Elbette çeşitli dönemlerde günde-
me gelmiş değişiklikler ve gelişmelerin
motorunu hakim sınıflar arası çelişki-
de gören anlayışlar zıvadır. Meseleyi
böyle ele almak bir süreçteki çelişkiler
arasındaki ilişkiyi ve bunların ne tür
sonuçlara yol açtığı sorununu tek yan-
lı bozarak, herşeyi hakim sınıflar arası
çelişkinin içerisine sokmaktır. Ve ge-
lişme ve değişikliği her yeni duruma,
sahnneyi hazırlayan ortamın bu olduğu-
nu iddia etmektir. Bunun ML'le ilişki-
si yoktur. Biliyoruz ki, toplumdaki ge-
lişme ve değişmelerin temelini sınıf
mücadelesi oluşturur. Tayinedici olan
budur. Bu da kendisini çeşitli şekiller-
de yansıtır.

HAKİM SINIFLARIN MENFAAT ÇATIŞMASI BUGÜNDE SÜRÜYOR!

Şimdi de hakim sınıf partileri ara-
sındaki bugünkü kavgaın ne olduğunu
yine anahatlarıyla açmaya çalışalım.
1983 12 Eylül'ünde çıkardığımız İKK
Özel Sayısında cuntanın "icazetiyle"
oluşan hakim sınıfların çeşitli kükleri-
nin siyasi sözcüleri olan bazı partilerin
ne olup olmadığına değinmiştik. Bu
dönem sonrası gündeme gelen "yeni
partilerde" oldu. Gelişmeler bu soru-
na ilişkin tablülerimizin doğruluğunu
bir kez daha ispat etti. Bu gerçekleri
kabul etmeyenler, gerek o dönemler ve
gerekse de daha da alevlenerek bugün-
de süren partiler arası çatışmanın özü-
ne açıklık getiremezler. Örneğin, o
dönemler; MDP, ANAP, Halkçı Parti-
nin cuntanın direkt uzantısı olduğunu
söyleyen akımlar vardı. Peki o zaman
bunların hırlaşmasının sebebi ne? A-

çaktır ki bahsi geçen sözde keskin ama
özünde beş para etmeyen kafa yapısy-
la bu işe cevap vermek güç olur. Aynı
kafa yapısı kendisini cunta tabliinde
de gösterdi. Ve yine bu kafa ile cunta
ile çeşitli hakim sınıf kükleri arasında-
ki çatışmada açıklanamaz. Keskinlik
sonradan pasifizme, sınıf işbirlikçiliği-
ne dönmek zorundadır. Çünkü hakim
sınıflar arası kavgaın özünü tahlil ede-
meyenler, onu gördüğünde şaşıracaklar
ve devrim karşı-devrim kavgası gibi
sunma zorunda kalacaklardır.

Öyleyse durum nedir? Herşeyden
evvel cunta hakim sınıfların tümünün
temsilcisi değildir. Cuntanın sözcülü-
ğünü yaptığı veya dayandığı hakim sı-
nıf klüğü ABD'ci komprador burjuvazi
ve toprak ağaları klüğünün merkezci ka-
nadıdır. Bu klik bugün ve gerekse de
geçmişte devletin subaşlarını (Genel
Kumay, Cumhurbaşkanlığı, Dışişle-
rinde yüksek mevkiler) elinde tutuyordu.
Bunların parlamentodaki sözcülü-
ğünü esas olarak CGP, başında Hürrı-
yet, Milliyet yapıyordu. Kısacası, cun-
ta ABD'ci komprador burjuvazi, top-
rak ağalarının tümünde temsilcisi
değildir. Eğer öyleyse yine kendisi gi-
bi ABD'ci olan AP, MHP, MSP ile çeliş-
kilerinin özü nasıl izah edilebilir?
"Cunta halkı aldatmak için öyle yapı-
yor" biçimindeki basit sözlerle bu du-
rum açıklanamaz. Onu bu partilerle
dalaşmaya iten bir menfaat çatışması
var. Diğer yandan halkın burjuva par-
tilerine yönelik tepkisinin de aldatma ve
demogöji ile peşine takma girişimide
işin başka bir yönüdür. Fakat temel
değil. Hakim sınıfların yek pare olma-
dığı sorunu, salt değişik emperyalist
güçlere uşaklık yapmaları noktasında
telakki edilemez. Aynı şekilde gerek
ABD'ci ve gerekse diğer emperyalistle-
re uşak olan hakim sınıfların kendileri
içinde de bir yek parelik yoktur. Eğer
böyle değilse, BTP'nin kapatılması ne
ile izah edilebilir? Veya ilk seçim
döneminde çok daha açık gözlemlenen
cunta ANAP çelişmesinin nedeni neydi?
Cuntanın siyasi partiler içerisinde-
ki sözcüsü MDP'dir. MDP'nin hükümet
edilmesi için kamuoyu önünde açıktan
harekete geçirilen cunta desteği ve di-
ğer partiler aleyhine yapılan çeşitli gi-
rişim, yaptırımlar bunun en bariz ör-
nekleridir. Cunta alternatifinin
(MDP) tutmaması ve ANAP hükümeti-
ne onay verilmesi bu gerçeği değiştir-
mez. ANAP ve HP'ye ilk seçimlerde
trafiğe çıkış izni vermeleri, bir yandan
diğerleriyle kıyaslandığında bu partile-
rin cuntaya karşı daha "ılımlı" davran-
maları, direktiflerine belli bönümler
rağmen, flayet etmede "daha olumlu"
pozisyon takınmaları, diğer
yandan da oynanan demokrasi oyunu-

nun hiç olmazsa biraz kitabına uydu-
rulmasıydı. Ayrıca, mevcut güç denge-
sinde bunda payı vardır. Yığınları al-
datmak için istenilen ölçüde para et-
meyen generaller çetesi, alternatifin bi-
raz allanıp boyatılmasında içinde bu ge-
rekliydi. Nitekim bu manevrada isteni-
len sonucu ulaştırmadığından daha
sonra diğer hakim sınıf partilerinde
töleranslı davranıldı. 6 Kasım seçimle-
rinde it oynaşı sahnesi olan seçimlere
soyunmalarına izin verilmeyen SO-
DEP, DYP gibilerine sonradan piyasa-
ya resmen çıkma izni verildi. Elbette
tüm bu sonuçlar geçilen dönemin ob-
jektif durumu, gelişmelerle de yakinen
ilişkilidir. Ve ileride hakim sınıflar i-
çin siboplann biraz daha gevşetilmesi
sözde, reformist pehlivanlarda güreş
alanına çekmesi muhtemeldir. Kısaca-
sı, her manevra geçilen dönemin koşu-
larıyla ilişkisi içinde biçimlendiriliyor.
Temel dert "son Türk devletinin" a-
yakta tutulmasıdır. Zaten cunta veya
başka türden alternatiflerin (özleri ay-
rı fakat biçim farklı) piyasaya sürül-
mesi, uygulanmasının esas nedeni bu-
dur. Demek ki, gerek cuntanın diğer
ABD'ci küklerle ve gerekse de diğer
emperyalist güçlerin uşağı küklerle çeliş-
melerinin nedeni basit bir oyun de-
ğil, bir çıkar çatışmasıdır. Öyle ki, bu
çatışma belli zamanlarda tehdite dahi
vanyor. Mesela, faşist T. Özal hüküm-
meti, bir ara millî kaollsyon alternati-
fiyle tehdit edildi. Hatta hakim sınıf
partilerinin "biraz ileri gittikleri" sezil-
diğinde nazikçe yezinizde durum yoksa
bahçettiğim demokrasiyi ahırım ha!!"
sözlerinde sarfedildi. Faşist Özal hükü-
metinin belli kararları "Cumhur-
başkanlığı" kapsından döndü. Arada
bir kamuoyu önünde azarlama çabası-
ndan dahi geri dönülmedi. Yine Uşu-
Özal, Kafaoğlu-Özal tartışmasında aynı
konuya sadece birer örnektir. Her hal-
de bu reddedilmezse, cunta SODEP;
SODEP, ANAP, MDP vs. ilişkisi da-
ha açık görülebilir. Zira sorunu özel-
likle ANAP-Cunta arasında irdelemeye
çalışmamızın sebebi şudur. Diğer par-
tilere nazaran, ANAP cuntaya daha
yakındır. Ve hatta ANAP'ı cunta uşa-
ğı sözcüsü ilan edenlere, kendilerini en
güçlü zannettikleri örnekte cevap ver-
mek istedik. Cuntanın MDP ile ilişkisi
anlaşılar ve bugün MDP-ANAP arasın-
daki çelişme görmezlikten gelinmezse,
cunta-ANAP ilişkisinin ne olduğu daha
kolay görülebilir. Başta da söyledi-
ğimiz gibi, sorun burada devletin ne o-
lup olmadığı, veya hangisi daha kötü
biçimindeki zurva anlayışların tartış-
ması değildir. Bunları, devrimcilikten
biraz nasibi almış (birakalım komü-
nistleri) herkes işin ABC'si olarak bili-
yor. Elbette bugün cunta ile diğer

komprador burjuva-feodal klikler arası çelişkiyi kendi sınıf işbirlikçisi teorilerine meşruluk kazandırmak için dayanak yapmak isteyenler ve sosyal-faşist grupların örneğinde olduğu gibi, karşı-devrimci emeller için buradan beş para etmez teoriler icat etmeye çalışan aklılara karşı uyanık olmalıyız. Devrimci, demokrat olan bazı güçlerde bu yelpazenin zehirinden etkileniyorlar. Burjuva muhalefet önünde secde eden, umutları bu güçlerle ittifak içinde "demokrasiyi" sağlamak alternatifine bağlayan epesye revizyonist, oportünist akım cirit atıyor. Anti cuntaları mücadele için Demirel'lerle, Ecevit'lere göz kırpanlar çabalyor. Bu zarvalıklarında "olgun politikaerlik, döneme etkili olarak bilineği mücadele" şeklindeki keskin teorisyenliklerle maskeleyen, daha doğrusu sosyal demokrasinin dümen suyuna girin akımlar devrimci mücadeleyi saptırma uğraşı içersindedirler. Bunların sözkonusu saçmalıkları bir başka yazının konusu olduğu için, şimdilik ele almıyoruz. Ancak bu beylerin son dönemlerde ortaya attıkları, yeni parti, örgüt modelleri, devlet demokrat anlayışları (taban demokrasisi, reel sosyalizm) devrim alternatifleriyle ciddi bir hesaplaşma acil bir görev olarak önümüzde duruyor. Lakin, bunlara karşı daha güçlü olarak ML. İdeolojisiyle silahlanmak, bilimsel olmaktır. Yoksa, soyut, basit genellemelerle hareket edilemez. Veya basit idari çizgiler çekmekle işin üstesinden gelinmez.

Faşist Özal hükümetinin teşhiri yoğunlaştıkça, "halkçı, özgürlükçü" teraneleri sahnedeki cirit atmada birbirleriyle yarışan hakim sınıf kliklerinin ortaklığı tozu dumana boğan "fırtınalarda" gelişiyor. Halkın muhalefetinin içten içede olsa giderek daha da yaygın bir hal aldığı, ve hatta bazı açık tavırlarla da gelişme yönünde seyrettiğini gören hakim sınıf klikleri muhtemel gelişmeyi rayından çıkarmak, potansiyelini çekmek için daha da hararetili davranıyorlar.

Hakim sınıflar arası kavganın kamuoyu önünde daha da açık ve çüretkar bir biçimde sürdürülmesinde bu durumun rolü önemli düzeydedir. Sahtekarlar kampının demogojilerine aldandırmamalıyız. Bu il sürülerinin tümü aynı karaktere sahiptirler.

HALKÇI MASKELİ FAŞİST PARTİLERİDE İYİ TANIMALIM:

Özellikle SODEP, HP ve oluşturulması için çabaların yoğunlaştığı DSP balonlarına karşı uyanık olmalıyız. Bu konuda geçmişte başını Ecevit'in çek-

tiği faşist CHP'nin numaraları gözönüne getirilmelidir. "Halkçı, devrimci" maskelerle, "düzen değiştirme" iddialarıyla büyük sansasyonlar yaratan CHP'nin ne olduğu bizzat kendisinin hükümet olduğu dönemlerdeki icraatlarıyla pratik içinde görülmedi mi? Öyleyse yeniden "sınama, deneme" şeklindeki düşünce tarzlarına nasıl saptanabilir?

SODEP ve HP'nin halkçılığı bir aldatmacadır. Bunlar devrimci, demokrat potansiyeli kendi emelleri için kaldiraç olarak kullanmak istemektedirler. "Özgürlükçü" lafını kimselere kaptırmak istemeyen bu sahtekarlar; "siyasi tutukluların affına" karşıdır. Sadece "kader kurbanı" dedikleri kesim için kısmi affın çıkmasından yanadırlar. Devlet güvenliğini tehdit etmiş kesimlerin cezaevlerinde tutulmasından yanadırlar. Kısacası, bunların adına özgürlük dedikleri nesne, hakim sınıf kliklerinin örgütlenmesi, siyasi faaliyet yürütmelerinde ortamın daha da elverişli hale getirilmesidir. Diğer partilerle çatışmalarının temel noktalarından birini bu oluşturuyor.

Onlar Türkiye'nin emperyalizme haşmınlığından hoşnutsuz değiller. Herkesten daha keskin beyanlarla Nato'ya her fırsatında şükranlarını beyaneden İnönü, Calp efendilerinin

kendileri ağızlarıyla da açıkça gerçeği dile getirmiyorlar mı? Türkiye'de atom reaktörlerinin kurulmasını hararetle savunan Calp'ın ne olduğu açık değil mi? Batı dünyasıyla geleneksel dostluğun (uşaklığın) pekiştirilmesi mesajlarının parmak bastığı gerçek nedir?

Sözkonusu partiler, Türk devletine karşı değil, aksine onun daha da pekiştirilmesi uğraşı içindedirler. Adına demokrasi dedikleri, parlamenter maskeli faşist diktatörlük alternatifini savunuyorlar. Mevcut alternatiflerin işleri daha da kanştırdığımız bildiklerinden ötürü, muhtemel bir tehlikeden Türk devletini koruma telaşı içindedirler.

Türkiye'de ezilen ulus ve azınlık milliyetler gerçeğini reddetmek ve estirilen koyu millî zulüm rüzgarının devamını sağlamak, "Türkiye'de herkes Türktür" propagandasına hız veriyorlar. Üstelik bunu "kardeşlik" üç kağıtlarıyla maskeleyen çabılıyorlar. Geçenlerde "Hitit ambonun" kaldırılması birlikte başlayan tartışmalara katılan Ecevit'in yazısı, tam da karakterlerini izah ediyordu. Türk milliyetçiliği yarışına herkesten daha enerjik katılan bu zat ve gibilerinin diğerleriyle tek farkı, bunu daha ustaca, törpüleyerek sunmalarıdır.

TÜRK DEVLETİNİN...

me emperyalist efendilere kapılan ardına kadar açmanın ne olduğu kavranırsa, bunun anlaşılması o kadar zor olmayacaktır. Tabiki emperyalizme bu kölelik yeni değil, sadece daha pekişme yönünde gelişme gösterdiği sözkonusu o kadar. Mal var? Peki halk yığınlarının alın gücü nerede. Cikita muzları, Nes kafelerin vitrinlerinde dolu olduğunu biliyoruz. Alan kim? Herhaldeki yoksulluğun kara pençesi altında inleyen emekçiler değil.

Birde kısaca şu şişirilen ihracat balonu olayı var. En düşük fiyatlarla temel ihtiyaç malları dışarıya götürüldü. Öyle ki, geçmişte bolluğu görülen hatta ton ton denize dökülen malların iç piyasada bulunması dahi zorlaştı. Çay, pirinç sıkıntısı bunların sadece birer örnekleridir.

İMP'nin direktifleri doğrultusunda sürekli yapılan muazzam devakasyonlarla sözde bu konuda sağlanan artışın özünü, yığınların en temel gıda maddelerine dahi bulamama oluşturmuştur. Dışarıya alabildiğince ucuz satışlar yapılırken, içte fiyatlar on misli arttırıl-

Baştafı Syf: 8'de

mıştır. Kısacası, yapılan ihracat zorlaması ile Türk ekonomisi baltayı kendi ayağına vurmuştur. Lüks tüketim mallarının iç piyasaya engelsiz girmesi ortam iyice pekiştirilmiş ve böylece zaten can çekişen ekonomi iyice batağa sürüklenmiştir.

Bugüne değin süregelen Türkiye tarihi boyunca buhranların sırtlarına yüklediği başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi halkımızın sefaleti gün geçtikçe daha da derinleşiyor. Bir yandan zulüm, diğer yandan peş peşe gelen zamlar zaten bir cehennem ızdırabı olan hayatı iyice çıkılmaz hale getiriyor. Aşın kâr, sömürü temelinde dayalı hakim sınıfların ekonomilerinin halka refah getirmesi, onları yoksulluğun acı pençesinden kurtaracağı düşünülmeyeceğine göre çıkış yolu nerededir? Bu yol, Demokratik Halk Devriminin zafere ulaştırılması, komprador patronağa devletin yıkılması ve böylece emperyalist bağımlılığın parçalanarak, Demokratik Halk İktidarının kurulması, giderek sosyalizme, komünizme ulaşılmaya çalışılmasıdır.

Okuyucu Mektupları :

Faşist Türk ordusu "Umumi" tatbikat adı altında Dersim`de 8 gün süren bir operasyona girişti

20. Mayıs'ta faşist Türk ordusu, Dersim'de geniş çapta bir operasyona girişti. Bu operasyonu Elazığ ve Dersim'deki askeri birlikler, tam teçhizatlı olarak; havadan ve karadan sürdürdüler. Ayrıca operasyona MIT'in merkezi adamlarıyla birlikte yerli MIT mensupları da katıldı. Çemişgezek ve Hozat'ın köylerinde yapılan operasyonda, 800 kişilik güç 8 tane helikopter ve tüm motorize güçlerini kullandıkları operasyonda, daha önce yapılan operasyonlarda olduğu gibi, en aşağılık yöntemlerle halka saldırdılar. Dersim halkı, Çemişgezek'te de olduğu gibi, bu operasyonda da düşmana boyun eğmedi. Devrimcilere karşı olan her türlü fedakarlığa katlanarak, Partimizin savaşçılarına ve diğer devrimci örgütlere sahip çıktı. Faşist Türk ordusunun operasyonda başarı kazanmak için devrimcilere karşı geliştirdikleri yeni yeni taktiklere karşı, başta Partimizin savaşçıları ve diğer devrimci örgütlerin daha da uyanık davranması, düşman güçlerinin emellerinin kursaklarında kalmamasına ve boşa çıkmalarına yol açtı.

Tatbikat adı altında yoksul Kürt köylülerine yapılan operasyonda, Hozat'ın kalecik köyünün Hadışar mezarında düşman güçleri, havadan ve karadan mezrayı ve çevre köyleri kuşattılar. Hadışar köylülerini köy meydanına toplayarak, hemen ilk etapta Hozat'tan olup mezradan bir şahısta parasını almaya gelen (.....) adında bir köylüyü ayaklarına erken atarak kafa üstü askıya aldılar. Bu arada erkenin kopması üzerine bu şahıs dengesiz bir biçimde kafa üstü yere düşmüştür. Bu şahıs "ben suçsuzum, beni ip bile kabul etmiyor, ip koptu" demesi üzerine, bu şahıs alıp dere ağzına götürüyorlar. Burda kafa üstü deredeki suya batırıp çıkardıkları sonra, bu seferde çamurun içine yatırarak, feci bir şekilde dövüyorlardı. Köylü kadınları bu uygulamalara karşı çıktıkları için hakaret ve küfürlerle uğramışlardır.

Çemişgezek'e bağlı, Gözli çayır köyünde de köylülerin kendi aralarında

yaptıkları münakaşa sonucunda, tam bu anda da operasyondan dönüp köye gelen resmi faşist güçler bu havayı bahane ederek, münakaşa eden 4 şahıs okul bahçesine çağırılıp, falakaya yatırıp dövmüşler. Operasyondan boş dönen faşist itler, zincirlerinden boşanmış kudurmuş köpekler gibi halkın üzerine saldırarak, köylüleri okul bahçesine yavaş yavaş ittiler. Yine aynı köyde silah toplama konusunda köyün tüm kadınlarını ve erkeklerini köy okuluna toplayarak, köylülerden silah isteyen azıllık halk düşmanı üstegmenin sözlerine karşı bir köylünün, "bizim silahımız yoktur, fabrikamız yok ki size silah yapıp verek" demesi üzerine, bu azıllık, yoksul köylüyü tekmeleyerek dövüp susturmuştur. Yine Çemişgezek'in bazı köylüleri haftalarca kazaya çağırılarak, silah istenmiştir.

Hozat'ın Kavut Tepe köyünde operasyon esnasında resmi güçlerin bir kadına "bizden beraber ahıra geleceksin" demesi üzerine, kadının direnmesi karşısında öfkelenip "biz namussuzumuzu bizden ahıra gelmiyorsun" kelimele sarfederek, kadını tokatlayıp, tekmele yerek ezmişlerdir.

Hozat'ın Gündoğdu köyüne bağlı (Poli) mezrasında, faşist ordu mensupları burada daha da kudurganlaşarak köylülere eziyet yaptılar.

Bu mezrada oturmakta olan yoksul bir köylünün kızı, devrimci mücadeleye katıldı bahanesiyle, yoksul köylü vahşi bir şekilde dövülmüştür. Dövülmesinde yetmiyormuş gibi, bu şahsın bıyıklarının çekilmesi sonucu, ağzı kan içinde kalmıştır. Kürt köylülerinin bıyıklarına düşkün olduklarını bildiklerinden, bilinçli olarak köylülerin en zayıf noktasından tutarak, köylülere işkence yapıyorlar. Ama boşuna hayal ediyorlar. Böylesi uygulamaları devrimci mücadeleyi bastıracaklarını bırakalım bir tarafa, kendi salfaatlarının yıkılmasını daha yakınlştırıyorlar.

Dersim'de Partimize destek verenden, yürekte Partimizin savaşçı-

larını canı gibi koruyan, halkın bu desteği karşısında acizleşip her türlü oyunlara baş vuran faşist Türk devletinin resmi güçleri Dersim'in dağ köylülerini sürgüne zorlamaktalar, tüm uygulamalara rağmen, Partimize devrimci örgütlere desteğini kesmiyen yoksul Kürt köylülerini her türlü imkandan yoksun bırakarak, sürgüne zorlamaya çalışmaktalar.

Ayrıca, Pertek kazasına bağlı bazı köylerde, köylülere akşamdan sabaha kadar zorla nöbet tutturuyorlar. Düşmanın buradaki esas amacı, devrimcilerle halkı karşı karşıya getirmektir. Düşmanın bu yeni uygulamaları ilerisi için birer yatırımdır. Çünkü mücadele yükseldiğinde, faşist devlet halkı devrimcilere karşı kullanmaya çalışacaktır.

Emekçi halkımız; faşist cuntanın tüm uygulamalarına karşı duralım. Biz bu uygulamalara karşı durmazsak, kendi mezarımızı kendimiz kazmış oluyoruz. Bu faşist devlet bize yaşama hakkı tanımayacaktır. Onlar bizi daha çok nasıl sömürüp, nasıl ezeceğinin planlarını yapıyor. O zaman önümüzde tek bir kurtuluş yolu vardır. Partimiz TKP/ML saflarında birleşip, mücadele etmektir. Partimizin sesine kulak verelim.

-FAŞİST CUNTANIN UYGULAMALARINA KARŞI DURALIM !

-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AGA DEVLETİ !

-İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDA. DIR !

-KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

-YASASIN HALK SAVAŞI !

Dersim'den bir İKK Okuyucusu

Elazığ askeri cezaevinde Özgürlük Mahkumlarının direnişi zaferle sonuçlandı

Faşist cuntanın uygulamalarına karşı defalarca direniş destanları yaratan Elazığ askeri cezaevindeki Özgürlük Mahkumları cunta uzantılarına karşı bir zafer daha kazandı. 12 Eylül cuntasına karşı başından beri kararlılıkla direnen Elazığ askeri cezaevindeki tutuklular direnişleriyle Türkiye cezaevlerindeki direnişlerin en ön safları arasında yerini almıştır. Son olarak cunta ve uzantılarının faşist uygulamalarına karşı aylardır yiğitçe direnen Özgürlük Mahkumlarının yollanmış oldukları değerlendirmeyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

"Şimdi kısaca içinden çıktığımız eylemin değerlendirmesini anlatmak istiyoruz:..

Sınıf mücadelesi en keskin biçimde zindanlarda da sürmekte, tutuklu ve mahkumlar üzerindeki faşist devlet terörü bütün vahşetiyle devam etmektedir. Özgürlük Mahkumlarını sindirme, teslim alma ve kendine bağımlı uysal köle haline getirmek için hakim sınıfların denemediği yol ve yöntem kalmamıştır. Bunlardan bazıları tek tip elbise uygulaması, istiklal marşı söylenmesi, Kemalist eğitim, askeri disiplin, (görevlere komutanım denmesi, tekmil verilmesi vb.) işkence, dayak aç bırakmak vb'dir. Faşist devletin bu saldırılarına karşı başta Partimizin taraftarları olmak üzere tüm devrimci demokratlar devrimci onuru koruma mücadelesini bugüne kadar çeşitli biçimlerde sürdürmüşlerdir. Faşist idarelerin "islah" adı altındaki uygulama ve yöntemlerini geri çevirmişlerdir.

5 seneden bu yana açık olan ve açıldığı günden bugüne kadar devrimci onur ve ilkelerine dayalı mücadelenin en keskin biçimde sürdüğü Elazığ askeri cezaevinde Özgürlük Mahkumları hiç bir devrimci ilkedan taviz vermeden sürdürdükleri gelenekselleşen mücadele devam etmektedir. Bu süre içinde çeşitli işkence, haksız, ekonomik ve sosyal hakların kesilmesi, hatta bazı tüm tutukluların toplu işkence yapılmasına rağmen, devrimci zindan direnişinde hiç bir taviz koparılmamıştır. Özellikle son bir yıl içinde Türkiye halkının hoşnutsuzluğunun artması, cezaevlerindeki Türkiye sahunda mücadelelerin yükselmesi, hakim sınıfları tedirgin et-

ti ve bu mücadeleleri bastırmak için yoğun saldırıya geçtiler. Faşist cunta uzun bir dönemdir cezaevlerine yönelik uygulamalarının başına tutuklu ve hükümlülere tek tip elbise giydirmeyi koymuştur. Burada ilk anda tüm cezaevlerinde birden değil, parça parça uygulamaya koymuştur. Burada ilk anda tüm cezaevlerinde birden değil, parça parça uygulamaya koymuştur. Devrimci tutuklu ve mahkumları "islah" amacına yönelik bu uygulama başarı kazandı taktirde, arkasından diğer uygulama ve yaptırımlar bir birini takip edecek ve sonuçta tam teslimiyete kadar adım adım sürdürülecektir. Bunda da bazı cezaevlerinde belli oranlarda başarılı oldular. Bu genel gelişmelerin ışığında zaten önceden beri şimşekleri üzerine çeken Elazığ askeri cezaevi devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelede önemli bir yer tutmaktadır. Diğer bazı cezaevlerinde elde etmiş oldukları belli başarılarından da umutlanarak bulduğumuz cezaevinde ilk etapta tek tip elbisenin uygulanması gündeme getirildi. Buna karşı, devrimci siyasi hareketlerin tavrı ne pahasına olursa olsun direnmektir. Cezaevinde mücadelenin temelini kitlesel mücadele oluşturduğundan dolayı, yapılacak saldırılara işkencelere ve baskılara karşı kitleye doğru önderlik yapılması ve kitlenin duyarlılığının korunması için her siyasi hareket kendi tabanını arasında yoğun çabasına yürüterek hazırlanıldı. İlk direniş fiziki direnişle başlayacak ve amaç uygulamayı kabul etmemektir. Fiziki direnişle başarılanmazsa, ondan sonra açlık grevi ve ölüm orucu gündeme gelecekti. Ve böylece mücadele başladı. Şubat ayları başlarında faşist idarecilerin tek tip elbise giyeceksiniz direktiflerine karşılık, şu cevap verildi. "Biz devrimciyiz, sizin devletiniz bizim sınıf düşmanımızdır. Bizler devletinizi yıkmak için yola çıktık ve sonuçta sizin ellerinizi düştük, ama burada da size karşı mücadelemiz devam edecektir. Bizler halkımızın temsilcileri olarak buralarda bulunmaktayız. Böyle şerefli bir dava için burada bulunmak ve gerekirse zevce ve ölüme gitmek kadar yüce bir şey olamaz. Bizim için bu uygulama siyasi bir sorundur. Cezaevi idaresinin ve efendileri-

nin bizleri teslim alıp ihanete zorlamak, toplumdaki soyutlayıp birer uysal köleler haline getirmek için askerileştirme ve robotlaştırma girişimlerine karşı mücadele edeceğiz. Bu devrimci onurumuzu ayaklar altına alıp, bizi Kemalistleştirmek için başlatmış olduğunuz bir uygulamadır. Bundan dolayı elbise giymeyeceğiz ve hiç bir kurala uymayacağız." Bizler taraftardan verilen bu cevap üzerine 9 Şubat 1984 tarihinde komando bölüğü önderliği dört beş bin askerle, coplu, sopa, tekmeli, yumruklu ve her türlü insanlık dışı işkence yöntemleriyle saldırıya geçtiler. Tutukluların koşullarına sıs bombaları atıldı. Zorla dışarıya çıkarılıp elbiseleri parçalandı, yarıldı. Onlarca tutuklu bu vahşice işkenceler sonucu yaralandı. Fakat boyun eğilmedi direniş sürdürüldü. Slogan atılıp, konuşmalar yapılarak, devrimci direnişin zindanlarda yaşatılmasının en güzel örneklerinden biri verildi. Böylelikle tek tip elbise uygulamalarına karşı direniş başlatılmış oldu. Faşist idare işkencelerinin yanı sıra, tutukluların yaşamlarını sürdürebilmeleri için gerekli olan bir dizi ihtiyacı ya tamamen kesti, veya kısıtladı. Havalandırma, kantinden alışveriş yasaklandı, koğuş kapıları kapatıldı. 20 kişilik koğuşlara 30 kişi dolurularak yemek ve tuvalet ihtiyacı bir arada görüldüğü koğuşlarda bir atlet ve kilotla kışın dondurucu soğukta hastalığa ve ölüme terk edildi. Birinci operasyondan yenilgi alan generaller çetesini, 21 Şubat 1984 tarihinde komandolarını göndererek aynı işkence ve vahşetlerini tekrar sürdürdüler. Elbise giyenler bir noluya götürüldüler. Direnenler ise iki nolu da toplandılar. İki nolu ve üç nolu da direnen devrimciler bütün uygulamalara karşılık elbise giymediler. İki üç ay böyle devam etti. Bu defa yeni ve daha değişik bir yöntem ve imha politikasını gündeme getirdiler. Cezaevleri arasında ayarlar adı altında iki nolu da 15 kişi (8 kişi TKP/ML'den, 5 kişi Dev-Sol'dan, birer kişide PKK, Kawa, ve Dev-Yol'dan bir nolu ya faşistlerin içerisine götürüldü. savunmasız, çaresiz bir biçimde zorla konuldular. Amaçları faşist el ele arkadaşlarımızı işkence ve baskı

AJAN CEMAL ERTÜRK'ÜN ÖLÜMLE CEZALANDIRILMASINDAN SONRA:

faşist Türk ordusunun Mazgirt halkına uyguladığı zulüm

Faşist cunta genel olarak Türkiye çapında, gerekse Kürdistan'ın bir parçası olan Dersim'de baskı, işkence ve katliamlarına devam etmektedir. Faşist cuntanın başı olan Kenan Evren başa geldiğinin ilk günlerinde verdiği yanatlarda "anarşi ve terör" odaklarının kokunu kazıyacağını", "yurtta huzur ve sükunet" sağlayacağını, habası olan emperyalistlere ve özellikle de ABD'ye söz vermektedir. Yani Türkiye'de, Türkiye-Kürdistan'daki sınıf mücadelesini durdurup, boğazlayacağını ve halka önderlik eden devrimci-demokrat, komünist gücü "yok" edeceğini, çeşitli konuşmalarında dile getirmekteydi. Bunu başaramayan faşist cunta, sınıf mücadelesinin yalnız Türkiye'ye has olmadığını anladı. Çeşitli konuşmalarda bu gerçeği dile getirerek, kendisini ve babalarını teselli etmeye çalışmaktadır.

Faşist cunta, 4 yıla yaklaşık bir teraat sürdürmesine rağmen, Dersim'deki sınıf mücadelesini istediği biçimde bastıramadı. Yöre halkının yoksul ve Kurt olması, sınıfsal ve milli bir baskıyı önderli olarak görmesine rağmen, devrimciler ve partimize verdiği desteği kesmedi ve kesmeyecek. Halkımızı iyi tanıyanlar, onların kolay kolay zalimlere, haksızlara teslim olmayacağı, boyun eğmeyeceğini çok iyi bilir.

Cunta generalleri! Dersim'e Bolu ve Kayseri komando alay ve tugaylarını getirdiniz olmadı. Dersim'e komando alayını ve birliklerini yerleştirdiniz olmadı. Yaptığınız yeni yeni işgallerle unduğunuzu bulamayınca, "kaleyi içten fetihne" taktiğini geliştirerek, ajan ve muhbir örgütlemesine hız verdiniz. Ve bu taktiğinizde küçümsenmeyecek biçimde başarılı çıkmanıza rağmen, unduğunuzu bulamadınız. Partimizin inatçı savaşımı bu taktiğinizde boşa çıkararak, önemli darbelerle bu ağı ezdi. Aho bakalım faşist generaller çetesi bir üyünüzü daha çekik. TKP/ML-TİKKO savaşçıları ajan olan CEMAL ERTÜRK'ü defalarca uyardı, ajanlık ve devlete olan bağlı-

ğundan vaz geçmediği için, sonunda imha etüler. Gebertilmeden önce, tehlikeyi sezen CEMAL ERTÜRK, Partimize destek veren ailelerin listesini yaparak devlete vermişti. İmhasından sonra bunu fırsat bilen faşist ordu güçleri, Mazgirt halkına karşı azgınca saldırıya geçtiler. Yörede en iyi ajanlarını kaybetmenin verdiği acıyla daha da saldırganlaştılar. Ajan CEMAL ERTÜRK'ün cenaze törenine Sıkıyönetim Komutanı, Tunceli Valisi, Alay Komutanı, Yerel Kuvvet Komutanlarının katılması, onun devletle ilişkisinin niteliğinin en açık göstergesidir. Nitekim, mezan başında sıkıyönetim komutanının çeşitli demogojik açıklamaları birlikte "üzüntüsünü" belirtmiştir. Güz yaşlı döken binbaşılar, "Cemal Ağa'yı 30 askerime değiştirmem" diyen yüzbaşılar olmuştur. Ki bu Mazgirt Jandarma Bülük Komutanı Rasim Celik Bilek'tir. Aynı yüzbaşı, ilçe içinde nara atarak, "Cemal Ağa'yı vuracaklarına beni vursunlar" demiştir.

Yöre ajanlarına yön veren, devrimcilerin işkencehanelerde daha fazla işkence görmesine sebep olan CEMAL ERTÜRK'ün gebertilmesini elbette düşman kuvvetleri basit operasyonlarla geçiştirmeyeceklerdi. Nitekim imhasıyla birlikte, Mazgirt-Nazimiye-Karakoçan-Tunceli askeri kuvvetleri operasyonlara koordineli olarak 30-12-1983'te başladılar. 400'e yaklaşık gücün katıldığı operasyonda, en stratejik yerler ele geçirildi. Savaşçılarımızın yakalanmasına ve imhasına çalışıldı. Ancak, savaşçılarımızın usta taktikler sonucunda, bulamayınca azgınlaşan faşist kuvvetler köylülere olmadık baskılar, baskılar uyguladılar. Bu operasyon yaklaşık 2 ay sürdü.

Somut olarak, şunları özetleyebiliriz: Olay akşamı Mazgirt Xazmkeğ (Alanyazı) köyü çevresinde, yağlı amcalar falakaya çekiliyor. Genç bacı ve analara en aşağılık küfürler yapılıyor. 13-14-18 yaşlarındaki çocuk ve gençler işkenceye alınarak elektrik verili-

yor. Daha sonra, Tunceli Sihenik işkencehanesinde 10 gün göz altına alınıyorlar. Faşist Türk ordusu, Türk çövenizminin en bariz örneklerinden birisinde bu köyde yaşayan Ermeni milliyetindeki yoksullara karşı göstermiştir. Her operasyonda, hemen hemen nasibini alan bu köy bu defada en kötü baskılara maruz kalmıştır. Cunta sözcüleri, İstanbul Ermeni Patriği sadık uçaklarının tüm yalan açıklamalarının tersine, Türkiye'nin diğer alanlarında olduğu gibi, buradaki Ermeni emekçilere en azılı milli baskı uyguluyorlar. Yine Demirkoruk ilanı mezarında, mezra halkını köy meydanına toplayan Mazgirt faşist yüzbaşısı, yağlı amcaları falakaya çekmiş ve 65 yaşındaki bir amcayı soyundurarak, milliyet kontrolü yapmıştır. İhtiyar amcaya hakaret ettiği gibi, gençleri falakaya çekerek hastahanelik etmiştir.

Gümmüşgün (Geba)'de ise CEMAL ERTÜRK tarafından önceden listeye alınan aileler işkenceye alınarak, 63 yaşındaki bir amcanın elleri patlatılmıştır.

Reş Mezra köyünün çeşitli mezralarında, halktan insanlar işkenceye alınarak, ibbarcılığa zorlanmıştır.

Önenici (Haraba) köyü ve mezralarında birçok aileye işkence yapılmış, bazı ailelerin köpekleri vurulmuştur. Bereç (Dalhbel) köyü ve mezralarında halktan insanlar dövülmüş, davar çobanları soyundurularak manyetoyla elektrik verilmiştir. Faşist cunta, artık yerleşik işkenceciler yanında, sırtında manyetosu köylerde işkenceye giden işkencecilerde yetiştirmiştir. Aynı köyde 60 yaşında bir amcaya elektrik verilmiştir. Falakaya yatırılmış ve makatına cop sokulmuştur. Bununla yetinmeyen faşist ordu mensupları, ev halkının köpeklerini kurşuna dizmiş, ve bu ailenin köpek beslemesi yasaklanmıştır. Gerekçe olarak ise, "köpekler devrimcilere haber veriyor" anlatı-sıdır.

Kuşhane köyünde, köy muhtarı ve genç bacılar dövülüyor. Köy muhtarının mühürleri alınıyor. Ve köy muhtarı ibbarcılığa zorlanıyor.

Ataçınar (Veliyan) köyü ve mezralarında aktif görev alan Dankent (Mahundu) nahiyesi karakol komutanı Ast. Sb. Çavuş Salih Avcı en kötü biçimde köylülere ezerek, komutanlarının gözüne girmeye çalışmıştır. Derik mezarında 45-50 yaşlarındaki bir anayı döverek, hakaret etmiştir. Yine davar çobanlarını yakalayarak, elektrik verilmiş ve falakaya yatırılmıştır. Dere Ziyaret mezarında genç bacılar ve yağlı amcalar yere çalınarak falakaya yatırılmış, çiğnenmiştir. En adice hakaret-

Devamı Syf: 26'de

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz

Cemil Oka

27 Ağustos 1977'de düşman güçler, Partimiz TKP/ML'nin üyesi ve Ordumuz TIKKO'nun gözüpek, seçkin komutanı CEMİL OKA yoldaşın yaralı vaziyette tedavi olduğu İstanbul Göztepe'deki evi kuşatmışlardı.

CEMİL OKA yoldaş, son olarak katıldığı Okmeydanı'ndaki bir kamulaştırma eylemi sonunda polisle girdiği çatışmada yaralanmış, fakat yaralı olmasına rağmen, polis çemberini yarmış ve paralarla birlikte izini kaybettirerek kaçmayı başarmıştı.

CEMİL yoldaşın kaldığı evi tespit eden ve başlarında Uğur Gür ve Mete Altan gibi tescilli faşistlerin bulunduğu hakim sınıf güçleri yoldaşa "teslim ol" çağrısında bulundular.

CEMİL yaralı olmasına rağmen, soğukkanlı bir şekilde silahını son bir kez daha kavrayarak, Partimizin geleneksel direniş çizgisini hayata geçirecek, düşmana ateşle cevap vermeye başladı. Üzerine çelik yeleklerle gelen düşmanla süren çatışmada, Uğur Gür itinide yaralamayı başaran CEMİL, kendisinde tekrar yaralar aldı ve içeriye üşüşen leş kargaları yoldaşımızı kahpece katlettiler.

CEMİL OKA yoldaş bir general çocuğu olup, 12 Eylül'le birlikte Elazığ, Malatya, Bingöl, Tunceli ve Muş illeri sıkıyönetim komutanlığı yapan, faşist MİT generali Nazif Oka'nın oğludur.

Daha genç yaşlarda Partimize sempati duyan yoldaş, ailesinin gerici zorlamalarına boyun eğmedi. O, babası gibi faşist devlete gönüllü hizmet yerine, halka, devrime hizmet olan Partimizin şerefli ve onurlu mücadele yolunu tercih etti.

O, ilk kez çevresini kuşatan burjuvazinin tüm "nimetlerini" elinin tersiyle bir yana itmiş, içinde bulunduğu yoz çemberi yararak, evini terkedip, can bedelli örnek bir mücadeleye atıldı. Bundan böyle CEMİL artık jandarma ve polis çemberlerini büyük bir ustalıkla tek tek yarmayı başaracaktı.

Üstün erdemleri ve kararlılığıyla kısa sürede öne çıkan yoldaş, özellikle askerî konularda daha fazla yetkinleşmişti. Yiğit, cesur ve inançlı olan CEMİL yoldaş, Partimiz kararları doğrultusunda kamulaştırma eylemlerine ve yine ORHAN BAKIR yoldaşın kaçırılmasında dahil, birçok halk düşmanının cezalandırılması gibi askerî eylemlerde yer aldı ve bu eylemleri yönettirdi.

O, şimdi proleter kararlılığın, militanlığın kıvılcığı bir meşalesi olarak Partimizin bayraklarında, Ordumuzun sancaklarında ilelebet parlıyor ve gerilla yoldaşlara yol gösteriyor.

Şehit düşüşünün 7. yılında CEMİL OKA yoldaşın anarkezi, O'nun kararlılığını ve erdemlerini kendimize rehber alalım.

S. Bayoğlu

Tuzla'da bildiri dağıtmaya çıkan faşist bir grup, bir kahvede kendilerine karşı çıkan ve içlerinde SİRMA BAYOĞLU yoldaşımızda bulunduğu kitleye silahı saldığında bulundular. Partimizin bir sempatizanı olan Sirma yoldaş, ağabeyini kurtarmak için çalışırken 14 Ağustos 1978'de şehit düştü.

SİRMA BAYOĞLU yoldaşımız Partimizin Tuzla'da düzenlediği görkemli bir cenaze töreniyle aramızdan ayrıldı. Yoldaşın cenaze töreni kordonunun resmi itler ve mavi berberlerce çembere alınması, düşmanın ölümlerimizden ne kadar korktuğunun bir delaletiydi. Ne var ki, korkunun ecele faydası yoktur. Er geç Partimiz ve Ordumuz savaşçılarının kıvılcığı kurşunları onları yerle bir etmeye muzaffer olacaktır.

Yoldaş SİRMA BAYOĞLU, MERAL YAKAR'ların önder İBRAHİM KAYPAKAYA'ların şanlı mücadele yolunu seçerek, emekçi kadınlara, genç kızlarımıza ve gelişlerimize örnek oldu.

H. Kılıç

Mazgirt halkına uygulanan...

Partimiz TKP/ML'nin örgütsel faaliyetlerini yürüten silahlı bir grubumuz, 20 Ağustos 1983 geresi Pülümür'ün Sampaşa, Karaderbent köyüne giriyordu.

Silahlı grup üyelerinden HOSEYİN KILIÇ yoldaş, elindeki tamhura silahla, kendisine saldıran köy köpeklerine karşı kendini savunmaya çalışırken, emniyet mandalı açık olan silahını saldırdığı anda, silah ateş almış ve tek kurşunla yaralanmıştı.

Olay ihbar edildikten sonra, Pülümür sağlık ocağına kaldırılan yoldaş, yaklaşık 15 saat sonra işkenceyle katledildi. O, genç ve trenbesiz olmasına rağmen, Önder İBRAHİM'in açtığı "Ser verip Ser vermene" ilkesini kararlılıkla yerine getirdi.

1964 yılında Tunceli'nin Zağge köyünde yoksul bir köylü çoruğu olarak dünyaya gelen HOSEYİN yoldaş, Partimizin dürüst, alçak gönüllü örgütlü bir sempaticyanıydı. Yoksulluk yüzünden ancak ilkokulu bitirebilen yoldaş, Partimiz nezdinde devrimci mücadeleye atıldı.

O, bu mücadelesi içerisinde faşist orduya görev yapmayı reddederek, Nisan 1983'de profesyonel olarak gezginliği çalışmaya katıldı.

O, kısa onurlu yaşamıyla ve işkenceye yarıttığı kızıl direniş çizgisiyle kızıl bir fener gibi yanyor, yaşıyor şimdi Partimizin mücadelesinde.

K. Saltan

19 Ağustos 1980'de faşist köpekler 27 bıçak darbesiyle katledilen KATİP SALTAN yoldaş, Almanya'da ilticaç olarak çalışıyordu.

O, yurtdışına çıkışından kısa bir süre sonra iltica etmenin kurtuluş olmadığını görerek, Partimizin yurtdışında faaliyetlerine katıldı.

O, bu mücadele içerisinde yurtdışında bulunan işçilere, emekçilere devrimin propagandasını yapıyor, kurtuluşun DHD'den geçeceğini ısrarla anlatıyordu. Elbette ki O'nun yürüttüğü mücadeleye destek olanların yanında, sinsice tuzak hazırlama peşinde olan illerde vardı. Nitekim 19 Ağustos'ta KATİP SALTAN yoldaş alçakça katledildi. Olay, B. Alman emperyalistleri tarafından zamanla küllendirildi.

KATİP SALTAN yoldaş, Almanyanın Aachen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlandı.

Partimiz ve enternasyonal proletarya şanlı kızıl mücadelesinin ışığında tüm haksızlıklara son verecek, şehitlerinin anısını sürekli yaşatacağıdır.

Baştafı Syf: 23'de

lerde bulunulmuştur. Bir teyze ve bir bacının saçları birbirine bağlanarak dövülmüştür. Bununla yetinmeyen faşist köpekler, köylülerin köpeğini vurmuşlardır. Arada bir tavuğuda imha etmişlerdir.

Akdöven (Fariş) köyünde yaşlı anneler, genç bacılar, arcacları toplayarak, falakaya çekmişler ve en aşağılık hakaretler etmişlerdir.

Geçilveren, Kirvi, Kavaktepe, Lemik, ve şu an hatırlamadığımız köy ve mezralarda operasyonlar yapılmış, halka kan kusturulmuştur.

Sırtlarında Manyeto taşıyan faşist güçler, yoldan geçen yolcudan, Davar çobanına kadar elektrik vererek, işkenceye maruz bırakmışlardır.

Faşist komutanlar, operasyonda genç bacıları aynı odalara kapatıp, 1-2 saat sorgulama maskesiyle sarkıntılık etmişlerdir. Köylü bacılar utandıklarından çok acı bu durumu açıklamamaktadırlar. Ayrıca bu bacılar, tutuklanmamak için, faşist komutanlara aktif karşı çıkmıyorlar ya da çok azı çıkıyor.

Diğer alanlarda olduğu gibi, burada da faşist güçler o eskimiş politikalarını böl-parçala-yönet politikasını uygulamaya koyuldular. Öldürülen ajanın Xıran aşiretinden olmasından dolayı, bu aşiretin gericilerinde yanlarına alarak, aşiretçiliği körüklediler. Kısmi başarılar elde eden faşist güçler, amaçlarına varamadılar. Partimize bu "aşiret"e mensup emekçilerde desteğini esirgemedi. Aşiret çelişkisini kullanan faşist komutanlar, ajan örgütlemesine hız verdiler ve aşiret gericilerini, seferber ettiler. Ancak, emekçi köylülerden aldıkları ters cevaplarla, burunları yere sürüldü, sürülecektir. Bilinçli bir biçimde aşiret çelişkisini kızıştıranlardan hesap sorulacağı bilinmelidir. Çünkü, onlar bu tavırlarıyla, devrime karşı, karşı-devrim safında pozisyon alıyordur. Bunları burada bir kez daha uyanıyoruz. Cenazesine katılan sıkıyö-

netim komutanı, vali, alay komutanı, Cemal Ağa'nın suçsuz olduğunu, ihbarcı olsaydı, ona pasaport verip, yurtdışına yollardık, bu ve benzeri sözlerle ihbarcılara güven vermeye çalışmıştır. Cemal Ağa değilmiydi, kendi önerisi üzerine konuşmaya gidene yakalatmaya çalışsan? Cemal Ağa değilmiydi can güvenliğim yoktur diye evinin etrafında asker bekleten? Cemal Ağa değilmiydi Tunceli alayına gidip, silah isteyen ve kaldı ki, siz faşist ordu mensupları, şimdiye kadar kimi koruyabildiniz. Bakı Ağayı koruyabildiniz mi? Ali Ekber Ağayı koruyabildiniz mi? Yine İsmail Dinçeri koruyabildiniz mi Cemal Ağayı koruyabilesiniz. Amaç İhbarcılara güven vererek, faydalanmaktır. Ajanlar! Bundan vazgeçip Partimize teslim olun. Yaptığınız pislikleri açıklayın, yoksa sizin sonunuz Cemal Ağanın sonu olacaktır. Bu böyle biline. Cemal ağa ilk değil, sonda olmayacak. Sana gelince faşist yüzbaşı Hasim Çelik Bilek; Bir gün seninde kapını çalacağız, Urfa'da devrimciler kurşunladılar ama kurtuldun. Bu sefer kurtulamayacaksın. Bu; balkın horozlarını kesip yemeye benzermez. Yine halkın alın teriyle biriktirdiği üç beş kurşunu alıp, keyfine bakmaya benzermez. Yine rüşvet olarak aldığımız kasalarla rakıya benzermez. Mutlak birgün senin de burunlarından getireceğiz. Bunu böyle bilesin faşist yüzbaşı.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizin genelinde ve Dersim'in özelinde uygulanan baskı ve terörle, halkı sindirme politikası boşa çıkarılacak. Emekçi halk zalimlere karşı baş kaldıracağı gün o kadar geç olmayacaktır.

-KAHROLSUN İŞKENCECİ, TERRORİST FAŞİST TÜRK ORDUSU!

-HIÇBİR İŞKENCECİ VE ZALİM CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

Elazığ askeri...

Baştafı Syf: 25'de

larla yıldırma ve hatta imha etmekte. Arkadaşlarımızın alınmasına karşılık direnişe geçtik. Komandolar koğuşları basarak, zorla alıp götürdüler. Faşistlerin koğuşuna götürülen arkadaşlar oraya varır varmaz açlık grevine başlamışlar. Açlık grevinin talebi olarak, halkımızın kanına elini boyayan faşistlerle bir arada kalamayacaklarını açıklamışlardır. Biz, yani iki tolu açlık grevi haberini ancak 6. gün alabil-

dik. Kitlevi olarak bizde arkadaşlarımızın faşistlerin koğuşundan alınmasını ve eski ekonomik ve sosyal haklarımızın verilmesi, yaşam koşullarının düzeltilmesi, işkencelerin kaldırılması talepleriyle açlık grevine başladık. 3 nolu arkadaşlarımızda açlık grevinin haberini 4 gün sonra aldılar ve onlarda aynı taleplerle 28 Mayıs 1984 tarihinde açlık grevine başladılar. Bir noktada

Devamı Syf: 26'da

Devrimci - demokrat kamuoyuna

Faşist cuntanın iş başına gelmesiyle birlikte, Türkiye cezaevlerinde azgınlara artan baskı, zulüm ve terörü protesto etmek, tutukluların yaşamlarında kısmide olsa düzelmeye sağlamak, tutuklulara siyasi tutuklu muamelesi yapmasını, savunma hakkının kısıtlanmamasını ve genel bir affın çıkması istemiyle İstanbul cezaevlerinde başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu mücadelesinde yiğit devrim savaşçısı TİKB önderlerinden MEHMET FATİH ÖKTÜLMÜŞ, Dev-Sol önder kadrolarından HAYDAR BAŞBAĞ, Dev-Sol militanı ABDALLAH MERAL ve HALİL TELÇİ giriştikleri onurlu kavgada şehit düştüler.

11 Nisan tarihinde başlayan bu direnişin amacını sizlere uzun uzun anlatmaya gereksiz buluyoruz. Çünkü Türkiye cezaevlerinde uygulanan ve uygulanmaya çalışılan insanlık dışı yaptırımlar artık herkes tarafından biliniyor ve faşist devlette bunu gizlemiyor. Nitekim bu dört yiğit devrimcinin ölümü hakim sınıflar tarafından kamuoyuna duyurulurken, onların amaçları sıralanmak zorunda kalmıştır. Bütün çarpıtmalarına rağmen, açıklamak zorunda kaldıkları talepler uğruna, özellikle 12 Eylül Türkiye'sindeki bir dizi cezaevlerinde can bedeli mücadeleler veriliyor. İzmir Şirinyer ve Buca cezaevlerinde 5 Mayıs 1984 tarihinde başlayan açlık grevi, 39 gün sürmüştür. Gene Turgut Özal Elazığ cezaevlerinde yapılmakta olan açlık greviden dolayı iki kişinin hastaneye kaldırıldığına açıkladı.

Faşist cunta bütün bu taleplerin kanun dışı ve kabul edilemez olduğunu söylüyor. İşkence yapılmamasını söylemek kanun dışı mı? Savunma hakkının kısıtlanmamasını istemek kanun dışı mı? Avukatlarla görüşmenin dinlenmemesini savunmak kanun dışı mı? Piyasada yasal olarak satılan dergi, kitap ve gazeteleri okumak kanun dışı mı? Radyo dinlemek, televizyon seyretmek, kanun dışı mı? Ashnda bu taleplerin hiç biri ne kanun dışı ne de kabul edilemez. Fakat faşist devlet bir çırpıda kendi koydukları kanunları çiğneyerek, bu talepleri kanun dışı ilan edip göstermelik demokrasi maskesine pervasızca bir tekme daha vuruyor.

Aldığımız haberlere göre, ölüm orucuna giden devrimci tutuklulardan dördünün ölmesi ve 15 kişinin ölümü yüz yüze olması sonucu, İstanbul cezaevlerinde bulunan tutukluların büyük bir çoğunluğu açlık grevine başlamıştır. Görünen odur ki, devrimci tutuklular taleplerinin kabul edilmesini noktada ne gerekirse onu yapmada kararlıdır. Bu durumda biz tutuklu yakınlarına ve bütün demokrat-devrimcilere büyük görevler düşüyor. Bu görevlerin başında gelense, ne pahasına olursa olsun, tüm halkın yararına kurmak için gözlerini kırpmadan hayatlarını verebilen özgürlük savaşçılarını kayıtsız çartsız desteklemektir. Fakat sadece istem temelinde

bir destek yetmez. Bu istemi somut eylemlerle dile getirmek zorunluluğu vardır. Bunun için tutuklu yakınları ve bütün devrimciler olarak cezaevlerinin önünden ayrılmayalım. Çeşitli biçimlerde protesto gösterileri düzenleyelim, aramızda komiteler ve heyetler oluşturarak, Millet Meclisi başkanlığına, Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına bizzat müracaatla bulunalım. Bütün mercilere protesto telgrafları, mektuplar yazalım. Grevcileri desteklemek için imza kampanyaları sürdürelim: unutmayalım ki, onların mücadeleleri bizlerin desteğini aldığı ölçüde başarıya ulaşabilir.

Yeri gelmişken Partimiz TKP/ML'nin ölüm orucu karşısındaki tavrında açıklamak istiyoruz. Sizlerinde yakından bildiğiniz gibi, Partimiz davasında yargılanan yoldaşlarımız, bugüne kadar cezaevlerinde yürütülen mücadelenin en başında yer almış, erişilmez kahramanlık örnekleri vermişlerdir. Bunu uzun uzun anlatmaya gerek yok. Fakat 11 Nisan'da yalnızca TİKB ve Dev-Sol tarafından başlatılan ölüm orucu karşısında Partimiz TKP/ML'nin tavrı şöyle olmuştur. Yoldaşlarımız ölüm orucuna karşı olmadıklarını, fakat bu mücadele biçimi için hem cezaevinde hem de dışarıda iyi bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğunu; bundan hareketle gerekli hazırlıklar tamamlandıktan sonra ölüm orucuna başlanması gerektiğini savunmuşlardır. Buna karşılık Dev-Sol ve TİKB aceleci bir tavırla grevi başlatmışlardır. Buna rağmen, yoldaşlarımız ve diğer devrimciler ölüm orucunu destekleme amacıyla bir haftalık süreyle açlık grevine gitmişlerdir.

Hal böyleyken, TİKB dağıttığı bildiriye Partimiz ve diğer devrimcileri bir lokma eklemek için burjuvazinin önünde diz çökmekle, "domuz gibi tıkanmakta", "ihanetle" suçluyor. Biz herseyden önce, böyle bir tavrın küçük-burjuvazinin ruh halinin tipik bir örneği olduğunu belirtelim. Ayrıca, böyle bir dilin devrimciler arasında kullanılmasına kesinlikle karşı çıkıyoruz. Bu tavır, bütün devrimciler arasındaki eylem birliğine zarar veriyor. Ve tutuklular arasında çelişkiye yol açıyor. Arkadaşlara önerimiz, bu olumsuz tavrılarını bir an önce düzeltmeleri ve daha olgun hareket etmeleridir.

**—ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI HER TURLU ENGELİ
ŞARAK TALEPLERİNİ ELDE EDECEKLERDİR !**

**—BÜTÜN GÜCÜMÜZLE ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARINI
DESTEKLEYELİM !**

—KIRILSIN ZİNCİR, YIKILSIN DUVAR, GENEL AF !

25.6.1984

TKP/ML İl Komitesi

ELAZIĞ ASKERİ....

faşistlerin içindeki arkadaşlardan 5 kişi elbise giyerek aşağıda elbise giyen devrimcilerin içine indiler. Bir noludaki açlık grevinin ölüm orucuna dönüştürüldüğü aşamada, yani açlık grevinin 21. gününde faşist idare dize geldi ve arkadaşlar tekrar faşistlerin içinden alınarak eski koşullarına getirildiler. Ve eski tüm hakları uzun mücadeleler sonucu tekrar alındı.

Tüm direniş ve mücadeleler, başta Partimiz TKP/ML taraftarları olmak ü-

Başta raftı Syf: 26'da

zere, Dev-Sol, PKK ve diğer siyasi hareketler kitlesel olarak katıldı.

Elazığ askeri cezaevlerindeki Özgürlük Mahkumlarının aylarca süren direniş ve mücadeleleri dışarıda da geniş yankı uyandırdı. Başta tutuklu aileleri olmak üzere, geniş kesimlerin desteğini aldı. Direniş ve mücadeleleri uzun süre göstermeye çalışan faşist cunta ve Özal hükümeti, direniş ve mücadele geniş kamuoyuna mal olunca, bizzat başbakan Özal Elazığ askeri cezaevinde dire-

nişin olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Elazığ askeri cezaevinde aylarca süren yiğitçe mücadele bir kez daha göstermiştir ki, tüm olanaklara sahip olan, çok güçlü gibi gözükken düşman en zor şartlarda bile devrimci inançlarından başka hiç bir silahları olmayan devrimciler tarafından yenilebilir. Elazığ askeri cezaevinde devrimci onuru koruma mücadelesini yürüten Özgürlük Mahkumları bu gerçeği bir kez daha ispatlamışlardır.

Yenilgi ve zafer Baştaftı Syf: 13'de

uygun olarak yürüttükten sonra, yenilmesi için sebep yoktur: işte yenilgiler, halkın gerçeği kavramasına, ona uygun düşünmesine ve hareket etmesine yardım eder." (Seçme Yazılar, sf. 374-475)

İçinde barındırdığı derin ve diyalektik bilimsel anlamı henüz yeterince kavrayamadığımız açık olan bu sözler, içinde bulunulan yenilgi yıllarında, gerek Partimiz açısından gerek ülkemiz devrimi açısından, gerekse proleter dünya devrimi açısından paha biçilmez bir hazine değerindedir. Biz ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin bu 2. ağır yenilgisine bu bilimsel düşünce ışığında yaklaşmalı ve onun içinde taşıdığı zafer tohumlarını görmeliyiz.

Türkiye devrimi, son 15-20 yıl için çok büyük gelişme ve değişimlere tanık oldu. Binlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist, işçi, köylü, memur, genç kız-kamın oluk oluk toprağa aktığı; onlarcasının idam sepalanında sallandığı; yüzlercesinin işkence tezgahlarında katledildiği; onbinlercesinin zindanlara doldurulduğu; insanlık dışı en ağır baskı ve eziyetlere maruz bırakıldığı; Viranşehir, Maraş, Mamak vb. gibi onlarca kanlı provakasyonun tezgahlandığı; 15-16 Haziran, Çorum, Tarsus vb. gibi şanlı mücadele destanlarının yaşandığı; dahası, ideolo-

jik-siyasi saflaşmanın 50-60 grup ve parti doğuracak kadar derinlere indiği bir ülkede, bütün bu olup bitenler elbetteki boşa gidemez ve bir kalem darbesiyle silinemez.

Türkiye devrimi dalgalar halinde ve sıçramalar yaparak gelişiyor...

1960-70 arası yükselen 1. dalga ve ardından gelen 1971-73 geri çekilme ve yenilgi yılları, orta burjuva reformizminin ve revizyonizminin Türkiye devrimi üzerindeki 50 yıllık saltanatını yıktı ve ülkemiz toprağında genç bir komünist hareketin filizlenmesinin yolunu açtı.

1974-79 arası yükselen ve birincisini genişlik ve derinlik olarak aşan 2. dalga ve ardından gelen geri çekilme ve yenilgi yılları ise, küçük burjuva devrimciliğinin çemberinin kırılıp, Türkiye devrimi üzerinde sağlam ve sürekliliği sağlanmış bir komünist önderliği tesis etmenin şartlarını hazırlamış, onu vazgeçilmez bir zorunluluk haline getirmiştir.

Yenilgi yıllarının korkunç değişimci, teorik ve pratiğiyle hayatın gerisinde kalan küçük burjuva devrimciliği adı adeta öğütüyor.

Kan-can pahasına edinilmiş on yılların ününü bunca tecrübe, bunca birikim, bunca acı deney, şimdi için için komünist bilincin gürül gürül çıkarma-

sının, öncekilerden çok daha derin ve geniş boyutlu 3. bir dalganın yükselmesinin ve ileriye doğru güçlü bir sıçrama yapılmasının objektif ve subjektif şartlarını hazırlıyor.

Biz, ülkemiz devriminin uluslararası bir öneme haiz bu özgül karakterini görmeli, öncelikle kendi kendimizle amansız bir hesaplaşma içine girerek, çocukluk ve amatörlük dönemimizi geride bırakmalı, ileriye doğru güçlü bir sıçrama yapmanın mücadelesine girişmeliyiz.

Gerek enternasyonalın Türkiye parçasını başarıyla inşa etmemiz, gerekse uluslararası düzeydeki enternasyonal görevlerimizi adımıza layık şekilde yerine getirebilmemiz, hatta kelimenin gerçek anlamıyla dünyaya komünizm tohumları ekmemiz buna bağlıdır.

Bu görevi yerine getirebilir miyiz? Evet getirebiliriz! Birincisi bunun için önemli bir tecrübe birikimine sahibiz, ikincisi Marksizm-Leninizm gibi sağlam bir yol gösterici pusulamız var. Eğer tecrübelerimizi doğru bir biçimde özetler, Marksizm-Leninizm silahını yaratıcı bir tarzda kullanabilirsek, çözemeyeceğimiz hiç bir sorun aşamayacağımız hiç bir engel olamaz!

NKP delegasyonu ile Baştaftı Syf: 3'de

Bizim üzerimizde de etkisi oldu ve silahlı mücadele yürütmedik. 1960'da tüm iktidar krallı elinde olduğu sırada, silahlı mücadeleyi başlatmayı düşünüyorduk, fakat tutuklanıp içeri düştük. 4. kongreden sonra, bu sorun hakkındaki politikamızın formüle etmeye başladık. O sıralar azınlıktaydık. Şimdi bu konudaki ana politikamız, silahlı örgütümüzü güçlendirmek, savaşçı grupları kurmaktır. Bunu silahlı mücadele ilan etmek şeklinde değil, kitle mücadelesinin bir parçası olarak yapacağız. Bundan birkaç yıl önce, bir yörede yürüttüğümüz silahlı mücadele açığa çıktı, 12 yoldaş öldürüldü ve bir üs bölgemizi kaybettik.

Parti örgütlenmemiz illegaldir. Nepal'e yakın olan Hindistan köylerinden geniş ölçüde yararlanmaktayız. Gazetemiz Hindistan'da basılıp Nepal'e gönderiliyor. Merkez Komitesi Nepal'de. Bazı yoldaşlar açıktan faaliyet yürütmektedirler. Kitle örgütlerimiz var,

çoğu yeraltındadır. Kitle örgütlenmenin içinde, 40 senedir gücünü koruyan ve Nepal'deki siyasi hayat içinde önemli bir rol oynayan öğrenci örgütümüz, nüfusun % 1'ini barındıran işçi örgütümüz, köyü örgütümüz ve kadınlar örgütümüz var. Kadın kadrolarımızın sayısı fazla yüksek değil. Hindistan'a nazaran bu konuda daha elverişli şartlara sahibiz (Hindistan'da kadınlar hep içerde kapalı tutulurlar), yine de saflarımızda kadınlar azdır. Ayrıca kültürel cephede de bir kitle örgütümüz var: tiyatro, şarkı vs. faaliyetleri yürüten kültür birlikleri, köylerde ve Hindistan'da dolaşarak faaliyetlerini kitlelere sunmaktadır. Bizim doğrudan önderlik etmediğimiz fakat içinde etkinliğimiz olan kitle örgütleri de mevcuttur.

Nepal'den üçte biri Hindistan'da oturmaktadır. Onları örgütlemek için Hindistan'da da bir kitle örgütümüz bulunuyor. Tüm Hindistan çapında ör-

gütlenmesi ve kendi gazetesi de vardır.

Bu çeşitli örgütlenmelerden bazıları diğerlerinden daha önemli bir rol oynamakta, partiye kadro çıkarmaktadırlar.

Bundan iki ay önce ise Nepal Solcu Gençlik Cephesi adlı bir kitle örgütü oluşturuldu. "Revolutionary Youth" (Devrimci Gençlik) adlı İngilizce bir gazete çıkartıyorlar. Ayrıca, iki yıl önce kurulan Enternasyonal Dayanışma İçin Nepal Halkının Forumu adlı bir örgütümüz var. Amacı, diğer ülkelerin devrimci hareketleriyle dayanışma kurmak. Şimdiye dek oldukça tecrit olmuş durumdaydık, diğer ülkelerle ilişkimiz fazla yoktu. Bu örgütümüzün de girişimleriyle diğer ülkelerle ilişkiye girdik; hem yardım aldık hem yardım ettik. Örneğin Humeyni'ye karşı ve Afganistan halkı için gösteriler örgütledik.

Son olarak şunu söylemek istiyorum: Partinizle, sizlerle sürekli ve düzenli ilişki içinde bulunmak ve bunu devam ettirmek istiyoruz.

PARTİYİ ve ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMPANYASI SONUÇLARI

Almanya

Merkez Komitesi-Siyasi Büromuzun aldığı "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası" kararı ile birlikte, Yurtdışı Büro'muzun alanımızda kampanyanın nasıl ele alınacağı ve yürütüleceğine ilişkin talimatı çıkmıştı.

Konulan perspektifin hayata geçirilmesi için derhal harekete geçildi. İlk etapta; kampanyanın anlamı, siyasi muhtevanı ve nasıl örgütleneceği üzerine Parti içinde sürdürülen tartışmalarla perspektifin kavranması, zenginleştirilmesi doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Daha sonra, yerel alanlarda yapılan kitle toplantılarıyla, kampanyanın hazırlık aşaması başarıyla sonuçlandırıldı.

İkinci aşamada varılan sonuçlar

doğrultusunda bir taarruzun başlatılmasıydı. Bu aşamanın gerekleri de esas olarak yerine getirildi. Militanlarımız, taraftarlarımız, örgütlü, örgütsüz sempaticanlarımız, Parti kararını bir taarruz mesajı olarak kavramada başarılı örnekler sergilediler. Devrimci özveri, fedakarlık, atılganlık, insiyatifte ciddi örnekler sundular. Yurtiçinde olduğu gibi, yurtdışında da bugüne kadar desteğini esirgememiş olan emekçi kitleler, her zamanki gibi Partiyeye sahip çıktılar. Elbette ki bunun derin bir anlamı vardı. Türkiye proletaryasının öncü örgütü Partimizin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın gönlünde yer ettiği, onların kurtuluş özlentilerinin simgesi olduğu bir kez daha

pratik olarak açığa çıkıyordu. Her zaman gücünü ML'e olan sarsılmaz inancından ve onun ürünü olarak halka olan sonsuz güveninden alan Partimiz, bu kampanyada da aynı ruhla göreviemi başarıyla yerine getirdi.

Kampanyanın ele alınışı ve yürütülüşünde bazı siyasi, örgütsel, pratik hatalarımız olmasına rağmen, bunlar ikinceldir. Ve bizzat olumsuzluklarda da önemli dersler çıkarttık. Esas olarak kampanya her alanda olduğu gibi, bölgemizde de zaferle sonuçlandı. Bu kendisini hem maddi alanda ve hem de diğer kesitlerde açıkça gösterdi. Bugüne kadar yürütülen kampanyalarla kıyaslandığında önemli mesafeler kattığımızı söyleyebiliriz. Ancak bu yeter mi? Hayır yetmez. Başarmak zorunda olduğumuz, ancak gelişmelerin çok çok gerisinde kaldığımız, yığınla görev var. ML silahla kendimizi daha yoğun donatıp, görevlerimize daha da sıkı sarıldıkça üstesinden gelineceğimiz engel kalmayacaktır. Bölgemizde kampanyanın mali sonuçları şöyledir.

Hessen: 41.606 DM, NRW: 49.704, Kuzey: 54.429, B.Würtemberg: 52.642, Almanya'da toplam olarak kampanyanın mali sonucu 198.372 DM'dir. Tüm yurtdışı çapında kampanyanın mali sonucunda 700.000 DM'yi aştığı gözönüne alınırsa, kampanyanın başarıyla sonuçlandığını söylemenin hiçte subjektif olmadığı açıktır. Başarıyı sadece onun mali yanında görmediğimiz, diğer kesitlerde de aynı başarının söz konusu olduğunu bir kez daha vurguluyoruz.

